

Madison Grant

I DEN STORA RASENS FOTSPÅR - eller; Den europeiska historiens rasliga grundvalar

Originaltitel: The Passing of the Great Race, or; The Racial Basis of European History

1916

INNEHÅLL

Introduktion

DEL 1 - Ras, språk och nationalitet

- 1 Ras och Demokrati
- 2 Rasbegreppets fysiska grundvalar

- 3 Ras och Habitat
- 4 Rivaliteten mellan Raserna
- 5 Ras, Språk och Nationalitet
- 6 Ras och Språk
- 7 De Europeiska Raserna i Kolonierna

DEL 2 - Europas Raser genom Historien

- 1 Eolitikums folk
- 2 Paleolitikums folk
- 3 Neolitikum och Bronsåldern
- 4 Den Alpina Rasen
- 5 Medelhavsrasen
- 6 Den Nordiska Rasen
- 7 Det Teutoniska Europa
- 8 Den Nordiska Spridningen
- 9 Det Nordiska Hemlandet
- 10 Den Nordiska Rasen utanför Europa
- 11 De Rasliga Anlagen
- 12 Arierna
- 13 De Ariska Språkens ursprung
- 14 Det Ariska Språket i Asien
- Fotnoter/Förklaringar till den Svenska Upplagan
- Bibliografi
- Personindex

Introduktion

Följande sidor är givna till ett försök att klargöra rasens historiska betydelse; med det menas genom de fysiska och psykiska karaktärsdragen av Europas invånare och inte genom deras politiska grupptillhörighet eller genom deras talade språk. Praktiskt taget alla historiker, då de använder sig av ordet ras, har litat uppå namn på stammar eller nationer som enda begreppsförklaring. De dåtida, liksom de nutida, i utrönandet av etniskt ursprung, såg inte bortom en människas namn, språk eller land, och den faktiska informationen tillhandahållen av antikens litteratur i fråga om

fysiska karaktärsdrag är begränsad till några få enstaka och ofta otydliga utlåtanden.

Nutida antropologi har visat på att rasliga förgreningar inte endast är helt och hållet oberoende av både statliga och språkliga grupperingar, utan att dessa rasliga förgreningar i många fall skär genom dem i snäva vinklar och nära överensstämmer med avdelningarna av samhällets konfliktlinjer. Den stora vetenskapliga lärdomen i fråga om ras är de somatologiska eller kroppsliga karaktärsdragens oföränderlighet, med vilka de psykiska benägenheternas och impulsernas oföränderlighet är nära anknutna. Detta sammanhängande arv har en högst betydande anknytning uppå teorin om demokrati och än mer uppå den av socialism, och de som är sysselsatta med samhällelig gottgörelse och inom omvälvande rörelser är följaktligen vanligtvis mycket intoleranta mot begränsningarna föreskrivna av arv.

Demokratiska regeringsläror i deras nutida form är grundade på jämlikhetsdogmer formulerade för några hundrafemtio år sedan och vilar uppå antagandet att miljö och inte arv är den avgörande faktorn i människans utveckling. Filantropi och ädla syften föreskrev lärosatsen uttryckt i Självständighetsförklaringen, dokumentet som idag utgör den faktiska grunden inom alla amerikanska institutioner. De män som skrev orden "vi håller dessa sanningar som självskrivna: att alla människor är skapade jämlika" var själva ägare av slavar och missaktade indianer som någonting undermänskligt. Jämlikhet i deras mening betydde blott att de var lika goda engelsmän som sina bröder på andra sidan havet. Orden "att alla människor är skapade jämlika" har sedan dess blivit subtilt förfalskade genom att tillfoga ordet "fria", trots att inget sådant utlåtande står att finna i det ursprungliga dokumentet, och lärorna baserade på dessa omdanade ord i den amerikanska primärskolan av idag skulle förskräcka och förbluffa de män som formulerade Självständighetsförklaringen.

Naturlagarna verkar med samma obevekliga och oföränderliga kraft i företeelser inbegripande människan som i fenomenet med livlös natur, och grunden för människans styre är nu och har alltid varit, och kommer alltid att vara, styrka och inte pjåk, en sanning som ånyo förtydligats här och nu i våra dagar av en värld i lågor.

Det kommer vara nödvändigt för läsaren att i sitt sinne lag nedmontera alla förutfattade meningar i fråga om ras då nutida antropologi, då applicerad uppå det förgångna, inbegriper en helt och hållet förändrad begreppsförklaring. Vi måste för det första inse att ras rätt och slätt, den fysiska och psykiska uppbyggnaden av människan, är någonting helt och hållet fränskilt endera nationaliteten eller språket, och att ras idag ligger till grund för alla det nutida samhällets fenomen, just som den har gjort alltigenom de icke förtecknade tidsåldrarna av det förflutna.

Det forntida i de existerande europeiska befolkningarna, sett i ljuset kastat uppå dess ursprung genom fynden som gjorts under de allra senaste årtiondena, ger oss möjligheten att ta historien och förhistorien tillbaka till perioder så avlägsna att antiken framstår som om den var här igår. De nu levande folken i Europa består av lager på lager av olika rasliga inslag i varierande storlekar och historiker och antropologer, medan studerande dessa befolkningar, har i huvudsak varit intresserade av det mer nutida skiktet och har försummat de mer uråldriga och försvunna typerna.

Ursprungsbefolkningar har sedan urminnes tider gång efter gång blivit dränkta under flöden av nykomlingar och för en tid försvunnit ur historien. Under loppet av århundraden har dessa primitiva inslag emellertid sakteliga åter hävdat sin fysiska typ och gradvis förökat sig och trängt undan sina erövrare, så att Europas rasliga historia i det förgångna varit, och är idag, en historia av undertryckandet och återuppvaknandet av uråldriga raser.

Invasioner av nya raser har vanligtvis ankommit i successiva vågor, med resultatet att de tidigare ena snabbt har upptagits av de erövrade, medan de senare ankommande vanligtvis kvarhåller renheten av sin typ en något längre tid. Följaktligen är de mer nutida inslagen funna i en mindre uppblandad form än de äldre, och det mer primitiva skiktet av befolkningen inbegriper alltid fysiska drag härrörande från än mer uråldriga föregångare.

Människan har levt i Europa i en eller annan form i hundratusentals år, och under all denna förflutna tid har befolkningen varit så tät som tillgången på mat tillåtit. Stammar i jägarstadiet är nödvändigtvis av mindre storlek, oavsett hur rik tillgången på villebråd är, och under Paleolitikum

existerade människan troligen endast i särskilt fördelaktiga områden, och i relativt småskaliga samhällen.

Under Neolitikum och Bronsåldern tillhandahöll domesticerade djur och kunskapen om jordbruk, även om den var av primitiv karaktär, ett utökat förråd av mat, och befolkningen ökade följaktligen markant. Sjöfolket under Neolitikum var, till exempel, relativt talrikt. Med skapandet av befolkningsbara gläntor i skogarna och torrläggandet av våtmarkerna under Medeltiden och, i synnerhet, med den industriella utbredningen under det senaste århundradet, förökade sig befolkningen i rask takt. Vi kan förstås forma oss liten eller ingen uppskattning om antalen av den paleolitiska befolkningen i Europa, och inte mycket mer om dessa under neolitiska tider, men även de senare måste ha varit mycket små i jämförelse med befolkningen av idag.

En viss uppfattning rörande den mer nutida befolkningstillväxten kan baseras på ökningen i England. Det har blivit uträknat att det saxiska England vid tiden för den Normandiska invasionen befolkades av omkring 1 500 000 invånare; vid tiden för Drottning Elisabet I var befolkningen omkring 4 000 000, medan folkräkningen för samma område år 1911 gav omkring 35 000 000.

Den väldiga bredden inbegripen i frågan om ras i samband med historien från dess nebulosiska gryning, och de begränsade utrymmena, fordrar att generaliseringar ofta måste uttryckas utan någon vidare redogörelse för undantagen. De här vaga utlåtandena kan också tyckas vara alltför djärva, men de vilar, så vitt författaren förstått saken, uppå tillförlitliga faktagrunder, eller är annars befogade slutsatser återgivna från den bevisning som nu finns till hands. Inom en vetenskap så ny som den moderna antropologin är nya fakta ständigt uppdagade och fordrar en modifiering av befintliga hypoteser. Ju mer man studerar frågan ju mer provisorisk framstår även den allra mest godtagna teorin, men nutida forskning öppnar upp utsikter av vida intresse och betydelse för människan, nu då vi lösgjort oss från bojorna av tidigare oriktiga antaganden och är i stånd att skönja, även om otydligt, lösningen på många av problemen i fråga om ras. Nya uppgifter kommer i framtiden oundvikligen att vidga, och möjligen ändra, våra föreställningar, men sådan fakta som nu är befintlig, och slutsatserna baserade däruppå, är tills

vidare framförd i följande kapitel, och nödvändigtvis ofta i dogmatisk form.

De tidsrelaterade utlåtandena har stått för de största av svårigheter, då källorna skiljer sig vida åt, men dateringarna har blivit fastställda med yttersta konservatism och författaren menar att vad som än kan komma att förändras i dem, vilket hädanefter fordrar en vidare granskning och studie, kommer resultera i en förskjutning av dem bakåt och inte framåt i förhistorien. Dateringarna givna i kapitlet "Paleolitikums folk" är tagna rakt av från det allra senaste expertutlåtandet i ämnet, "*The Men of the Old Stone Age*" av professor Henry Fairfield Osborn, och författaren önskar att ta till vara på denna stund för att visa sin stora tacksamhetsskuld till denna informationsbank, liksom till Herr M. Taylor Pyne och till Herr Charles Stewart Davison för deras behjälplighet och många tillmötesgående utkast.

Författaren önskar också att tillstå en tacksamhetsskuld till professor William Z. Ripleys stora arbete "*The Races of Europe*", som innehåller en väldig samling av antropologisk statistik, kartor och kategoriska porträtt, tillhandahållande en guldgruva av information som författaren fritt öst information ur om den nutida spridningen av de tre huvudsakliga europeiska raserna.

American Geographical Society och dess medarbetare, framförallt Herr Leon Dominian, har också varit till stor hjälp i utarbetandet av kartorna inbegripna i denna bok, och detta tillfälle är taget av författaren för att uttrycka sin djupaste tacksamhet för deras hjälp.

DEL 1

1-7

1 - Ras och Demokrati

MISSLYCKANDET med att förstå den tydliga skillnaden mellan ras och nationalitet och den än större skillnaden mellan ras och språk, det

förbiseende antagandet att det ena av dem stadgar det andra, har i det förgångna varit ett allvarligt hinder för en förståelse av rasliga värden. Historiker och filologer har tagit sig an frågan från en lingvistisk synvinkel, och som ett resultat av detta har vi blivit belastade med en grupp av mytiska raser så som den latinska, den ariska, den kaukasiska och, möjligtvis mest självmotsägande av dem alla, den "keltiska" rasen.

Människan är ett djur som skiljer sig från de andra intill honom levande djuren på jorden, inte i sitt slag utan endast i grad av utveckling, och en intelligent studie av människosläktet måste föregås av en utvidgad kunskap rörande andra däggdjur, framförallt primaterna. Istället för att ta sig an en sådan väsentlig kunskapsförmedling söker ofta antropologer att inskränka sig till forskning inom språkvetenskap, religion eller giftasseder eller till utformningen av krukmakeri eller plädvävning, som alla endast är befryndade med folklivsforskning.

Rasfrågan har blivit vidare komplicerad genom bemödandena av gammalmodiga teologer att trycka in hela mänskligheten inom de knappa sextusen åren av Hebreisk tideräkning, som förklarar av Ärkebiskop Ussher [1]. Religiösa lärare har också stått fast vid påståendet att människan inte endast är någonting helt och hållet annorlunda alla andra levande varelser, utan att där inte finns några nedärvda skillnader i mänskligheten som inte kan avlägsnas genom utbildning och miljö.

Det är därför nödvändigt för läsaren att till en början ingående förstå att ras, språk och nationalitet är tre separata och skilda företeelser, och att dessa tre inslag i Europa endast tillfälligtvis är funna levande i fortsatt förening, som i de skandinaviska nationerna.

För att komma till insikt om den flyktiga naturen av politiska gränser behöver man endast se till förändringarna under det förra århundradet, för att inte tala om de som kan komma att förekomma framåt slutet av det nu pågående kriget [2]. Beträffande språk hör vi här i Amerika dagligen det engelska språket talas av många människor som inte besitter en droppe engelskt blod och som för några få år sedan inte kunde ett ord av det saxiska språket.

Som ett resultat av specifika religiösa och sociala doktriner, som nu lyckligtvis håller på att bli föråldrade, har medvetenheten i fråga om ras blivit gravt försvagat bland civiliserade nationer, men från början markerade alla skillnader i fråga om klass, kast och färg faktiska konfliktlinjer baserade på ras.

I många länder representerar de existerande klasserna raser som en gång i tiden var åtskilda. I staden New York, och varstans i Förenta Staterna, finns det en infödd amerikansk aristokrati som vilar uppå lager på lager av immigranter av lägre raser, och den infödde amerikanen har, medan den förstås förskjutit betydelsen av en patricisk klass, icke desto mindre, fram till våra dagar, tillhandahållit ledarna som besuttit tankeförmågan och kontrollen över rikedomarna, över utbildningen och över de religiösa idealen och samhällets förutfattade altruistiska meningar.

Inom de demokratiska regeringsformerna tenderar förfarandet med allmän rösträtt att leda mot valet av medelmåttan för offentliga förtroendeposter snarare än mot människan med medfödda beskafterheter, utbildning och redbarhet. Hur denna administrativa utformning till slut kommer att te sig kvarstår att se, men från en raslig synvinkel kommer det oundvikligen öka övertaget av de lägre typerna och orsaka en överensstämmande förlust av slagkraft i samhället i stort.

Tendensen i en demokrati är gentemot en standardisering av typ och ett försvagande av geniernas inflytande. En majoritet måste nödvändigtvis vara underlägsen en utvald minoritet, och den blir alltid stött av specialiseringar som den inte kan dela. Under den Franska revolutionen strävade majoriteten, som kallade sig själv för "Folket", avsiktligt att förgöra den högre typen, och någonting liknande var, åtgärdsvis, gjort efter den Amerikanska Revolutionen genom förvisningen av lojalisterna och beslagtagandet av deras landägor.

I Amerika har vi nästintill lyckats med att fördärva födelseprivilegiet; med det menas de intellektuella och moraliska förmånerna en människa av god ått för med sig till världen. Vi är nu upptagna med att fördärva välståndsprivilegiet; med det menas belöningen av en framgångsrik förståndsförmåga och strävsamhet, och på vissa håll är en tendens att attackera det intelligensaristokratiska privilegiet och beröva människan

fördelarna med en tidig och omfattande utbildning under uppsegling. Förenklad stavning är ett steg i denna riktning. Brist på kunskap om engelsk grammatik eller klassisk bildning måste inte framhållas som en förebråelse mot den politiska och samhällseliga aspiranten.

Mänskligheten uppstod ur grymheten och barbariet under ledarskapet av utvalda individer vars enskilda tapperhet, förmåga eller visdom gav dem rätten att leda och makten att framtvinga lydnad. Sådana ledare har alltid utgjort en ytterst liten del av helheten, men så länge traditionen av deras makt framhärdade var de i stånd att använda råstyrkan av den icke tänkande massan som en del av sin egen kraft och var i stånd att utifrån sin egen vilja styra de blinda dynamiska impulserna av slaverna, bondefolken eller de lägre klasserna. En sådan despot hade en kolossal makt till sitt förfogande som, om han var välvillig eller ens intelligent, kunde användas, och allt som vanligast användes, för rasens allmänna upplyftande. Även de styrande som mest av allt missbrukade denna makt slog med obarmhärtig beslutsamhet ned på de antisociala inslagen så som pirater, laglösa eller anarkister, som håller tillbaka utvecklingen av ett samhälle, som sjukdom eller skador fördärvar en individ.

Sann aristokrati är styrandet av de klokaste och bästa, alltid en liten minoritet inom alla befolkningar. Det mänskliga samhället är som en orm som drar sin långa kropp längs marken, men alltid med huvudet stött lite framåt i fortskridande och höjt litet ovan jorden. Ormens svans, i mänskliga samhällen representerad av de antisociala krafterna, var förr dragen med ren styrka längs utvecklingens väg. Sådant har mänsklighetens utformning varit från början, och sådan är den fortfarande i samhällen äldre än våra. Vad för utveckling mänskligheten kan komma att orsaka under översynen av allmän rösträtt, eller medelmåttans styre, må finna en vidare motsvarighet i vissa ormar som har för vana att vicka i sidled och med sitt förstånd och sina ögon åsidosätta huvudet. Sådana ormar är emellertid inte kända för sin förmåga att ta sig fram i någon överdriven snabb hastighet.

För att tillgripa en annan liknelse formar, i en aristokratisk organisation, till skillnad från en plutokratisk eller demokratisk, de intellektuella och begåvade klasserna spjutspetsen, medan det massiva skiftet representerar samhällskroppen och bidrar genom sin omfattning och tyngd

till spetsens penetrativa styrka. I ett demokratiskt system är denna koncentrerade spjutspetsbetingade styrka upplöst i massan, utan tvivel tillhandahållande ett visst bestånd av efterlämnande, men i långa loppet är styrkan och genialiteten av den lilla minoriteten upplöst, om inte helt förlorad. Vox populi [3A], så långt från att vara Vox Dei [3B], blir således ett ändlöst ylande efter rättigheter, och aldrig förpliktelseernas lovsång.

Då en erövrande ras är påtvingad uppå en annan ras uppstår ofta sedvänjan med slaveri för att tvinga den underordnade rasen att arbeta, och för att med tvång introducera den till en högre form av civilisation. Så snart som människor kan förmås arbeta för att förse sina egna behov blir slaveri överdådigt och tenderar att försvinna. Slavar är ofta i en mer gynnsam position än fria män om de är behandlade under någorlunda humanitära former, och om deras elementära behov i fråga om mat, kläder och husrum är tillhandahållna.

Indianerna omkring norra Kanadas pälsverksamheter var tidigare i praktiken livegna under Hudson Bay Kompaniet, varje indian och hans squaw [4A] och pappoose [4B] blivandes adekvat tillhandahållen behövlig mat och utrustning. Han var skyddad mot den vite mannens rom liksom den röde mannens skalpdanser, och gav i utbyte Kompaniet alla sina pälsar - hela årsproduktionen. Från en indians synvinkel var detta närapå ett idealförhållande, men det var i alla avsikter livegenskap eller slaveri. Då ett vidare praktiserande av ett sådant gammalmodigt handlande, i och med uppöppnandet av landet, blev praktiskt omöjligt sålde indianen sina pälsar till högstbjudande, erhöll en stor summa kontanter och slösade sedan bort vinsten på billiga prydnadssaker istället för på filter och på rom istället för på mjöl, med resultatet att han nu är utomordentligt fri, men på väg att bli en insjuknad individ stående utanför samhället. I fallet med Hudson Bay-indianen är fördelarna i klivet upp från livegenskap till frihet inte helt och hållet tydliga. Ett till stora delar liknande vasallförhållande existerade fram till nyligen bland peonerna [5] i Mexiko, men utan gottgörelsen av en intelligent och försynt styrande klass.

På samma vis var livegenskapen i det medeltida Europa ett uppenbart påhitt genom vilket landägarna bemästrade de nomadiska instinkterna av sina arrendatorer. År fordras för att bringa jordmarker till dess högsta produktiva nivå, och jordbruk kan inte praktiseras med framgång ens i

välvattnade och bördiga trakter av jordbrukare som ständigt driver från en plats till en annan. Den livegne eller trälen var därför genom laga åtgärder bunden till marken, och kunde inte sluta och gå därifrån utan sin husbondes medgivande. Så snart som dessa nomadiska instinkter upphörde att existera försvann livegenskapen. Man behöver endast läsa de stränga lagarna mot lösdriveri i England, just före Reformationen, för att komma till insikt om hur vida spridd och allvarlig denna nomadiska instinkt var.

Här i Amerika har vi ännu inte glömt de vandrande instinkterna av våra västerländska föregångsmän, som i det här fallet visade sig vara välgörande för alla utom för migranterna.

2 - Rasbegreppets fysiska grundvalar

I den nutida och vetenskapliga studien av ras har vi sedan länge övergett teorin om Adam och Eva, att människan härstammar från ett enskilt par skapat för några få tusen år sedan i en mytisk Eden någonstans i Asien för att senare sprida sig över jorden i successiva vågor.

Många av Europas raser, både levande och utdöda, kom från öst genom Mindre Asien eller över den afrikanska litoralen, men de flesta av de direkta anfäderna till nu levande befolkningar har bebott Europa i flera tusen år. Under den tiden har flertalet människoraser kommit och gått. En del har otvivelaktigt försvunnit helt och hållet och en del har lämnat efter sig sitt blod i dagens européer.

Det är likafullt en sanning att Asien var det huvudsakliga området för människans evolution och differentiering, och att de olika grupperna såg sin huvudsakliga utveckling där och inte på halvön vi kallar Europa.

Vi vet nu, sedan utarbetandet av Mendels Ärftlighetslagar, att vissa kroppsliga karaktärsdrag, de så kallade enhetliga karaktärsdragen, så som kraniumets form, längd, ögonfärg, hårfärg och näsans form, är överförda i enlighet med fasta matematiska lagar och vidare att olika enhetliga karaktärsdrag som i vanliga fall är korrelerade, eller samhörande, efter långdragen blandning med en annan ras kan avträda separat och formera vad som är känt som disharmoniska kombinationer. Sådana disharmoniska

kombinationer är, till exempel, en lång brunett eller en kort blondin; blå ögon associerade med brunt hår eller bruna ögon med blont hår. I vår nutida vetenskap är definitionen av ordet "karaktärsdrag" nu begränsad till fysiska istället för psykiska och andliga drag, som allmänt rådande praxis.

Förloppet i fråga om uppblandningen av enhetliga karaktärsdrag har gått långt i nu levande befolkningar, och med de moderna transportmetodernas underlättande går denna process mycket längre i Europa, och i Amerika. De omedelbara resultaten av en sådan blandning är inte kombinationer, eller mellanliggande typer, utan snarare mosaikbitar av kontrasterade karaktärsdrag. Sådana kombinationer, om befintliga, som till sist förekommer, är alltför avlägsna för att besvara oss här. Det första resultatet av korsandet mellan en ren brunhårig med en ren ljushårig är att frambringa antingen rena ljushåriga eller rena brunhåriga i bestämda och kända antal, istället för en avkomma av en mellanliggande typ; eller annars en tredje grupp som kan vara antingen blond eller brunhårig, men som besitter latent karaktärsdrag av den kontrasterade typen. Sådana latent eller recessiva karaktärsdrag visar sig ofta åter i avlägsna ättlingar.

I definierandet av ras i Europa är det inte endast nödvändigt att betrakta rena grupper eller rena typer, utan också spridningen av enhetliga karaktärsdrag tillhörande var och en av de bestämda mänskliga underarterna funna där. Rasblandningen av dessa befolkningar har nått en sådan omfattning att en sådan analys av fysiska karaktärsdrag i ett flertal fall är nödvändig för att rekonstruera inslagen som anslutit sig till deras etniska sammansättning.

Ibland finner vi ett enhetligt karaktärsdrag förekomma här och där som den enstaka kvarlevan av en gång i tiden talrik ras, till exempel den tillfälliga förekomsten i europeiska befolkningar av ett kranium av typen Neandertalare, en ras vida spridd över Europa för 40 000 år sedan, eller av typen Cro-Magnon, den övervägande rasen för 16 000 år sedan. Innan de fossila kvarvarorna av raserna av Neandertalaren och Cro-Magnon var studerade och förstådda var sådana återvändande exemplar betraktade från ett patologiskt perspektiv, istället för att bli betraktade som en återuppträdande ålderdomlig och översvämmad typ.

Enhetliga karaktärsdrag är i alla avsikter och ändamål oföränderliga, och de förändras inte under livstiden av ett språk eller ett imperium.

Skallformen av den egyptiske fellahern, i den oförändrade miljön av Nildalen, är absolut identisk i mått, proportioner och volym med kranium funna i de fördynastiska gravvalven daterade mer än sextusen år tillbaka i tiden.

Det existerar idag en vida spridd och enfaldig tro på miljöns inflytande, liksom på utbildning och möjligheterna att förändra arv, som har sitt ursprung i dogmen om mänsklighetens brödraskap, i sin tur härstammande från de undermåliga teoretikerna av den Franska Revolutionen och dess amerikanska efterapare. Sådana trossatser har orsakat stor skada förr och, om de tillåts att stå oemotsagda, kan komma att göra långt mer allvarlig skada i framtiden. Således hade synen att den negroida slaven var en olycklig kusin till den vita människan, svårt solbränd av den tropiska solen, och förnekad välsignelserna av kristendom och civilisation, inte någon ringa betydelse för de gråtmilda under tiden för Inbördeskriget och det har tagit oss femtio år att inse att tala engelska, bära anständiga kläder och gå till skolan och till kyrkan inte omvandlar en neger till en vit människa. Inte heller var en syrisk eller egyptisk befriad slav omvandlad till romare genom att bära en toga och applådera sin favoritgladiator på amfiteatern. Vi kommer att gå en liknande erfarenhet till mötes med den polske juden vars dvärglika längd, säregna lynne och hänsynslösa koncentration på egennytta håller på att ympas uppå nationens härkomst.

Nyligen har försök gjorts, till förmån för underlägsna raser bland våra immigranter, att visa att kraniumets form förändras, inte blott under ett århundrade, utan under en enda generation.

1910 förklarade rapporten av den antropologiske experten vid Kongressens Utskott för Migrationsfrågor på fullaste allvar att en jude med ett runt kranium på sin väg över Atlanten skulle kunna få, och fick, ett barn med ett runt kranium, men att han några få år senare, som ett svar på den subtila trolldrycken av amerikanska institutioner, som illustreras genom ett flervåningshusboende på den nedre östra sidan av Manhattan, skulle kunna få, och fick, ett barn vars kranium var avsevärt längre; och att en långskallig syditalienare, fritt avlande, skulle uppleva exakt samma

erfarenhet i motsatt riktning. Med andra ord att Smältdegeln med ens verkade under inflytandet av en förändrad miljö.

Vad Smältdegeln i själva verket gör i praktiken kan ses i Mexiko där upptagandet av blodet av de ursprungliga spanska erövrarna av den infödda indianbefolkningen har frambringat den rasliga blandning som vi kallar mexikansk och som nu är sysselsatt med att demonstrera sin oförmåga att upprätthålla självstyre. Världen har sett flertalet sådana blandningar av raser och karaktären av en blandras är endast i sin början av att bli förstådd för sin sanna betydelse.

Det måste hållas i åtanke att specialiseringarna som karaktäriserar de högre stående raserna är av relativt ny uppkomst, är högst ostabila och då de blandas med allmänna eller primitiva karaktärsdrag tenderar att försvinna. Vare sig vi vill medge det eller inte ger oss resultatet av blandningen av två raser, på lång sikt, en ras som återfaller till den mer ålderdomliga, allmänna och lägre typen. Korsningen mellan en vit människa och en indian är en indian; korsningen mellan en vit människa och en neger är en neger; korsningen mellan en vit människa och en hindu är en hindu; och korsningen mellan någon av de tre europeiska raserna och en jude är en jude.

I korsandet mellan de blonda och brunhåriga inslagen av en befolkning är de mer djupt rotade och ålderdomligt mörka dragen övervägande eller dominanta. Detta är en fråga om enkel observation och verkan av denna naturlag är inte influerad eller påverkad av demokratiska institutioner eller av religiösa trossatser.

Mätt i termer av århundraden är enhetliga karaktärsdrag oföränderliga, och den enda fördelen som går att erhålla från en förändrad miljö och förbättrade matförhållanden är möjligheten tillhandahållen en ras som levt under ofördelaktiga förhållanden att uppnå sin maximala utvecklingsnivå, men begränsningarna inbegripna i den utvecklingen är fastställda av arv och inte av miljö.

Handskandes med europeiska befolkningar har den bästa metoden för fastställandet ras blivit funnen att ligga i en jämförelse av proportionerna av kraniumet, det så kallade cefaliska indexet. Det är förhållandet mellan

den maximala längden och den maximala bredden uppmätt vid den bredaste delen av kraniumet ovan öronen. Kranium med ett mått på 75 eller mindre, det är då bredden är tre fjärdedelar eller mindre än längden, är betraktade att vara dolikocefala, eller långskalliga. Kranium med ett mått på 80 eller över är rundskalliga, eller brakycefala. Mellanliggande relationstal, från 75 till 80, är betraktade som mesocefala. Detta är kraniumets relationstal. För att tillåta för köttet på levande exemplar är omkring två procent att adderas till indexets mått, och resultatet är det cefaliska indexet. På följande sidor är endast långa och runda kranier betraktade och de mellanliggande formerna, eller mesocefala, är tillskrivna den dolikocefala gruppen.

Detta cefaliska index är, även om ett högst betydande, om inte det avgörande enhetliga karaktärsdraget, icke desto mindre ett enstaka karaktärsdrag och måste verifieras gentemot andra somatologiska drag. Vanligtvis är en lång skalle associerad med ett långt ansikte och en rund skalle med ett runt ansikte.

Användandet av detta test, det cefaliska indexet, ger oss möjligheten att dela upp den stora massan av de europeiska befolkningarna i tre distinkta mänskliga underarter, en nordlig och en sydlig, båda dolikocefala eller kategoriserade genom en lång skalle, och en central underart som är brakycefal, eller kategoriserad genom en rund skalle.

Den första är den nordiska eller baltiska underarten. Denna ras är långskallig, mycket reslig och ljushyad, med blont eller brunt hår och ljusfärgade ögon. De nordiska folken bebor länderna runt Nordsjön och Östersjön och inkluderar inte endast de stora skandinaviska och teutoniska grupperna utan också andra tidiga folk som först förekommer i södra Europa och i Asien som representanter för ariskt språk och kultur.

Den andra är den mörka medelhavsrasen eller iberiska underarten, befolkande kusterna av inlandshavet, och sträcker sig längs atlantkusten tills den når den nordiska arten. Den sträcker sig också långt österut in i södra Asien. Den är långskallig likt den nordiska rasen, men den sammantagna storleken av kraniumet är mindre. Ögonen är mycket mörka eller svarta, liksom håret, och huden är mer eller mindre mörk. Längden är

dvärglik i jämförelse med den av den nordiska rasen och muskulaturen och benstommen svag.

Den tredje är den alpina underarten befolkandes hela centrala och östra Europa och sträcker sig genom Mindre Asien till Hindukush och Pamir. Armenoiderna utgör en alpin underavdelning och representerar den fäderneärvda typen av denna ras som blev kvar i bergen och högplatåerna i Anatolien och västra Asien. De alpina folken är rundskalliga, av medellängd och kraftigt byggd, både i skelett och i muskler. Färgen av både hår och ögon var ursprungligen mycket mörk och har fortfarande en stark dragning i den riktningen, men många ljus färgade ögon, i synnerhet grå, går nu att finna i de alpina befolkningarna i västra Europa.

Medan Europas invånare i mångt och mycket är illojala i frågan om sitt delade ursprung är de tre huvudsakliga underarterna, var och en av dem, icke desto mindre funna i stora antal och synnerligen rena former, liksom sparsamma kvarlevor av ännu mer ålderdomliga raser representerade av små grupper eller av individer, och till och med av enhetliga karaktärsdrag.

Dessa tre huvudgrupper har kroppsliga karaktärsdrag som gör dem till distinkta underarter av *Homo sapiens*. Var och en av dem har flertalet variationer, men för tydliggörandets skull kommer hädanefter ordet ras och inte ordet art eller underart användas så gott som, men inte alltigenom, uteslutande. Inom zoologin innebär benämningen art befintligheten av ett specifikt fastslaget mått av åtskillnad från den närmast besläktade typen, men ras fordrar inte ett liknande mått av åtskillnad. Inom människosläktet, inom vilket alla grupper är mer eller mindre fruktsamma då de korsas med varandra, förekommer så många mellanliggande eller blandade typer att ordet art har en alltför begränsad betydelse för ett bredare användningsområde. Besläktade arter då de är buntade samman utgör undersläkte och släkte.

Den gamla föreställningen att djurrasernas fruktbarhet eller ofruktbarhet var ett mått för arter är nu övergiven. En av de största svårigheterna med att klassificera människan är hans motsträviga benägenhet att fortplanta sig med fel individer. Detta är en fråga om vardaglig iakttagelse, framförallt bland kvinnorna av de bättre klasserna, antagligen på grund av deras mer omfångsrika valmöjligheter.

Det cefaliska indexet är av ringa betydelse i klassificeringen av asiatiska befolkningar, men spridningen av runda och långa kranium är liknande den i Europa. Den vidsträckta centralplatån av den kontinenten är befolkad av runda kranier. Faktiskt så var Tibet och västra Himalaya troligtvis spridningscentrum för alla runda kranier i världen. I Indien och Persien söder om detta centralområde förekommer en långskallig ras besläktad med medelhavsmänniskan i Europa.

Båda typerna av kranium förekommer, mycket uppblandade, hos de amerikanska indianerna, och det cefaliska indexet är av ringa värde i klassificerandet av amerinderna. Ingen tillfredställande förklaring för föränderligheten av kraniumets form hos denna art har ännu blivit funnen, men den totala utbredningen av föränderlighet i de fysiska karaktärsdragen från norra Kanada till södra Patagonien är mindre än utbredningen av sådan föränderlighet från Normandiet till Provence i Frankrike.

I Afrika är det cefaliska indexet också av ringa klassificeringsvärde då alla befolkningar är karakteriserade av ett långt kranium.

Skillnaden mellan ett långt kranium och ett runt kranium inom människosläktet går troligtvis tillbaka minst till tidiga Paleolitikum, om inte till en period än mer avlägsen. Den är så forntida att då nya arter eller raser förekommer i Europa under slutet av Paleolitikum, mellan 10 000 och 7 000 år f.Kr., är kraniumets karaktärsdrag bland dem så tydligt definierade som de är idag.

Omständigheten att två distinkta mänskliga arter båda har långa kranium, som nordeuropéen och den afrikanska negern har, är inte nödvändigtvis en antydning på släktskap, och är i det här avseendet endast ett fall av likartad specialisering. Omständigheten att svensken har ett långt kranium och savoarden ett runt kranium visar dem likafullt att vara ättlingar av distinkta underarter.

Påståendena att den nordiska rasen endast är en variant av medelhavsrasen, och att den senare, i sin tur, härstammar från den etiopiska negern, vilar uppå den felaktiga föreställningen att en dolikocefal

gemensam likhet måste betyda ett gemensamt ursprung, liksom uppå försummelsen att ta många somatologiska karaktärsdrag av nästintill identisk betydelse med det cefaliska indexet under beaktan. I det här sammanhanget är det på sin plats att påpeka att detta mått, varande blott ett storleksförhållande, kan bära identiska siffertal för kranium skiljande sig i alla andra förhållanden och aspekter, liksom i fullständig storlek och volym.

Ögonfärg är av mycket stor betydelse i fastställandet av ras, då alla blå, grå eller gröna ögon i världen idag ursprungligen kom från samma källa, nämligen den nordiska rasen i norra Europa. Detta ljus färgade öga har inte förekommit någon annanstans på jorden och är enbart en specialisering hos denna mänskliga underart, och är därför av yttersta betydelse i klassificeringen av europeiska raser. Mörkt färgade ögon är så gott som universellt rådande bland vilda däggdjur, och helt och hållet så bland primaterna, människans närmaste släktingar. Det är därför absolut säkert att alla de ursprungliga människoraserna hade mörka ögon.

En mänsklig underart, och endast en, specialiserade sig på ljusfärgade ögon. Samma underart utvecklade också ljus eller blont hår, ett karaktärsdrag långt mindre djupgående än ögonfärg då blonda barn tenderar att få mörkare hår med åren och befolkningar av till stor del nordisk härkomst, som de av Lombardiet, vid uppblandning med mörkare raser förlorar sitt blonda hår lättare än deras ljus färgade ögon.

Blont hår kommer också överallt från den nordiska typen, och ingen annanstans ifrån. Var än vi finner blonda inslag bland de mörkare raserna på jorden kan vi vara säkra på att några nordiska vägfärdanden passerat förbi. Då individer av perfekt blond typ förekommer, som ibland på grekiska öar, kan vi förutsätta en nyligen uträttad visit av sjömän från ett förbipasserande skepp, men då endast enstaka karaktärsdrag kvarstår glest men vida spridda, över ansenliga områden, som de blonda inslagen hos Atlasbergens berber eller hos de albanska bergsfolken, måste vi söka i det dunkla förgångna efter dessa otydliga drags ursprung i tidiga angripare.

Utbredningen av blond hårfärg i rena nordiska folk löper från linljus och rött till nyanser av kastanjebrunt och brunt. De mörkare nyanserna kan i en del fall tyda på en blandning, men absolut svart hår betyder med all

säkerhet en fäderneärvd blandning med en mörk ras - i England med medelhavsrasen.

I nordiska befolkningar är kvinnorna, generellt sett, mer ljushåriga än männen, ett förhållande som pekar mot ett blont förflutet och en mörk framtid för dessa befolkningar. Kvinnorna inom alla människoraser, som honorna bland alla däggdjur, tenderar att uppvisa de äldre, mer allmänna och primitiva dragen av rasens förflutna. Hanen antyder i sin individuella utveckling riktningen vilken rasen tenderar att ta under inflytandet av föränderlighet och urval.

Det är intressant att notera i samband med den mer ursprungliga fysiken av honan att kvinnan också inom den andliga sfären behåller den uråldriga och intuitiva kunskapen att det större antalet av mänskligheten inte är fritt och jämlikt, utan bundet och icke jämlikt.

Hudfärgen är ett betydande karaktärsdrag, men ett som är ytterst svårt att mäta då utbredningen av föränderlighet i Europa mellan ytterst ljus hud och de som är mycket mörka, nästintill är fullständig. Generellt har den nordiska rasen i sin renaste form en absolut ljus hud och är följaktligen *Homo albus*, den vita människan *par excellence*.

Många medlemmar av den nordiska rasen som annars är tydligt rena har hudfärger, liksom hårfärger, som är mer eller mindre mörka, så att det bestämmande värdet av detta karaktärsdrag är osäkert. Det står bortom all tvekan att hudens beskaffenhet och den extrema utbredningen av dess föränderlighet i färg från svart, brun, röd och gul till elfenbensvit är strålande måttenheter för de specifika eller undergeneriska skillnaderna mellan de större människogrupperna, men då man handskas med europeiska befolkningar är det ibland svårt att korrelera ljusa nyanser med andra fysiska karaktärsdrag.

Det händer ofta att en individ med alla de nordiska karaktärsdragen i sin renaste form har en hud av en olivfärgad eller mörk nyans, och det händer än oftare att vi finner en individ med absolut ren brun drag som har en hud nästintill elfenbensvit och av betydande renhet. Denna sista kombination är mycket vanligt förekommande bland de brunhåriga på de brittiska öarna. Att dessa kombinationer i viss mån är disharmoniska kan vi

vara försäkrade om, men bortom detta konstaterande når inte våra kunskaper. Individer besittande ljus hud har emellertid alltid varit, och är fortfarande, föremål för stark avund från dessa vars hud är svart, gul eller röd.

Längd är ett annat enhetligt karaktärsdrag av centralare betydelse än hudfärg, och möjligen än hårfärg, och är av stor vikt i den europeiska klassificeringen då vi på den kontinenten har de mest extrema variationerna i mänsklig längd.

Ytterst ogynnsamma ekonomiska förhållanden kan hindra en ras från att nå upp till det fulla måttet av sin utveckling, och till denna grad har miljön en viss inverkan i fastställandet av längd, men i grund och botten är det ras, alltid ras, som sätter gränserna. Den reslige skotten och den dvärglike sardinaren har ras, och inte havregrynsgröt eller olivolja, att tacka för sina respektive storlekar. Det är troligt att omständigheten att irländarens längd, i genomsnitt, är kortare än den av skotten delvis är på grund av ekonomiska förhållanden, och delvis på grund av den nedslående effekten av en ansenlig befolkning av primitiv kort ras.

Bergsfolk över hela världen tenderar att vara långa och kraftigt byggda, en omständighet som troligtvis har sin grund i den obevekliga elimineringen av defekta individer på grund av den ofördelaktiga miljön. I det här fallet torde altituden fungera som latituden och frambringa de motiga förhållandena som ter sig väsentliga för människans vitalitet. Den korta längden av lapparna och eskimåerna kan ursprungligen ha varit tillräknad de prövande förhållandena av ett arktiskt habitat, men den har, hur det än må vara med den saken, sedan länge blivit ett rasligt karaktärsdrag.

Vad anbelangar de huvudsakliga europeiska typerna är längd en raslig måttstock av stor betydelse.

För att sammanfatta detta karaktärsdrag är medelhavsrassen överallt karakteriserad av en förhållandevis kort längd, ibland gravt nedslående, som i södra Italien och på Sardinien, och även av en relativt tunn och spenslig stomme och klen muskulär utveckling.

Den alpina rasen är längre än medelhavsrasen men kortare än den nordiska och är karakteriserad av en bastant och stadig kroppsbyggnad.

Den nordiska rasen är nästintill överallt karakteriserad av en ansenlig reslighet. Den nästan resligaste typen i världen står att finna bland de rent nordiska befolkningarna omkring de skotska och engelska gränserna, medan den infödde britten av för-nordiskt brunt blod oftast är relativt kort; och ingen som på Londons gator sett skillnaden mellan Piccadillys gentleman av nordisk ras och gatuförsäljarens cockneybo av den gamla neolitiska typen kan betvivla den rasliga betydelsen i fråga om längd.

Många gånger då dessa tre europeiska raserna har blivit uppblandade med varandra ter sig längden vara ett av de första nordiska karaktärsdragen att försvinna, men var än i Europa vi finner en ansenlig reslighet i en befolkning som annars är i avsaknad av nordiska karaktärsdrag kan vi vara säkra på att en nordisk uppblandning har förekommit, som i fallet med en stor andel av invånarna i Burgund, i Schweiz, i Tyrolen och i de dalmatiska alpområdena söderut mot Albanien.

Dessa fyra enhetliga karaktärsdrag, kraniumets form, ögonfärg, hårfärg och längd, är tillräckliga för att möjliggöra det för oss att differentiera klart och tydligt mellan de tre huvudsakliga europeiska raserna, men om vi önskar att avhandla de mindre variationerna och blandningarna är vi tvungna att gå mycket längre och ta upp andra förhållanden av kraniumet än det cefaliska indexet, liksom formen och positionen av ögonen och förhållandena och formen av käkarna och kinderna.

Näsan är också ett ytterst betydande karaktärsdrag. Den ursprungliga människonäsan var, förstås, bred och utan näsrygg. Detta drag är tydligt påvisat hos nyfödda barn som i sin utveckling sammanfattar de olika stadierna av människosläktets evolution. En näsa utan näsrygg med vida fladdrande näsborrar är ett mycket primitivt karaktärsdrag, och är fortfarande i behåll hos några av de större grupperna av mänskligheten allt över världen. Det förekommer tillfälligtvis i vita befolkningar av europeiskt ursprung, men är överallt ett mycket ålderdomligt, allmängiltigt och lågt stående karaktärsdrag.

Den höga näsryggen och långa, smala näsan, den så kallade romerska, normandiska eller böjda näsan, är karakteristisk för de allra högst specialiserade människoraserna. Medan den är ett synbarligt obetydligt karaktärsdrag är näsan en av de allra bästa fingervisningarna för rasligt ursprung, och är i detaljerna av sin form, och i synnerhet i den laterala formen av näsborrarna, en rasbestämmare av största betydelse.

Läpparna, vare sig tunna eller tjocka, eller skarpt formade eller ut-och-in-vända, är rasliga karaktärsdrag. Tjocka, utstående, ut-och-in-vända läppar är mycket ålderdomliga drag och är karakteristiskt för primitiva raser. En hög ovandel på foten mellan vristen och tårna har också länge setts som en antydning på patricisk typ, medan plattfoten ofta är en vedermöda av lågt stående ursprung.

Frånvaron eller rikligheten av hår och skägg och den liknande frånvaron eller rikligheten av kroppshår är karaktärsdrag av föga betydenhet i klassificering. Ett överflöd av kroppshår är, i stor utsträckning, karakteristiskt för befolkningar av de allra högsta liksom de allra lägsta arterna, varande signifikativt för nordeuropéen liksom för de australiska vildarna. Det betyder endast kvarhållandet i båda dessa grupper av ett mycket tidigt och primitivt drag som har gått förlorat hos negrerna, mongolerna och amerinderna.

De nordiska och alpina raserna är långt bättre utrustade med hår på huvudet och kroppen än medelhavsrasen, som alltigenom sin utbredning är en hårlös eller relativt naken ras.

Den så kallade rödhåriga grenen av den nordiska rasen har särskilda karaktärsdrag undantaget det röda håret, som en grön nyans av ögat, en hud av säregen textur med dragning antingen mot betydande klarhet eller mot fräknar, och vissa säregna och nyckfulla drag. Detta var troligtvis en variationsrikedom nära besläktad med de blonda folken, och den förekommer först i historien i samband med dem.

I strukturen av håret på huvudet hos alla mänskliga raser finner vi en reguljär förbättring från extrem ullighet till långsmal rakhet, och denna rakhet eller ullighet beror på formen av tvärsnittet av själva håret. Detta

tvärsnitt har tre distinkta former som överensstämmer med de allra ytterligaste skiljaktigheterna hos de mänskliga arterna.

Medan de tre huvudsakliga europeiska raserna är föremålet för denna bok, och medan det inte är författarens avsikt att avhandla de andra människotyperna, är det nödvändigt att här yttra att dessa tre europeiska underarter är underavdelningar till en av de huvudsakliga grupperna, eller undersläktena, av släktet Homo som vi, sammantagen, måste kalla kaukasisk i avsaknaden av en bättre benämning.

Den stora massan av resten av mänskligheten kan bli ungefärligt uppdelad i negrerna och de negroida och mongolerna och de mongoliska.

De tidigare hade synbarligen sitt ursprung i södra Asien och kom till Afrika från det nordöstliga hörnet av den kontinenten. Afrika söder om Sahara är numera den huvudsakliga hemvisten för denna ras, även om kvarlevor av negroida aboriginer står att finna alltigenom södra Asien från Indien till Filippinerna, medan de mycket distinkta svarta melanesierna och australoiderna är stationerade längre öster och söderut.

Ett tredje mänskligt undersläkte inbegriper de rundskalliga mongolerna och deras derivater, amerinderna, eller amerikanska indianerna. Denna grupp är i huvudsak asiatisk och besitter den centrala och östra halvan av den kontinenten. En redogörelse för dessa negroida och mongoliska undersläkter och deras derivater, liksom av vissa ovanliga människoarter, ligger utanför begränsningarna av detta arbete.

I betraktandet av denna mätning, hårets tvärsnitt i förhållande till dessa huvudsakliga undersläkten, finner vi att ett bestående förhållande existerar, och att var och en av de tre huvudsakliga grupperna av mänskligheten är, i formen av tvärsnittet av dess hår, differentierade från de andra.

Tvärsnittet av negerns och de negroida rasernas hår är en platt ellips, med resultatet att alla medlemmar av detta undersläkte har ulligt hår.

Tvärsnittet av håret av mongolerna och deras derivater, amerinderna, är en fullständig cirkel, och håret av detta undersläkte är helt rakt och vasst.

Tvärsnittet av håret av de så kallade kaukasierna, inbegripande de medelhavsrasliga, alpina och nordiska underarterna, är elliptiskt och är följaktligen mellanliggande tvärsnitten hos negrerna och mongolerna. Hår av denna struktur är vågigt eller krusigt, aldrig vare sig ulligt eller absolut rakt, och är karakteristiskt för alla europeiska befolkningar, nästintill utan undantag.

Vi har begränsat vår avhandling till de mest betydelsefulla enhetliga karaktärsdragen, men det står flera andra betydande hjälpmedel för en klassificering att bli funna i kroppens måttförhållanden och den relativa längden på armar och ben. Till exempel är det en fråga om allmän kännedom att det bland vita kvinnor förekommer två distinkta typer i detta senare avseende, den ena långbent och med kort kroppsbyggnad, den andra med lång kroppsbyggnad och korta ben. All sådan fakta har en raslig innebörd som ännu inte har blivit förstådd.

Utan att vidare gå in på enskilda fysiska drag är det möjligt att alla relativa måttförhållanden i kroppen, anletsdragen, skelettet och kraniumet som är bestämda och oföränderliga och ligger utanför utbredningen av individuell föränderlighet representerar dunkla arvsanlag från det förgångna. Varje människa förenar inom sig själv blodet av tusentals förfäder, sträckande sig tillbaka genom tusentals år, som lagt sig över ett för-mänskligt arv av än avlägsnare ålderdomlighet, och varje levande människas ansikte och kropp erbjuder en invecklad massa av hieroglyfer som vetenskapen en dag kommer att lära sig att läsa och tyda.

Vi kommer att använda oss av de föregående huvudsakliga enhetliga karaktärsdragen som grund för vår definition av ras, och ska senare framhålla sådana oberäknliga och andliga drag som ter sig vara associerade med distinkta fysiska typer.

Vi kommer endast att avhandla europeiska befolkningar här och kommer inte att handskas med de platser på jorden där människoraserna är sådana

att andra fysiska karaktärsdrag måste bli påkallade för att tillhandahålla klara definitioner.

Ett fascinerande ämne skulle komma att uppstå om vi tog oss för att bearbeta resultaten av rasliga kombinationer och disharmonier, som till exempel då de blandade nordiska och alpina befolkningarna i Lombardiet behåller kraniumets form, hårfärgen och längden av den alpina rasen tillsammans med den ljusa ögonfärgen av den nordiska rasen, eller då bergsbefolkningarna längs Adriatiska havets östra kust från Tyrolen till Albanien har den nordiska rasens längd och ett alpint kranium och alpin färg.

3 - Ras och Habitat

LAGARNA som styr spridningen av de olika människoraserna och deras evolution genom urval är i stort sett de samma som de som kontrollerar evolutionen och spridningen av de större däggdjuren.

Människan har emellertid, tack vare sin överlägsna förmåga, frigjort sig från många av de inslag som pålägger inskränkningar uppå djurens spridning. I hans fall har urval genom sjukdom och social och ekonomisk tävlan ersatt urval genom en anpassning till begränsningarna i fråga om tillgången på mat.

Människan är det mest kosmopolitiska av djur, och växer och frodas i en eller annan form i tropikerna och i arktiska områden, vid havsnivå och på högplatåer, i öknen och i de rykande skogarna vid ekvatorn. Icke desto mindre har de olika europeiska raserna som vi tar upp i denna bok, var och en av dem, ett särskilt naturligt habitat inom vilket var och en av dem uppnår sin högsta utveckling.

DET NORDISKA HABITATET

De nordiska folken förekommer i sitt nuvarande spridningscentrum, Östersjösänkan, vid slutet av Paleolitikum, så snart som de försvinnande isarna lämnade befolkningsbart land efter sig. Denna ras förfogade troligen vid den tiden över sina grundläggande karaktärsdrag, och dess

utsträckning i den teutoniska gruppen från Rysslands slätter till Skandinavien var inte i naturen av en radikal förändring i miljön. Den resulterande rasen är nu och har alltid varit, och kommer nog alltid att vara, anpassad till specifika miljörelaterade förhållanden, av vilka det huvudsakliga är skyddet från en tropisk sol. De aktiniska solstrålarna på samma breddgrad är lika i styrka världen över, och oavbrutet solljus påverkar ofördelaktigt den förträffligt rastlösa sammanslutningen av de nordiska folken. Dimmorna och de långa vinternätterna i norr tjänar som ett skydd mot för mycket sol, och mot dess alltför direkta strålar.

En smula mindre betydande är närvaron av en stor mängd fuktighet, men framförallt är en ständig variation i temperaturen fordrad. En skarp kontrast mellan temperaturen under dag och natt, och mellan sommar och vinter, är nödvändig för att vidmakthålla slagstyrkan av den blonda rasen på en hög nivå. Enhetligt väder, om långt ihållande, suger musten ur den. För stora ytterligheter, som en midvinter eller midsommar i Nya England [6], är inte till dess fördel. Begränsade men ständiga skiftningar i värme och kyla, i nederbörd och torka, i sol och molnighet, i stiltje och cykloniska stormar, erbjuder de idealiska förhållandena för den nordiska rasen.

Människorna av den nordiska rasen må kanske inte uppskatta dimmorna och snön i norr, de ändlösa förändringarna i vädret och de våldsamma skiftningarna på termometern och de må kanske söka sig till de soliga södra öarna, men under de förra omständigheterna blomstrar de, utför sitt arbete och sköter om sina familjer. I söder blir de håglösa och upphör att förädla sig.

I fråga om de lägre klasserna är den ökande andelen av fattiga vita och infödda "kanaljer" symptom på avsaknad av klimatanpassning. De vita i Georgia, på Bahamas och framförallt Barbados är strålande exempel på de ohälsosamma effekterna av en levnad utanför den nordiska rasens naturliga habitat.

De stackars vita i Cumberlandbergen i Kentucky och Tennessee utgör ett mer svårlöst problem då altituden i detta fall, även om ringa, borde modifiera effekterna av latituden, och klimatet i dessa bergstrakter kan inte vara särskilt ofördelaktigt för människor av nordisk ras. Det är troligtvis andra ärftliga krafter i arbete här som ännu är lite förstådda.

Utan tvekan har dålig mat och ekonomiska förhållanden, förlängd inavel och förlusten genom en utvandring av de bästa inslagen haft stor betydelse i degenereringen av dessa fattiga vita. De representerar i stor utsträckning avkomman av slavar som förts över av de rika plantageägarna under tidiga koloniala tider. Deras namn antyder att många av dem är ättlingar till de gamla gränsfolken längs den skotska och engelska gränsen, och beslutsamheten som vidmakthåller osämjan mellan olika familjer pekar utan tvekan mot ett sådant ursprung. Den fysiska utformningen är typiskt nordisk, mestadels rent saxisk eller engelsk, och hela bergsbefolkningen visar något avvikande men väldigt tydliga fysiska, moraliska och psykiska karaktärsdrag som skulle återställa det vetenskapliga bedömandet. Problemet är för komplext för att avfärdas genom hänvisningar till krokmasken, analfabetism eller rivalitet med negrer.

Denna typ spelade en mycket betydande roll i bosättandet av Mellanvästern, genom Kentucky, Tennessee och Missouri. Därifrån drev de vidare uppför Missourifloden och nedför Santa Fes färdväg och bistod med sin beskärda del till Västs tågrånare, hästtjuvar och förbrytarfolk.

Skottland och Bahamas befolkas av människor av exakt samma ras, men livskraften av engelsmannen på Bahamas är borta och deras kvinnors skönhet har vissnat. Omständigheten att de inte var i tävlan med en ursprunglig ras bättre anpassad till klimatförhållandena har givit dem möjligheten att överleva, men typen skulle inte kunna ha framhärdat, ens under de senaste tvåhundra åren, om den hade varit tvungen att tävla på lika villkor med en infödd och acklimatiserad befolkning.

Ett annat inslag inbegripet i rasens sönderfall på många andra öar, och för den delen i många byar i Nya England, är förlusten genom utvandring av de mer dynamiska och energiska individerna, lämnande efter sig de mindre dugliga att fortfara med rasen hemmavid.

I subtropiska länder, där de nordiska folkens energi är låg, förefaller det som om det rasliga arvet av fysisk styrka och psykisk hälsa är hejdat och recessivt snarare än förstört. Många människor som fötts i en omgivning av ofördelaktiga klimatförhållanden, men som flyttat tillbaka till det ursprungliga habitatet av deras ras i norr, återfår sin fulla andel av energi

och livskraft. New York och andra nordliga städer har många sydstatere som är fullt så dugliga som rena nordstatere.

Denna blonda ras kan existera utanför sin ursprungliga miljö som landägande aristokrater som inte är fordrade att utföra kroppsarbete på fälten under en gassande sol. Som en sådan aristokrati fortsätter den att leva under den italienska himmelen, men som en arbetare på fälten kunde människan av nordiskt blod inte tävla med sin alpina eller medhavsrasliga rival. Det ska inte antas att de teutoniska arméerna, som under tusen år efter Roms fall välde ner från Alperna som isarna smälte under solen i söder, utgjordes uteslutande av riddare och gentlemen som kom att bli den jordägande italienska adeln. Den vanlige medborgaren tog sig också för att arbeta och bearbeta jorden i Italien, men han var tvungen att tävla direkt med den infödde under klimatförhållanden som var ofördelaktiga för hans ras. I denna tävlan föll den blåögda nordiska jätten, och infödingen överlevde. Hans överordnade levde emellertid i slotten och dikterade sina slavars arbete utan andra huvudsakliga sysselsättningar än jakten och krigen, och han kvarhöll sin vitalitet under lång tid.

Samma sak inträffade i våra sydstater före Inbördeskriget. Där arbetade inte den vite mannen på fälten eller i fabriken. Det tunga arbetet under den gassande solen var utfört av negerslavar, och plantageägaren var förskonad exponering för en ofördelaktig miljö. Under dessa omständigheter var han i stånd att bibehålla mycket av sin vitalitet. Då slaveriet var avskaffat och den vite mannen var tvungen att ploga sina egna fält eller arbeta i fabriken började med ens den nedåtgående trenden.

Förändringen i den typen av människa som nu är skickad av sydstaterna för att representera dem i den federala regeringen från dess föregångare antebellum [7] är delvis på grund av dessa orsaker, men i högre grad kan den tillskrivas omständigheten att en mycket stor andel av de bästa rasliga arvsanlagen i Södern var tillintetgjord under Inbördeskriget. Därtill smulade kriget sönder de aristokratiska traditionerna som tidigare säkerställt urvalet av de bästa människorna som de styrande. De nya demokratiska idealen med allmän rösträtt i fri inverkan bland de vita folken resulterar i valet av representanter som saknar betydenheten och förmågan av ledarna av den gamla Södern.

En ras kan vara alltigenom anpassad till ett visst land under ett skede av dess utveckling och vara i en ofördelaktig position då en ekonomisk förändring sker, så som erfors i England för ett århundrade sedan då nationen förändrades från ett jordbrukssamhälle till ett industrisamhälle. Människotypen som blomstrar av att arbeta på fälten är inte människotypen som trivs i fabriken, just som människotypen fordrad för besättningen på ett segelfartyg inte är typen användbar som eldare på ett nutida ångfartyg.

DEN ALPINA RASENS OCH MEDELHAVSRASENS HABITAT

Den alpina rasens miljö ser till synes ut att alltid ha varit de bergiga länderna i centrala och östra Europa, liksom i västra Asien. Denna typ har aldrig blomstrat i de arabiska öknarna eller i Sahara, inte heller har den lyckats kvarhålla sina kolonier i norra Europa inom domänen av det nordiska långa kraniumet. Den är likafullt en kraftfull och driftig typ och, medan en stor del av den kanske inte är överdrivet förfinad eller kultiverad, besitter tvivelsutan stor potential för framtida utveckling.

De alpina folken i västra Europa, i synnerhet i Schweiz och i de omedelbart omgivande områdena, har blivit så alltigenom förnordskade, och så genomdränkta med kulturen av de angränsande nationerna, att de står i skarp kontrast mot underutvecklade slavisktalande alpina folk på Balkan och öster om Europa.

Medelhavsrasen å sin sida är en klart sydlig typ med nära band till öst. Det är en typ som inte blomstrade i norra Europa under äldre jordbrukarförhållanden och den är heller inte passande för jordbruksdistrikten och gränsområdena i Amerika och Kanada. Den är anpassad till subtropiska och tropiska länder bättre än någon annan europeisk typ, och kommer blomstra i våra sydstater och runt det spansk-amerikanska fastlandets kuster. I Frankrike är det vida känt att medlemmar av medelhavsrasen är bättre anpassade för kolonial verksamhet i Algeriet än de franska alpina och nordiska folken är. Denna mänskliga underart är notoriskt intolerant mot extrem kyla, på grund av dess mottaglighet för lungsjukdomar, och den viker undan för den nordliga vinterns luftströmmar som de nordiska folken trivs så i.

Det brunhåriga medelhavsrasliga inslaget i den infödde amerikanen förefaller att öka på bekostnad av det blonda nordiska inslaget över lag alltigenom sydstaterna, och troligtvis också i de stora städerna. Denna typ av människa är emellertid sällsynt inom våra gränsområden. I staterna i nordväst, och i Alaska under guldrushens dagar, var det i gruvlägren en fråga om höjda ögonbryn om en människa med mörka ögon visade sig, så allmänt rådande var blå och grå ögon hos de amerikanska föregångsmännen.

4 - Rivaliteten mellan Raserna

DÄR två raser befolkar ett land sida vid sida är det inte riktigt att tala om att en typ omvandlas till den andra. Även om de är närvarande i jämförliga antal kommer en av de två motsatta typerna att ha någon liten fördel eller förmåga som den andra saknar gentemot en perfekt anpassning till omgivningarna. De som besitter dessa fördelaktiga variationer kommer att blomstra på bekostnad av deras rivaler, och deras avkomma kommer inte endast vara mer talrik utan kommer också tendera att ärva sådana skiljaktigheter. På detta sätt ynglar en typ gradvis ut den andra. I detta avseende, och endast i detta avseende, förändras raser.

Människan genomgår ett oavbrutet urval genom den omgivande miljön. Bland de infödda amerikanerna under kolonialtiden var en stor familj en tillgång, och sociala påtryckningar och ekonomiska fördelar manade till både tidigt giftermål och många barn. Tvåhundra år av ständig politisk expansion och materiellt välstånd ändrade på dessa förhållanden och barn blev, istället för att vara en tillgång för att bruka fälten och vakta boskapen, en kostsam ansvarsskyldighet. De fordrar nu stöd, utbildning och donationsmedel från sina föräldrar, och en stor familj är av vissa betraktat som ett betydande handikapp i den vardagliga kampen för överlevnad.

Dessa förhållanden gäller till en början inte bland immigranter och stora familjer bland de nyanlända folken är fortfarande regeln, just som den var i det koloniala Amerika och är idag i det franska Kanada där vildmarksförhållanden fortfarande är det allmänt rådande tillståndet.

Resultatet är att en klass eller typ i en befolkning förökar sig i en snabbare takt än en annan, och till sist ersätter den. Denna process av ersättandet av en typ med en annan betyder inte att rasen förändras, eller att den är omvandlad till någon annan. Det är ett ersättande rätt och slätt och inte en förvandling.

Nedgången av födelsetalet bland de mest framstående klasserna, medan födelsetalet hos de lägre klasserna kvarstår opåverkat, är ett vanligt välståndsfenomen. En sådan förändring blir särskilt skadlig för rasen om den får löpa fritt, om inte naturen är tillåten att genom sitt eget hjärtlösa maskineri upprätthålla de relativa antalen av de olika klasserna i deras vederbörliga storleksförhållanden. Att angripa rasligt självmord genom att uppmuntra urskillningslös fortplantning är inte endast lönlöst utan också farligt om det leder till en ökning av de icke önskvärda inslagen. Vad som behövs i samhället mest av allt är en ökning av de önskvärda klasserna, som är av överlägsen typ fysiskt, intellektuellt och moraliskt, och inte blott en ökning i det samlade befolkningsantalet.

Betydelsen och kompetensen av en befolkning är inte bedömd utefter vad tidningarna kallar själar, utan utefter andelen människor med fysisk och psykisk vitalitet. Den lilla koloniala befolkningen i Amerika var, per skalle, vida överlägsen genomsnittet av den nu levande befolkningen, även om den senare är tjugofem gånger större till antalet. Idealförhållandet inom eugeniken gentemot vilket statsmannaskapet borde riktas är, förstås, ett kvalitativt förbättrande snarare än ett kvantitativt. Detta är emellertid för nuvarande lika orimligt som strålande, och vi måste bemöta villkoren så som de förhåller sig.

Det låga födelsetalet hos de övre klasserna är, till viss del, utjämnat genom vården och omsorgen som de barn som föds erhåller, och desto bättre möjligheter har de i sin tur att bli vuxna och fortplanta sig. Det höga födelsetalet av de lägre klasserna är, under normala omständigheter, utjämnat av en hög barnadödlighet, som eliminerar de svagare barnen.

Då altruism, filantropi eller gråtmildhet griper in med de ädlaste av syften och förbjuder naturen att straffa de olyckliga offren för dumdistrig fortplantning, är multipliceringen av underlägsna typer uppmuntrad och

främjad. Bemödandena att urskillningslöst bistå barn bland de lägre klasserna resulterar ofta i allvarlig åsamkad skada för rasen.

Felaktigt hänsynstagande för vad som är menat att vara gudomliga lagar, och en gråtmild tro på det heliga i allt mänskligt liv, tenderar att förhindra både elimineringen av defekta barn och steriliseringen av sådana vuxna som själva inte är till någon nytta för samhället. Naturlagarna påyrkar uttraderandet av de svaga, och en människas liv är betydande endast då det är till nytta för samhället eller rasen.

Det är högst ojust att en ytterst liten minoritet ska bli kallade uppå att tillhandahålla förståndet åt den icke tänkande massan av samhället, men det är än värre att belasta de tillräkneliga och större, men ändå utarbetade, inslagen i samhället med en aldrig sinande ström av moraliskt perverterade personer, psykiskt defekta individer och nedärvda krymplingar.

Kyrkan tar på sig ett stort ansvar gentemot rasens framtid när än den kliver in i handlingen och bevarar ett defekt arvsanlag. Giftermål mellan dövstumma var för en generation sedan hyllat som en mänsklighetens triumf. Nu är det sett på som ett absolut brott mot rasen. Stor skada är åsamkad samhället genom förevigandet av värdelösa typer. De här inslagen är fallna åt att vara beskedliga och låga, och som sådana vädjar de intensivt för sympatierna från de mer framgångsrika. Innan man hade begripit sig på eugeniken kunde mycket sägas från kristet och människovänligt håll till fördel för en urskillningslös välgörenhet till förmån för enskilda individer. Samfunden för välgörenhet, altruism eller utökade rättigheter torde emellertid i dessa dagar, inom sin förvaltning, rymma någon mindre andel förstånd, annars kan de också i fortsättningen komma att göra, som de ibland gjort i det förgångna, mer skada för rasen än digerdöden eller smittkoppor.

Så länge som sådana välgörenhetsorganisationer inskränker sig själva till att hjälpa plågade individer, oavsett hur kriminella eller sjuka de än må vara, är ingen skada åsamkad förutom den mot vår egen generation, och om det nutida samhället tillstår en plikt å de blygsammaste missdådarnas eller dumbommarnas vägnar kan denna plikt harmlöst utövas till fullo, förutsett att de blir fråntagna möjligheten att vidare avla sina defekta arvsanlag.

De som läser de här sidorna kommer uppleva det som om det finns litet hopp för mänskligheten, men kuren har blivit funnen och kan bli raskt och barmhärtigt tillämpad. Ett rigoröst system av urval genom elimineringen av dem som är svaga eller sjuka - med andra ord samhällets misslyckade individer - skulle lösa hela frågan inom hundra år, liksom tillåta oss att göra oss av med de oönskade som befolkar våra fängelser, sjukhus och mentalsjukhus. Individen själv kan näras, utbildas och skyddas av samhället under sin livstid, men steriliseringsmetoden måste se till så att hans gener stannar vid honom, eller annars kommer framtida generationer förbannas med en aldrig sinande ström av offer för missriktad gråtmildhet. Detta är en praktisk, barmhärtig och oundviklig lösning på hela problemet och kan tillämpas på ett aldrig krympande sällskap av socialt utstötta, alltid börjande med de skurkaktiga, de sjuka och de sinnessjuka och gradvis sträckande sig till typer som snarare kan beskrivas som svaga än bristfälliga, och möjligen slutligen till värdelösa rastyper.

Bemödandena att höja födelsetalet av samhällets geniframkallande klasser, medan högst önskvärda, stöter på de största av svårigheter. I sådana bemödanden stöter vi på sociala förhållanden som vi ännu inte har någon kontroll över. Det provades på för tvåtusen år sedan av Augustus, och hans bemödanden att förhindra ett rasligt självmord och den gamla romerska rasens stundande utrotning var anmärkningsvärt förutsäggande i det att några få framsynta människorna idag bemödar sig med att försöka bevara rasen av de infödda amerikanerna av kolonial härstamning.

Människan har att välja mellan två metoder av rasförbättring. Han kan fortplanta sig från de bästa, eller så kan han eliminera de sämsta genom segregation eller sterilisering. Den första metoden var antagen som ett nationens ideal av spartanerna, som befogade över militär effektivitet och fördelarna av självdisciplin, och resultaten av det förfaringssättet var helt och hållet framgångsrika. Under nutida samhällseliga villkor skulle det för det första vara extremt svårt att avgöra vilka som var de mest önskvärda typerna, förutom i de mest allmängiltiga av avseenden, och även om ett tillgodoseende urval till sist var åstadkommet skulle det vara, i en demokrati, praktiskt taget omöjligt att genom laga åtgärder begränsa rätten att fortplanta sig till några få privilegierade och utvalda.

Experiment att begränsa fortplantningen till de icke önskvärda klasserna var omedvetet företagna i det medeltida Europa under kyrkans ledning. Efter Roms fall var de samhällseliga villkoren som sådana att alla de som älskade ett stillsamt och studieinriktat liv var tvingade att söka tillflykt från den tidens våld i klosterinstitutioner, och ovan dessa pålade kyrkan förpliktelsen att lyda under löftet om avhållsamhet, och berövade således världen avkomman av dessa önskvärda klasser.

Under Medeltiden, genom förföljelse resulterande i faktisk död, livstids fångenskap och landsförvisning, var de fritänkande, framåtsträvande och intellektuella inslagen kontinuerligt eliminerade över stora områden, lämnande förevigandet av rasen att föras vidare av de brutala, de servila och de korkade. Det är nu omöjligt att säga i vilken utsträckning den Romersk-Katolska Kyrkan genom dessa metoder har försämrat Europas hjärnkapacitet, men endast i Spanien, under en tid av tre århundraden, från år 1471 till 1781, dömdes Inkquisitionen årligen ett genomsnitt av 1 000 människor till bränning på bål eller fångenskap. Under dessa tre århundraden var inte mindre än 32 000 brända på bål och 291 000 var dömda till olika former av fångenskap och andra straff och 7 000 människor brändes i form av avbildningar, representerande människor som hade dött i fångenskap eller flytt landet.

Ingen bättre metod att eliminera de geniframkallande inslagen av en nation skulle kunna ha blivit framställd, och om så var dess syfte var resultatet utomordentligt tillfredsställande, vilket kan ses om man betraktar den vidskepliga och ointelligenta spanjoren av idag. En liknande eliminering av intellekt och prestationsförmåga förekom i norra Italien och i Frankrike, och i Nederländerna, där hundratusentals hugenotter var mördade eller drivna i landsflykt.

Under rådande förhållanden är den mest praktiska och hoppningivande metoden av rasförbättring den genom elimineringen av de minst önskvärda inslagen inom nationen genom att beröva dem makten att bidra till framtida generationer. Det är vida känt bland uppfödare av kreatur att färgen av en boskapsflock kan modifieras genom en oavbruten eliminering av undermåliga färgskiftningar, och detta är förstås också fallet med andra karaktärsdrag. Svarta får har exempelvis blivit praktiskt taget

utraderade genom att generation efter generation avskära alla djur som visar denna typ av färg till dess att en svart individ endast förekommer i sällsynta fall i omsorgsfullt skötta flockar.

Inom människosläktet torde det inte vara fråga om några större svårigheter att försäkra sig om en allmän samstämmighet i den samhälleliga opinionen vad beträffar de minst önskvärda, med vilket menas omkring tio procent av samhället. Då denna arbetslösa och arbetsskygga mänskliga rest har blivit eliminerad, tillsammans med den omfattande brottsligheten, armodet, alkoholismen och svagsinetheten associerad därmed, torde det vara enkelt att reflektera över rådligheten i att vidare inskränka förevigandet av de då kvarvarande minst värdefulla typerna. Genom denna metod kanske mänskligheten till sist kan komma att bli nog intelligent för att avsiktligt förorda de mest vitala och intellektuella inslagen att föra rasen vidare.

Utöver urval genom klimatiska förhållanden går människan nu igenom, och har så gjort sedan urminnes tider, urval genom sjukdomar. Han har blivit decimerad alltigenom århundradena av farsoter så som digerdöden och pesten. Under våra fäders dagar plågade gula febern och smittkoppor mänskligheten. Dessa farsoter är nu under kontroll men liknande sjukdomar, nu betraktade som rena barnsjukdomar, så som mässling, påssjuka och scharlakansfeber, är hemska plågor för infödda befolkningar utan tidigare erfarenheter av dem. Lägg till detta smittkoppor och andra sjukdomar av den vite människan och du har gårdagens stora civilisationsskapare. Det var inte svärdet i Columbus och hans följeslagares händer som decimerade de amerikanska indianerna, det var bakterierna som hans män och deras efterföljare förde över, implanterande den vita människans sjukdomar till den röde människans värld. Långt före puritanernas ankomst till Nya England hade smittkoppor farit upp och ner längs kusten till dess att infödingarna endast var en sönderfallen spillra av sitt forna antal.

För nuvarande går den nordiska rasen igenom urval genom alkoholism, en typisk nordisk last, och genom lungsot, och båda dessa fruktade plågor attackerar olyckligtvis de medlemmarna av rasen som annars är högst önskvärda, skiljande sig i detta hänseende från sjukdomar relaterade till förörening eller nedsmutsning, som tyfus, tyfoidfeber eller smittkoppor.

Man behöver endast se till de mer önskvärda klasserna för rommens och tuberkulens offer för att inse att döden, eller psykisk och fysisk försämring, genom dessa två orsaker har kostat rasen många av dess mest enastående och attraktiva medlemmar.

5 - Ras, Språk och Nationalitet

NATIONALITET är ett artificiellt politiskt grupperande av en befolkning, vanligtvis centrerat runt ett enskilt språk som ett uttryck för traditioner och ambitioner. Nationalitet kan ändå existera oberoende av språk, men stater formade efter denna modell, som Belgien eller Österrike, är långt mindre stabila än dessa där ett enhetligt språk är rådande, som till exempel Frankrike eller England.

Stater utan ett enskilt inhemskt språk är ständigt i farozonen för att sönderdelas, i synnerhet då en påtaglig minoritet av invånarna talar ett språk som är i övervägande majoritet i en angränsande stat med, som en logisk följd av detta, en tendens att dras gentemot den motsatta staten.

Det senaste århundradets historia i Europa har varit en enda lång redogörelse av en enda lång serie av strider för att förena alla dem som talar samma, eller nära besläktade, språk i en politisk enhet. Med undantag för inhemska och samhälleliga omvälvningar har varje europeiskt krig sedan Napoleontiden [8] orsakats av bemödandena att åstadkomma enandet av antingen Italien eller Tyskland, eller av de desperata bemödandena av nationerna på Balkan att slå sig fria från turkiskt kaos och bilda moderna europeiska nationer på språkliga grundvalar. Enandena av både Italien och Tyskland är ännu ofullständiga, enligt deras mer långt gångna patrioters synsätt, och lösningen på tvistefrågan Balkan ligger än i framtiden.

Människor är starkt medvetna om sin nationalitet och mycket känsliga beträffande sitt språk, men endast i några få fall, i synnerhet i Sverige och i Tyskland, besitter en stor del av befolkningen någonting som liknar sann rasmedvetenhet, även om benämningen "ras" överallt är missbrukad för att framhålla lingvistiska eller politiska grupper.

Det händer ibland att en del av befolkningen av en stor nation samlar sig runt ett språk, understött av religion, som ett uttryck för individualitet. Kampen mellan de fransktalande alpina vallonerna och de nordiska flamländerna av lågtyskt [9] tungomål i Belgien är ett exempel på två rivaliserande språk i en artificiell nation som ursprungligen skapades på basis av religion. Å andra sidan handlar den irländska nationalistiska rörelsen i huvudsak om religion, understött av myter om forntida storslagenhet. Fransk-kanadensarna och polackerna brukar båda religion och språk för att hålla samman vad de anser vara en politisk enhet. Ingen av dessa så kallade nationaliteter är grundade på en raslig basis.

Under det senaste århundradet, vid sidan om tendensen att forma imperiska eller stora endemiska grupper, som de pangermanska, panslaviska, panrumänska eller italienska irredentistiska rörelserna, har det förekommit en motrörelse å små sönderfallande "nationaliteters" vägnar att återförstärka de egna leden, som de böhmiska, bulgariska, serbiska, irländska och egyptiska nationalistiska återupplivandena. Omvälvningarna har vanligtvis sin grund i, som i fallen med irländarna och serberna, vanföreställningar om tidigare storhet som nu blivit endemiska tvångsföreställningar, men ibland betyder det motståndet av en mindre grupp av en högre kultur mot att upptas av en lägre civilisation.

Ett exempel på en hög typ hotad av en lägre kultur är tillhandhållet av finländarna, som försöker att undgå det förskräckliga ödet av deras grannar på andra sidan av Finska Viken - förryskandet av tyskarna och svenskarna i de baltiska provinserna - och av danskarnas kamp i Slesvig [10] att undgå germanisering. Armenierna har, också, bestämt stått emot påtryckningarna från islam att tvinga dem bort från deras urmodiga kristna tro. Detta folk representerar i sanning den sista europeiska utposten gentemot det muhammedanska österlandet och utgör det bästa kvarvarande mediumet genom vilket en västerländsk föreställningsvärld och kultur kan introduceras till Asien.

I de här fallen, som i andra, är upptagningsprocessen från en världslig synvinkel på det stora hela god eller ond exakt i förhållande till den relativa betydenheten av kulturen och rasen av de två grupperna. Världen skulle inte bli rikare i civilisationer med ett självständigt Böhmen eller ett utvidgat Rumänien, men å andra skulle en självständig ungersk nation eller

ett utvidgat Grekland tillföra mycket till krafterna som står för goda regeringsförfaranden och för framåtskridande. Ett självständigt Irland utarbetat efter Tammany-modell är inte en tilltalande utsikt. Ett fritt Polen, bortsett från dess betydenhet som buffertstat, skulle faktiskt vara ett steg bakåt. Polen var en gång i tiden stort, men inslagen som gjorde det stort är döda och borta, och dagens Polen är en geografisk yttring och inget mer.

Den utbredda avsaknaden av sann rasmedvetenhet har troligtvis sin grund i omständigheten att varje betydande nation i Europa, som de nu är organiserade, endast med undantag för de iberiska och skandinaviska nationerna, besitter stora andelar av representanter från åtminstone två av de grundläggande europeiska mänskliga underarterna och från alla sorters blandningar mellan dem. I dagens Frankrike, som i Caesars Gallien, delar de tre raserna på nationen i nästintill lika stora delar.

I framtiden kommer emellertid, med en ökad kunskap om de riktiga definitionerna av sanna mänskliga arter och typer, med ett ådagaläggande av de grundläggande rasliga karaktärsdragens oföränderlighet och av resultaten av rasblandning, långt mer värde fästas vid rasliga, i stället för endemiska eller lingvistiska, förbindelser. I äktenskapliga relationer kommer rasmedvetenheten också spela en mycket större roll än för nuvarande, även om vi inom den samhälleliga sfären kommer att få tampas med en viss underlig dragning mot kontrasterade typer. Då det blir alltigenom införstått att barnen av blandgiftermål mellan skilda raser hör till den lägre typen kommer det betydande i att i oförsämrad renhet föra vidare de tidigare generationernas blodsarv värdesättas till fullo, och att bringa halvblod till världen kommer att betraktas som ett samhälleligt och rasligt brott av värsta slag. Lagarna mot rasblandning måste bli vida utvidgade om de högre raserna är att bli kvarhållna.

Språket som en människa talar behöver inte vara mer än ett tecken på att hans ras någon gång i det förgångna varit i kontakt, antingen som erövrare eller som erövrade, med de ursprungliga ägarna av det språket. Man behöver endast se till spridningen av språket av Rom över imperiets utbredda marker för att bli införstådd med hur få de är, av dem som idag talar romanska språk, som erhållit någon del av sitt blod från den rena

latinska härkomsten, och misstaget att tala om en "latinsk ras" blir uppenbart.

Det finns dock någonting sådant som en stor grupp av nationer som har en ömsesidig förståelse och sympati gentemot varandra, som har sin grund i ägandet av en gemensam eller nära besläktad grupp av språk och kulturen för vilken den är mediumet. Denna grupp kan möjligen kallas de "latinska nationerna", men aldrig den "latinska rasen."

"Latinamerika" är en än större felbenämning då den stora majoriteten av befolkningarna i Syd och Centralamerika inte ens är europeiska, och än mindre "latinska", varande i huvudsak av indianblod.

Inom den teutoniska gruppen härstammar en stor majoritet av dessa som talar teutoniska språk, som engelsmännen, flamländarna, holländarna, nordtyskarna och skandinaverna, från den nordiska rasen, och den styrande klassen i Europa är överallt av detta blod.

Vad beträffar den så kallade "keltiska rasen" blir den fantastiska otillämpbarheten av termen med ens uppenbar då vi betraktar förhållandet att befolkningarna vid Atlantkusterna, som idag talar keltiska dialekter, är uppdelade i tre grupper, var och en av dem i betydande renhet uppvisande karaktärsdragen av en av de tre helt och hållet åtskilda mänskliga underarterna som står att finna i Europa. Att bunta samman den bretonska bonden med sitt runda alpina kranium; den lilla, långskalliga, brunhåriga walesaren av medelhavsrassen och den långa, blonda, ljusögda skotska högländaren av ren nordisk ras, i en gemensam grupp benämnd "keltisk", är en uppenbar omöjlighet. Dessa folk har inga fysiska, själsliga eller kulturella gemensamma karaktärsdrag. Om ett av dem är av "keltiskt" blod är de två andra det helt klart inte.

Det fanns ett folk som var de ursprungliga användarna av det keltiska språket och de utgjorde den västerländska förtruppen av den nordiska rasen som var spridd över hela centrala och västra Europa före de teutoniska stammarnas instormande. Ättlingarna till dessa "kelter" måste idag sökas bland dessa som besitter karaktärsdragen av den nordiska rasen och ingen annanstans.

I England talar den lilla mörka walesaren av medelhavsraser om att vara keltisk, rätt så omedveten om att han är vad som återstår av för-nordiska raser av oöverskådlig uråldrighet. Om kelterna är av medelhavsraser är de således frånvarande i Centraleuropa, och vi måste se alla berber och egyptier som "kelter", liksom många perser och hinduer.

I Frankrike ser en del entusiaster bretonen av alpint blod i samma dager, och bortser från hans asiatiska ursprung. Om dessa alpina bretoner är "kelter" så finns det inte på de brittiska öarna några väsentliga spår av deras blod, då runda kranier praktiskt taget är frånvarande där, och alla blonda inslag i England, Skottland och på Irland måste tillskrivas de historiska teutoniska invasionerna. Vidare måste vi kalla alla kontinentala alpina folk "kelter" och måste också inkludera alla slaver, armenier och andra brakycefala folk i västra Asien inom den beteckningen, vilket förstås skulle vara befängd. Händelsen att de ursprungliga kelterna lämnat efter sig sitt språk på tungorna av medelhavsfolket i Wales, och av alpina folk i Bretagne, får inte missleda oss, då det inte antyder mer än att det keltiska språket fördaterar teutonerna i England och romarna i Frankrike. Vi måste en gång för alla skrota benämningen "keltisk" för någon befintlig ras överhuvudtaget och endast tala om "keltiskt" språk och kultur.

På Irland gör den store, blonde nordiske dansken anspråk på äran i benämningen "keltisk", om det nu är ära det handlar om, men irländarna är lika nordiska som engelsmännen, den stora majoriteten av dem varande av danskt, norskt och anglo-normandiskt blod, utöver tidigare och för-teutoniska inslag. Vi är alla bekanta med den blonda och den brunhåriga typen av irländare. De representerar exakt samma rasliga inslag som de som inlåter sig i engelsmannens sammansättning, nämligen det långa blonda nordiska och det lilla brunhåriga av medelhavsraser. Irländarna är följaktligen inte berättigade självständig nationsbunden existens på rasliga grunder, men om det nu finns något skäl för ett politiskt avskiljande från England måste det ha sin grund, som i fallet med Belgien, i religion, en grund för politiska sammanslutningar som nu lyckligtvis är föråldrad i kulturellt välutvecklade samhällen.

I fallet med den så kallade "slaviska rasen" finns det långt mer enhetlighet mellan rasens typ och språket. Det är sant att den övervägande rasen i de flesta slavisktalande länder är tydligt alpin, med undantag möjligtvis för

Ryssland där det finns ett mycket stort underskikt av nordisk typ, det så kallade finska inslaget, som möjligen kan betrakas som proto-nordiskt. Invändningen som är gjord mot likställandet av den slaviska rasen med den alpina typen stöder sig i huvudsak uppå omständigheten att en mycket stor andel av den alpina rasen är tysktalande i Tyskland, italiensktalande i Italien och fransktalande i centrala Frankrike. Därtill är stora delar av Rumänien av exakt samma rasliga sammansättning.

Åtskilliga greker är också alpina; faktiskt så är de endast lite mer än bysantiniserade slaver. Det var genom det Bysantinska riket som slaverna först kom i kontakt med medelhavsvärlden och genom detta grekiska medium erhöll ryssarna, serberna, rumänerna och bulgarerna sin kristendom.

Stationerade inom Europas östra gränsmarker var slaverna översvämmade under långa perioder under Medeltiden av mongoliska horder och deras utveckling var därför hämmad och deras kultur förvrängd. Definitiva spår av det mongoliska blodet återfinns fortfarande i både isolerade och tätbebodda grupper i södra Ryssland, och spridda över hela landet så långt västerut som den tyska gränsen. Kulmen för den mongoliska invasionen förekom under det trettonde århundradet. Trehundra år senare började den stora moskovitiska spridningen, först över stäpperna till Uralbergen och sedan över sibiriska tundror och skogar till Stilla havsvattnen, som under sin färdväg upptog mycket mongoliskt blod, i synnerhet under dess tidiga utvecklingsstadier.

Benämningen "kaukasisk ras" har upphört att ha någon betydelse, förutom där den är använd, i Förenta Staterna, för att skilja på vita befolkningar och negrer eller indianer eller, i gamla världen, mongoler. Den är emellertid en passande benämning i inbegripandet de tre europeiska underarterna då de är betraktade som avdelningar till en av de huvudsakliga förgreningarna eller undersläktena av mänskligheten. Som bäst är det en opraktisk och ålderdomlig beteckning. Benämningen "kaukasisk" uppstod för ett århundrade sedan från ett falskt antagande att de blonda européernas vagga låg i Kaukasus där det nu inte går att finna några spår av någon sådan ras, förutom en liten och krympande minoritet med blonda drag hos osseterna, en stam vars ariska språk är relaterat till det av armenierna och som, medan de i huvudsak är brakycefala, fortfarande kvarhåller vissa

blonda och dolikocefala inslag som till synes snabbt håller på att försvinna. Osseterna har nu omkring trettio procent ljusa ögon och tio procent ljust hår. De är antagna att vara, till viss del, en kvarleva av alanerna, en teutonisk stam nära besläktad med goterna. Både alanerna och goterna befolkade väldigt tidigt under vår tidsålder södra Ryssland och var de senast kända nordiska folken i omgivningen kring Kaukasusbergen. Om dessa osseter inte delvis är av alaniskt ursprung kan de möjligtvis representera det sista kvardröjande spåret av tidig skytisk dolikocefal blondhet.

Benämningen "indoeuropeisk ras" är också av ringa värde. Om den är att ha någon betydelse överhuvudtaget måste den inbegripa alla de tre europeiska raserna samt medlemmar av medelhavsrassen i Persien och Indien. Användandet av denna benämning inbegriper också ett falskt antagande om blodsband mellan de huvudsakliga europeiska befolkningarna och hinduerna, på grund av deras ömsesidiga bruk av ariska språk.

Benämningen "arisk ras" måste också rent ut ogillas som en term av raslig betydelse. Den är idag rent lingvistisk, även om där en gång i tiden förstås fanns en likhet mellan det ursprungliga ariska modersmålet och rasen som först talade och utvecklade det. Kortfattat så finns det inte nu, och fanns inte heller någonsin tidigare, vare sig en kaukasisk eller en indoeuropeisk ras, men det fanns en gång i tiden, för tusentals år sedan, en arisk ras som nu sedan länge försvunnit in i de dunkla hågkomsterna av det förgångna. Om använd i en annan raslig bemärkelse än den nämnd här ovan torde den begränsas till de nordiska angriparna i Hindustan [11] som nu sedan länge är utdöda. Den stora tidsrymd som förflutit sedan försvinnandet av den ålderdomliga ariska rasen som sådan kan mätas genom den utomordentliga sönderdelningen av de olika ariska språkgrupperna. Dessa lingvistiska skillnader har i huvudsak sin grund i påtvingandet av ariska språk genom erövring uppå flertalet icke besläktade mänskliga underarter alltigenom västra Asien och Europa.

6 - Ras och Språk

Då ett land är invaderat och erövrat av en ras talande ett främmande språk kan ett flertal saker komma att ske, ersättandet av både befolkning

och språk, som i fallet med östra England då det var erövrat av saxarna; eller antagandet av segrarnas språk av de infödda, som skedde i romerska Gallien, där angriparna påtvingade sitt latinska språk över hela landet utan att i påtaglig form förändra rasen.

I England och Skottland misslyckades senare erövrare, danskar och normander, med att ändra på det saxiska språket i landet och i Gallien kunde inte de germanska språken av frankerna, burgunderna och nordmännen ersätta språket av Rom.

Ursprungsinvånare påtvingar ständigt sina egna språk och seder uppå sina erövrare. I Normandiet antog de erövrande nordiska sjörövarna språket, religionen och sederna av det infödda folket och på bara ett århundrade försvinner de ur historien som skandinaviska hedningar och förekommer som de främsta representanterna för språket och religionen av Rom.

I Hindustan tvingade de blonda nordiska erövrarna sitt ariska språk uppå ursprungsinvånarna, men deras blod var snabbt och fullständigt införlivat i de mörkare inslagen av ursprungsinvånarna som befolkade landet. Ett vittnande om de desperata bemödandena av de erövrande övre klasserna i Indien att bevara renheten i deras blod kvarstår än i denna dag i deras noggrant föreskrivna kastsystem. I våra sydstater har färdmedel reserverade för svarta och sociala inskränkningar exakt samma syfte och berättigande.

Dagens hindu talar en mycket gammaldags form av ariskt språk men det kvarstår inte ett igenkännligt spår av blodet av de vita erövrarna som välldes in över de nordvästliga passagera. De stora orden av dagens indier att han är av samma ras som sin engelska härskare har ingen som helst grund i fakta och den lille mörke infödingen lever mitt bland monumenten av en svunnen storslagenhet, bekännande sig till religionen och talande språket av sin sedan länge bortglömda nordiska erövrare, utan minsta rätt till blodsförvantenskap. De vaga och osäkra spåren av nordiskt blod i norra Indien tjänar endast till att betona det fullständiga genomdränkandet av den vita människan i de gassande Sydstaterna.

Inflytandet av den rasliga motståndskraften hos en tät och alltigenom rotfast befolkning mot en inkommande armé är mycket stort. Ingen etnisk

erövring kan vara fullständig om inte de infödda är tillintetgjorda och angriparna tar sina egna kvinnor med sig. Om erövrarna är tvingade att lita till kvinnorna av de besegrade för att föra rasen vidare kommer de påträngande arvsanlagen på kort tid späs ut bortom igenkännande.

Det händer ibland att en infiltration av en befolkning äger rum antingen i skepnaden av ovilliga slavar eller villiga immigranter som fyller upp obebodda platser och tar sig an lågstatusarbeten som de styrande helst håller sig borta ifrån, gradvis befolkande landet och bokstavligen talat tränger undan sina tidigare härskare genom fortplantning.

Det förra katastrofskeendet förekom under Roms sista skälvande dagar, och dagens syditalienare är i mångt och mycket ättlingar av obestämbara slavar av alla raser, i huvudsak från de södra och östra medelhavskusterna, som var importerade av romarna under Romarriket för att arbeta på deras väldiga egendomar. Det senare förekommer idag i åtskilliga delar av Amerika, i synnerhet i Nya England.

Den östra halvan av Tyskland har ett slaviskt alpint underliggande skikt som nu representerar ättlingarna av vunderna, som vid det sjätte århundradet hade filtrerats in så långt västerut som Elbe, befolkande områdena som lämnats vakanta av de teutoniska stammarna som hade vandrat söderut. Dessa vunder var i sin tur teutoniserade av en återkommande våg av militär erövring från det tionde århundradet och framåt och idag är deras ättlingar sedda på som tyskar av god status. I och med att de har antagit tyskan som sitt enda språk är de nu i religiös, politisk och kulturell samhörighet med de rena teutonerna; i själva verket är de rätt så omedvetna om någon skillnad i ras.

Denna historiska omständighet ligger till grund för den rasande kontrovers som har uppstått över preussarnas etniska ursprung, frågan varande huruvida befolkningarna i Brandenburg, Schlesien, Posen och andra områden i östra Tyskland är alpina vunder eller sanna nordiska tyskar. Sanningen är att den styrande halvan av befolkningen är rent teutonisk och att den svagare halvan av befolkningen blott är teutoniserade vunder och polacker av alpina släktskap. Givetvis måste dessa territorier också kvarhålla en del av sin tidiga teutoniska befolkning, och blodet av goterna, burgunderna, vandalerna och langobarderna som i

början av vår tidsera var lokaliserade där, liksom det senare saxiska inslaget, måste i hög grad gå in i sammansättningen av dagens preussare.

De mest betydande samhällena inom det kontinentala Europa av ren tysk typ går att finna i gamla Sachsen, landet runt Hannover, och detta inslag överväger generellt sett i den nordvästra delen av Kejsardömet Tyskland bland befolkningen som talar lågtyska, medan befolkningen som talar högtyska [12] i mångt och mycket utgörs av teutoniserade alpina folk.

Alla stater involverade i det nu pågående världskriget har skickat sina stridande nordiska inslag till fronten, och förlusten av människoliven som nu spills i Europa kommer i högre grad falla på den blonde jätten än på den lille brunhåriga typen.

Som i alla krig sedan Romarrikets dagar, från en fortplantningssynvinkel, är den lille mörke människan den slutgiltiga vinnaren. Ingen som såg ett av våra regementen marschera på sin väg till det Spansk-amerikanska kriget kunde undgå att imponeras av storleken och blondheten av männen av rang i motsats till den självgoede medborgaren, som från sin säkra position på gatans trottoarkant gav sina applåder till de stridande herrarna, och sedan stannade hemma för att föreviga sin egen brunhåriga typ.

Detta samma nordiska inslag, överallt typen av sjöfararen, soldaten, äventyraren och föregångsmannen, var alltid typen att emigrera till nya länder, framtill det att transportmedlens underlättande, och önskan att fly undan militärtjänst, under de senaste fyrtio åren vände på invandringsströmmen. Som en följd av denna förändring representerar våra invandrare nu i hög grad lågt stående flyktingar undan "förföljelse" och andra socialt utstötta.

I de flesta fallen har föregångsmännens blod gått förlorat för deras ras. De tog inte med sig sina kvinnor. De dog antingen barnlösa eller lämnade halvblod efter sig. Det virila blodet av de spanska conquistadorerna, som nu inte är mycket mer än ett minne i Central och Sydamerika, dog ut på grund av dessa orsaker.

Detta var också fallet under de tidiga dagarna av våra västerländska frontmän, som individuellt sett var av en långt finare typ än de bosättare som följde dem.

7 - De Europeiska Raserna i Kolonierna

På grund av redan nämnda anledningar finns det få samhällen utanför Europa av rent europeiskt blod. Det rasliga ödet i Mexiko och på öarna och utmed kusterna av det spansk-amerikanska fastlandet är tydligt. Den vita människan är i rask takt på väg att trängas undan genom fortplantning, av negrer på öarna och av indianer på fastlandet. Det är rätt så uppenbart att Västindien, kustregionerna av våra Gulfstater [13] och möjligen det svarta bältet av nedre Mississippidalen, måste överges till negrer. Denna omvandling är redan total på Haiti, och går snabbt framåt på Kuba och Jamaica. Mexiko och den norra delen av Sydamerika måste också överges till infödda indianer med ett allt tunnare faner av vit kultur i den "latinska" typen.

I Venezuela utgör de rent vita omkring en procent av hela befolkningen, med den motvägande andelen varande indianer och diverse korsningar mellan indianer, negrer och vita. På Jamaica utgör de vita inte mer än två procent, medan de återstående är negrer eller mulatter. I Mexiko är andelen större, men det oblandade vita antalet är inte mer än tjugo procent av helheten, de andra varande rena eller uppblandade indianer. Dessa senare är "smörjarna" av den amerikanske frontmannen.

När än sporren att imitera den styrande rasen är avlägsnad återfaller negern, eller för den delen indianen, snart till sin fäderneärvda nivå av kultur. Med andra ord är det individen och inte rasen som påverkas av religion, utbildning och föredöme. Negrerna har demonstrerat alltigenom dokumenterad tid att de är en stationär art, och att de inte äger någon potential att utvecklas eller någon medfödd driftighet. Utveckling inifrån får inte blandas ihop med mimikry eller med utveckling påtvingad utifrån genom samhällets påtryckningar, eller genom slavägarens piska.

Där två distinkta arter är positionerade sida vid sida lär historien och biologin att endast det ena av följande två skeenden kan komma att

utspela sig; antingen driver den ena rasen ut den andra, som amerikanerna tillintetgjorde indianerna, eller som negrerna nu ersätter de vita i olika delar av Södern; eller så förenas de och utgör en befolkning av rasbastarder inom vilken den lägre typen slutligen väger tyngre. Detta är ett olustigt alternativ som man kan konfrontera de gråtmilda med, men naturen är endast bekymrad med resultat och ber varken om ursäkt eller kommer med undanflykter. Det huvudsakliga förbiseendet idag hos en del av våra välmenande filantroper är deras totala vägran att bemöta oundviklig fakta om dessa fakta framstår som elakartade.

I Argentina och södra Brasilien strömmar vitt blod av de olika europeiska raserna in i en sådan snabb takt att ett samhälle övervägande vitt, men av medelhavstyp, kan komma att växa fram, men de begränsade möjligheter som författaren givits att iaktta argentinska typer leder honom till att ifrågasätta möjligheten i ett sådant resultat ens där.

I Asien, med enda undantaget för de ryska bosättarna i Sibirien, kan ingen och kommer ingen etnisk erövring förekomma, och alla vita människor i Indien, Ostindien, Filippinerna och Kina kommer inte lämna det minsta spår efter sig i blodet av den infödda befolkningen. Efter flera århundraden av kontakt och bosättning är de rena spanjorerna på Filippinerna omkring en halv procent. Holländarna på deras Ostindiska öar är än mindre; medan de vita invånarna i Hindustan utgör omkring en tiondel av en procent. Sådana antal är pyttesmå och kraftlösa i en demokrati, men i en monarki, om de hålls befriade från nedsmutsning, räcker de till för en härskarklass eller en militär aristokrati.

Australien och Nya Zeeland, där de infödda har blivit undanröjda av de vita, håller på att utvecklas till samhällen av rent nordiskt blod, och kommer för den anledningen att ha en stor betydelse för framtidens historia runt och kring Stilla Havet. Australiernas och kaliforniernas bittra motstånd mot inträdandet av kinesiska kulier och japanska lantbrukare kommer sig huvudsakligen från den blinda, men absolut rättfärdigade, beslutsamheten att hålla dessa landområden som den vite mannens land.

I Afrika, söder om Sahara, kommer den infödda befolkningens täthet att förhindra etablerandet av några rena vita samhällen, förutom på den södra

yttersta delen av kontinenten och möjligen inom delar av östra Afrikas platå. Stopbandet av svält och krig och avskaffandet av slavhandeln, medan dikterat av de ädlaste mänskliga impulserna, är självmordsbetingat av den vite människan. Om man tar bort dessa naturliga kontroller förökar sig negrerna i så rask takt att det inte kommer att finnas något ledigt utrymme kvar på kontinenten för vita människor, om inte, måhända, den dödliga sömnsjukan, långt mer dödlig för svarta än för vita, får löpa fritt och okontrollerat.

I Sydafrika är ett samhälle av holländsk och engelsk härkomst under utveckling. Här är den enda skillnaden den i fråga om språket. Engelskan, varande ett världsspråk, kommer oundvikligen överskugga över den holländska språkvarianten kallad "Taal." Denna frisiska dialekt står i själva verket närmare gammelsaxiskan, eller snarare kentiskan, än något annat levande kontinentalt språk, och blodet av Nordhollands folk står mycket nära blodet av anglosaxarna i England. Engelsmännen och holländaren kommer att förenas i en gemensam typ just som de gjorde för tvåhundra år sedan i kolonin New York. De måste stå enade om de vill bevara någon del av Afrika som den vite mannens land, detta på grund av att de är konfronterade med hotet från en stor svart Bantubefolkning som kommer driva ut de vita om inte problemet bemöts på ett oförskräckt sätt.

Den enda möjliga lösningen är att etablera stora kolonier för negrerna och att endast tillåta dem befinna sig utanför dem som arbetare, och inte som bosättare. Där måste då allt kommer omkring vara ett svart Sydafrika och ett vitt Sydafrika sida vid sida, eller annars ett rent svart Afrika från den sydligaste udden [14] till Nilens katarakter.

I övre Kanada, som i Förenta Staterna fram till tiden för vårt Inbördeskrig, var den vita befolkningen rent nordisk. Lydriket är, förstås, handikappat genom närvaron av en svårsmält massa av fransk-kanadensare, till stora delar från Bretagne och av alpiskt ursprung, även om de inföddas frankoprovensalska är en gammaldags normandiska från tiden av Ludvig XIV. Dessa fransmän var beviljade språklig och religiös frihet av sina erövrare och använder sig nu av dessa privilegier för att grunda separatistgrupperingar i fientlighet mot den engelska befolkningen. Fransmännen i Quebec kommer att lyckas med att i högsta grad hindra Kanadas utveckling och kommer att lyckas än bättre med att hålla sig

själva till ett fattigt och inskränkt samhälle av, på det stora hela, lite mer världslig betydelse än negrernas i södern. Egennyttan av fransmannen i Quebec är mätt i förhållande till händelsen att de under det nu pågående kriget inte kommer att slåss för det Brittiska Imperiet, eller för Frankrike, eller ens för det klerikala Belgien, och de försöker nu att dra nytta av den militära krisen för att säkra en vidare expansion av deras "nationalistiska ideal."

Personligen så tror författaren att den bästa och renaste typen av nordiskt samhälle utanför Europa kommer att utveckla sig i nordvästra Kanada. De flesta av de andra länderna i vilka den nordiska rasen nu bosätter sig i ligger utanför den särskilda miljön inom vilken endast den kan blomstra.

Negrerna i Förenta Staterna, medan stationära, var inte en svår plåga för civilisationen förrän de, under det senaste århundradet, gavs medborgerliga rättigheter och var inbegripna i den politiska apparaturen. Dessa negrer förde inte med sig något eget språk, eller någon religion eller några seder som stod sig, utan de antog alla dessa miljörelaterade inslag från den styrande rasen, de antog namnen av de styrande just som de tyska och polska judarna idag antar amerikanska namn. De kom mestadels från Beninbuktens kuster, men en del av de senare kom från de sydöstliga kusterna av Afrika via Zanzibar. De var av olika svarta stammar, men har från början blivit genomdränkta med vitt blod.

Tittar man på vilken grupp som helst av negrer i Amerika är det lätt att se att medan alla i all väsentlighet är negrer, vare sig kolsvarta, bruna eller gula, har den stora majoriteten av dem en varierande mängd av nordiskt blod i sig som modifierat deras fysiska uppbyggnad, utan att på något vis ha omvandlat dem till vita människor. Denna rasblandning var, förstås, hemskt skamlig för den styrande rasen, men dess effekt på de nordiska folken har varit obetydlig för den enkla anledningen att den var begränsad till vita mäns rasblandning med negerkvinnor, och inte den motsatta ordningen vilken, förstås, skulle ha resulterat i tillförseln av negerblod till den amerikanska rasen.

Amerikas Förenta Stater måste betraktas rasligen som en europeisk koloni, och på grund av den rådande okunskapen om de fysiska rasliga

grundvalarna hör man ofta påståendet att infödda amerikaner av kolonial härstamning är av blandat etniskt ursprung. Detta är inte sant. Vid tiden för Revolutionskriget var bosättarna i de tretton kolonierna inte endast rent nordiska, utan också rent teutoniska, en mycket stor majoritet varande anglosaxisk i den mest begränsade betydelsen av den benämningen. Nya Englands nybyggare, i synnerhet, kom från de grevskap i England där blodet var nästintill rent saxiskt, engelskt och danskt.

Nya England var, under koloniala tider och långt senare, långt mer teutoniskt än det gamla England; med det menas att det inbegrep en mindre andel små, för-nordiska brunhåriga typer. Alla som är bekanta med den infödde nye engelsmannen känner till det klart definierade ansiktet, resligheten och den allmänna förekomsten av grå och blå ögon och ljust brunt hår, och vet att det brunhåriga inslaget är mindre påtagligt där än det är i Södern.

Sydstaterna var också befolkade av engelsmän av renaste nordiska sort, men idag är där, förutom i bergen, en avsevärt större andel brunhåriga typer än i nordstaterna. Virginia ligger på samma breddgrad som Nordafrika, och söder om denna breddgrad har inga blonda folk någonsin lyckats överleva i full vigör, i huvudsak på grund av att de aktiniska solstrålarna är desamma oberoende av andra klimatförhållanden. Dessa strålar slår hårt mot den nordiska rasen och stör dess nervsystem, var än den vite människan dristar sig alltför långt bort från det kalla och dimmiga norr.

De återstående koloniala inslagen, den nederländske holländaren och de palatinska tyskarna, som kom över i mindre antal till New York och Pennsylvania var också rent teutoniska, medan de franska hugenotterna som flydde till Amerika i långt större utsträckning var dragna från de nordiska än från de alpina eller medelhavsrasliga inslagen av Frankrike. Den skotsk-irländska gruppen som var talrik i det mellankoloniala gränslandet var, förstås, av rent skotskt och engelskt blod, trots att de hade levt på Irland i två eller tre generationer. De var relativt fria från uppblandning med de tidigare irländarna, från vilka de var separerade socialt på grund av bittra religiösa motsättningar, och de ska inte i något avseende betraktas som "irländska".

Där var ingen betydande invandring av andra inslag förrän under mitten av det nittonde århundradet då irländska katoliker och tyska immigranter först förekommer på skådebanan.

Det nordiska blodet hölls rent i kolonierna då det på den här tiden bland de protestantiska folken fanns en stark rasgemenskap, och som ett resultat av detta var blandraser mellan den vita människan och någon infödd typ sedda på som infödingar och inte som vita människor.

Det förekom en hel del uppblandning med negrerna, som den ljusa färgen av de flesta negrer vittnar om i överflöd, men dessa mulatter, kvadroner eller oktoroner var då, och är nu, allmänt sedda på som negrer.

Det förekom också omfattande rasblandning längs gränsområdena mellan den vite frontmannen och indianens squaw, men halvblodet var överallt sett på som en medlem av den underlägsna rasen.

I de katolska kolonierna Nya Frankrike [15] och Nya Spanien [16] var emellertid halvblodet, om han var en god katolik, sedd på som en fransman eller en spanjor, vilket också kan ha varit fallet. Denna omständighet i sig ger oss ledtråden till flera av våra koloniala krig där indianerna, med undantag för irokeserna, var intalade av halvblod som såg på sig själva som fransmän att slå följe med fransmännen mot amerikanerna. Den Romersk-Katolska Kyrkan har överallt använt sitt inflytande för att bryta ner rasliga åtskillnader. Den förbigår ursprung och kräver endast lydnad under mandaten av den universella kyrkan. Däri ligger hemligheten bakom Roms motstånd mot alla nationalistiska rörelser. Det är det imperiska idealet i motsats till det nationalistiska, och i det avseendet står arvet i rakt nedstigande led från Romarriket.

Rasmedvetenheten i de ursprungliga tretton kolonierna och senare i Förenta Staterna fram till, och inbegripande, det Mexikanska Kriget förefaller att ha varit väldigt starkt utvecklad hos de infödda amerikanerna, och den står sig fortfarande i full styrka idag i sydstaterna där närvaron av en stor negerbefolkning regelbundet tvingar denna fråga uppå de vitas dagordning.

I Nya England förekom det emellertid, antingen genom nedgången orsakad av Calvinism eller genom framväxten av altruism, tidigt under det senaste århundradet en våg av gråtmildhet, som under den tiden sysselsatte sig med negerns sakfrågor, och då den gjorde så synbarligen raserade, i stor utsträckning, rasstoltheten och rasmedvetenheten i nordstaterna. Uppståndelsen kring slaveriet var fientlig mot den nordiska rasen då den förhindrade all endemisk opposition mot inkräktandet av horder av immigranter av underlägsen raslig beskaffenhet, och hindrade fastställandet av en definitiv amerikansk typ, som tydligt syntes under mitten av århundradet.

Inbördeskriget utkämpades nästintill enbart av icke uppblandade infödda amerikaner. De tyska och irländska immigranterna var vid här den tiden begränsade till några få stater och var företrädesvis endast dagarbetare och inte av någon samhällelig betydelse. De hade ingen del alls i utvecklandet eller politiken av nationen, även om de under kriget bistod med ett visst antal soldater till Nordstaternas armétrupper. Dessa irländska och tyska inslag var av nordisk ras, och medan de inte på något sätt stärkte nationen vare sig moraliskt eller intellektuellt försämrade de inte dess fysiska status.

Där har förekommit litet eller inget upptagande av indianblod i den infödde amerikanens ådror, förutom i stater som Oklahoma och i några avskilda familjer utspridda här och där i de nordvästra staterna. Denna särskilda blandning kommer inte spela någon alltför betydande roll i framtida rasliga grupperingar på denna kontinent, förutom i norra Kanada.

Den infödde amerikanen har alltid funnit, och finner idag, i den svarte människan, villiga efterföljare som endast önskar lyda och främja tankegångarna och önskningarna av härskarrasen utan att försöka injicera sina egna förmenanden i politiska frågor, varken rasliga, religiösa eller sociala. Negrer är aldrig socialister eller fackföreningsrepresentanter, och så länge som de styrande påtvingar sin vilja på den underordnade rasen, och så länge som de kvarstår i samma relation till de vita som de gjort tidigare, kommer negrerna vara ett värdefullt inslag i samhället, men med ens de upphöjs till samhällelig jämlikhet kommer deras inflytande att vara till skada för dem själva och för de vita. Om renheten av de två

raserna är att bevaras kan de inte fortsättningsvis leva sida vid sida, och detta är ett problem som det inte går att fly ifrån.

Den infödde amerikanen under mitten av det nittonde århundradet utvecklades i snabb takt till en distinkt typ. Härrörande från den teutoniska delen av de brittiska öarna, och varande nästintill rent nordisk, stod han vid vägskälet att utveckla sina egna fysiska säregenheter, något frångiljda de av hans engelska förfäder, och överensstämmande med den idealistiske elisabetanske engelsmannen snarare än med den materialistiske hannoveranske. Inbördeskriget satte dock ett elakartat, möjligen fatalt, stopp för utvecklingen och spridningen av denna strålande typ, genom att förstöra ett stort antal av de med bäst gener för fortplantning på båda sidor, och genom att bryta upp förbindelserna med hemtrakterna för långt fler. Om kriget inte hade ägt rum skulle dessa samma människor med sina ättlingar ha befolkat de västra staterna istället för de obestämbara rasliga typerna som nu flockas där.

Välståndet som följde på kriget attraherade horder av nykomlingar som var välkomnade av de infödda amerikanerna att driva fabriker, bygga järnvägar och befolka obygderna - "ett styrkande av nationen" kallades det.

Dessa nya immigranter var inte längre uteslutande medlemmar av den nordiska rasen som de tidigare ena var, som kom på eget initiativ för att förbättra sina livsvillkor. Resebolagen marknadsförde Amerika som ett land fullt av gräs och gröna skogar, och de europeiska regeringarna tog vara på möjligheten att lasta av uppå det oaktsamma, välbeställda och gästvänliga Amerika avskrapet från sina fängelser och mentalsjukhus. Resultatet var att den nya invandringen, medan den fortfarande inbegrep många starka inslag från norra Europa, inbegrep ett stort och ökande antal av de svaga, de brutna och de mentalt handikappade från alla raser dragna från de lägsta skikten från Medelhavssänkan och Balkan, tillsammans med horder av de olyckliga, översvämmande befolkningarna från de polska gettona.

Med en stollig och enfaldig tro på effekten av amerikanska institutioner och miljön för att vända på eller avlägsna urminnes ärftliga anlag, var dessa nykomlingar välkomnade och givna en del av vårt land och välstånd.

Amerikanen ansträngde sig för att behandla och utbilda dessa stackars heloter [17], och så fort de kunde tala engelska uppmuntrade dem att ingå i den politiska sfären, först på kommunnivå och sedan på nationsnivå.

Resultatet står tydligt att se i den hastiga tillbakagången i födelsetalet av infödda amerikaner då de fattigare klasserna av kolonial härstamning, där de fortfarande existerar, inte kommer att föda fram barn till världen för att tävla på arbetsmarknaden med slovakerna, italienarna, syrianerna och juderna. Den infödde amerikanen är för stolt för att blanda sig socialt med dem och drar sig gradvis tillbaka från scenen, efterlämnande till dessa främlingar landet som han erövrade och byggde upp. Människan av det äldre snittet trängs ut från många delar av landet av dessa främlingar, just som han idag bokstavligen talat är jagad bort från New Yorks gator av horderna av polska judar. Dessa immigranter antar språket av den infödde amerikanen; de bär hans kläder; de antar hans namn; och de tar sig för att stjåla hans kvinnor, men de tar sig sällan an hans religion eller förstår hans ideal och medan han armbågas ut från sitt eget hem tittar amerikanen lugnt över andra sidan havet och manar andra att anta de suicidala sedelärorna som utrotar hans egen ras.

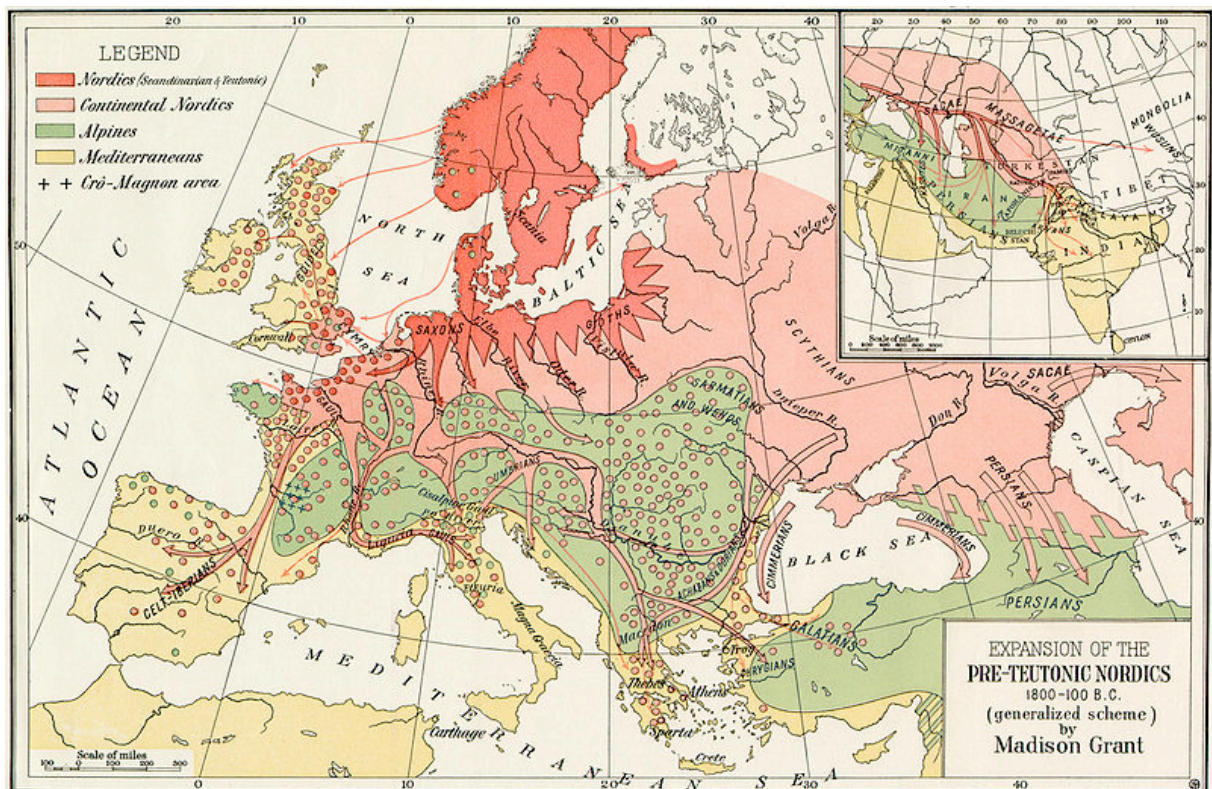
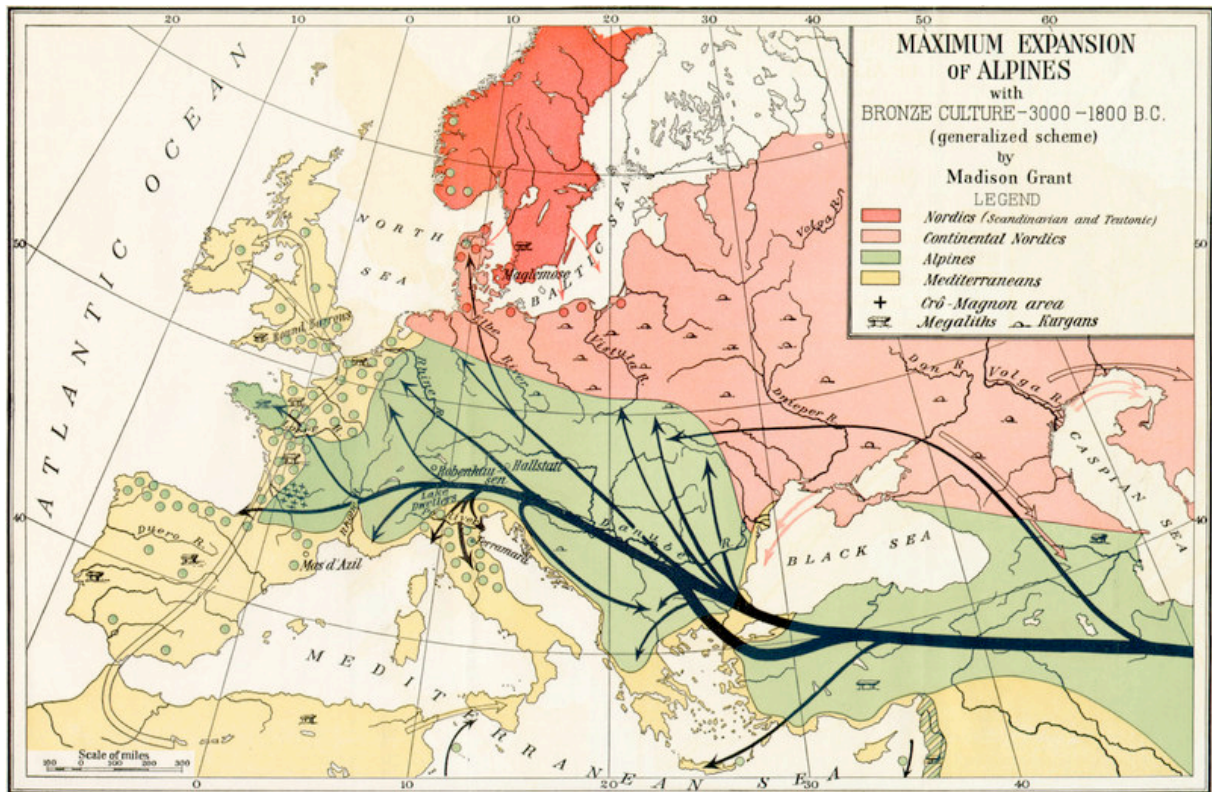
I frågan om hur framtidens blandning kommer te sig är det uppenbart att den infödde amerikanen helt och hållet kommer att försvinna i stora delar av landet. Han kommer inte ingå giftermål med underlägsna raser, och han kan inte tävla med nykomlingarna inom tillverkningsindustrin och inom arbetet med att gräva vägtunnlar. Stora städer, från Roms, Alexandrias och Byzantions dagar, har alltid varit samlingsplatser för olika raser, men New York håller på att bli ett kloakhål som kommer att frambringa många förbluffande rashybrider och en del etniska hemskheter som kommer att stå utanför de framtida antropologernas makt att reda ut.

En sak är säker: i alla sådana blandningar kommer de överlevande dragen bestämmas genom tävlan mellan de lägsta och mest primitiva inslagen och de specialiserade dragen av den nordiska människan; hans längd, hans ljusa färgade ögon, hans ljusa hud och blonda hår, hans raka näsa och hans strålande kvaliteter i fråga om kamp och moral, kommer att ha en liten del i den resulterande blandningen.

Den "starkes överlevnad" betyder överlevnaden av typen bäst lämpad för befintliga miljörelaterade omständigheter, idag bostaden och fabriken, som det under kolonialtiden var att röja upp i skogarna, slåss mot indianerna, odla marken och segla på de sju haven. Från en raslig synvinkel kan det bättre beskrivas som den "svages överlevnad."

Denna granskning av Europas kolonier skulle vara sorglig om det inte vore för det att liten uppmärksamhet än så länge lagts på ett nytt lands lämplighet för de specifika kolonisationsstrategier som emigrerar dit. Processen att skicka ut kolonisationsstrategier är lika gammal som mänskligheten själv, och i en sista granskning representerar de flesta av de huvudsakliga raserna i världen, tvivelsutan de flesta av Europas invånare, högst troligen ättlingarna av framgångsrika kolonisationsstrategier.

Framgången i nybyggarsamhällen beror på valet av nya länder och klimatförhållanden i harmoni med de uråldriga fordringarna av den inkommande rasen. Anpassningen av varje ras till dess egna säregna habitat är baserad på tusentals år av oföränderligt urval som man inte kan låta bli att fästa uppmärksamhet vid. En viss isolering och frihet från rivalitet med andra raser, åtminstone i några århundraden, är också av betydelse, så att kolonisationsstrategierna kan komma att vänja sig vid de nya omgivningarna.

DEL 2 - Europas Raser genom Historien

1-14

1 - Eolitikums folk

Innan man tar sig an att se på de levande befolkningarna i Europa måste man ta de utdöda folken som föregick dem i beaktan.

Den antropologiska vetenskapen är väldigt ung - i sin nuvarande form inte mer än femtio år gammal - men den har redan revolutionerat vår kunskap om det förgångna och förlängt förhistorien så att den nu inte är mätt i tusentals utan i tiotusentals år.

Människans historia innan metallernas tidsperiod har delats upp i tio eller fler underavdelningar, flera av dem längre än tiden täckt av dokumenterad historia. Människan har kämpat sig upp genom alla tider för att åter och åter igen falla tillbaka till grymhet och barbari, men synbarligen också varje gång bibehållit någonting förvärvat genom förfädernas vedermödor.

Så länge som det finns ett fritt avlande släkte eller en ras i världen som i sig har en medfödd förmåga för utveckling och tillväxt kommer mänskligheten fortsätta att höja sig fram till det att den kommer kunna, möjligen genom urvalet och regleringen av fortplantningen så intelligent tillgripet som i fallet med domesticerade djur, kontrollera sitt eget öde och uppnå ännu ouppnådda moraliska höjder.

Impulsen som strävar uppåt är dock tillhandahållen av ett mycket litet antal nationer, och av en mycket liten del av befolkningen i sådana nationer. Den del av alla samhällen som frambringar ledare eller genier av något slag är endast en ytterst liten procentsats. Att bygga nya utvecklingsförlopp, att etablera nya grundsatsar, att klargöra och reda ut naturlagarna, kräver genialitet. Att imitera eller att anta vad andra har skapat är inte genialitet utan mimikry.

Detta något som vi kallar "genialitet" är inte en fråga om familj, utan om släkt eller arvsanlag, och ärvs på precis samma vis som de rent fysiska karaktärsdragen. Det kan ligga latent genom flera generationer i all sin ovisshet för att sedan flamma upp då tillfälle ges. Detta har vi sett flera exempel på i Amerika. Detta är vad utbildning eller möjligheter gör för ett samhälle; det tillåter i dessa sällsynta fall lika villkor för utveckling, men det är ras, alltid ras, som frambringar genialitet.

Denna geniframbringande typ växer inte på träd, och det finns en stor risk att den går förlorad för mänskligheten. En viss föreställning om betydelsen av de här småskaliga arvsanlagen kan förvärras från den nya statistiken som visar på att Massachusetts frambringar mer än femtio gånger så många genier per hundra tusen vita än vad Georgia, Alabama eller Mississippi gör, även om rasen, religionen och miljön, med undantag för klimatförhållandena, synbarligen, på det hela taget, är desamma, med undantag för den slumrande närvaron i sydstaterna av en stor stationär negerbefolkning.

Ju mer studien av Europas förhistoriska skeenden fördjupas, ju mer inser vi hur många kulturella framsteg som åstadkommits för att sedan gå förlorade. Våra föräldrar var vana att se på omkullkastandet av den klassiska civilisationen under Medeltidens mörkertid som mänsklighetens största katastrof, men vi vet nu att antikens Grekland föregicks av liknande mörka århundraden [18] orsakade av de doriska invasionerna, som omkullkastade den homerisk-mykenska kulturen, som i sin tur hade blomstrat efter förstörelsen av dess föregångare, den minoiska kulturen på Kreta. Än tidigare, några tolv tusen år sedan, följde Azilienkulturens period av fattigdom och tillbakagång de strålande åstadkommandena av Senpaleolitikums konstnärliga jägarfolk.

Civilisationsutvecklingen blir påtaglig endast då oöverskådliga perioder är studerade och jämförda, men lärdomen är alltid densamma; nämligen att ras betyder allt. Utan ras finns ingenting kvar undantaget slaven som bär sina övermäns kläder, stjälar sina övermäns stolta namn, antar sina övermäns språk och lever i de sönderfallna ruinerna av sina övermäns palats. Överallt på platserna för de uråldriga civilisationerna finner man turken, kurden och beduinens tältplats; och amerikanerna kan ta sig för att stanna till och

begrunda ödet av det land som de, och endast de, grundade och närde med sitt eget blod. De invandrande dikesgrävarna och järnvägsarbetarna var för våra fäder vad slavarerna var för romarna, och samma förflyttning av politisk makt från härskare till tjänare äger rum idag.

Platsen för människans ursprung var tvivelsutan Asien. Europa är endast en halvö av den Euroasiatiska kontinenten, och även om omfattningen av dess landområde under Pleistocen var mycket vidare än den nuvarande är det säkert, från spridningen av de olika människosläkterna, att de huvudsakliga raserna utvecklades i Asien långt före den centrala delen av denna kontinent reducerades till öknar genom gradvis torrläggning.

Belägg för platsen för människans tidiga utveckling i Asien och det geologiskt nyligen översvämmade området gentemot sydost är tillhandahållna av de fossila avlagringarna i Siwalikbergen i norra Indien där kvarlevorna av primater, som antingen var förfäder till eller nära besläktade med de fyra släktena av de nu levande antropoiderna, har blivit funna; och av upptäckten på Java, som under Pliocen var sammanfogat med fastlandet över vad som nu är Sydkinesiska Sjön, av den tidigaste kända sorten av upprätt primat, *Pithecanthropus*. Denna aprika människa är praktiskt taget den "felande länken", varande mellanliggande människan och antropoiderna. *Pithecanthropus* är allmänt uppskattad att ha varit samtida med Menap-istiden [19] för några 500 000 år sedan, den första av de fyra stora nedisningarna i Europa.

En eller två sorter av fossila antropoida apor har stått att finna från Miocen i Europa som möjligen kan ha varit avlägset besläktade med människans förfäder, men då det arkeologiska utforskandet av Asien kommer att vara lika fullständigt och genomgripande som det av Europa är det troligt att fler sorter av fossila antropoider och nya människosläkten kommer att upptäckas där.

Människan existerade i Europa under den andra och den tredje mellanistida perioden, om inte tidigare. Vi har hans artefakter i form av eoliter, åtminstone så tidigt som från den andra mellanistida perioden, Holstein [20], för omkring 300 000 år sedan. En enda käke funnen nära Heidelberg är hänvisad till denna period och är det tidigaste påträffade stödet i formen av ett skelett beträffande mänsklig aktivitet i Europa.

Från vissa anmärkningsvärda karaktärsdrag i denna käke har den blivit tillskriven ett nytt släkte; *Homo heidelbergensis*.

Sedan följer en lång period med knapphändiga lämningar av bebyggelse och inga kända kvarlevor av skelett. Människan kämpade sig sakta och smärtsamt upp från en eolitisk kulturfas, under vilken tillfälliga flintstenar tjänade hans övergående syfte. Den var i sin tur följd av ett stadium av mänsklig utveckling under vilket ett lätt karvande och retuscherande av flintstenar för människans utökade behov ledde, efter väldiga tidsintervaller, till den avsiktliga tillverkningen av verktyg. Denna period är känd som Eolitikum och är nödvändigtvis ytterst dunkel och oviss. Huruvida särskilda kantstötta eller söndriga flintstenar, kallade eoliter, eller gryningsstenar, verkligen var mänskliga artefakter eller var produkterna av naturkrafter är rätt så obetydligt då människan måste ha passerat genom ett sådant eolitiskt stadium.

Ju längre tillbaka vi går gentemot inledandet av en sådan eolitisk kultur ju mer oigenkännliga blir flintstenarna nödvändigtvis fram till det att de till sist inte kan skiljas från naturliga stenspillror, detta på grund av att den tidigaste gryningsmänniskan blott plockade upp en behändig sten, använde sig av den en gång och kastade sedan bort den, på samma vis som en antropoid apa [21] skulle agera idag om han önskade bryta upp skalet av en landsköldpadda eller knäcka ett strutsägg.

Människan måste ha erfarit följande utvecklingsfaser i övergången från det förmänskliga till det mänskliga stadiet: för det första, utnyttjandet av tillfälliga stenar och pinnar; för det andra, den planlösa bearbetningen av flintstenar genom ett minimum av karvande; för det tredje, den uppsåtliga tillverkningen av de enklaste verktygen från flintnoder; och för det fjärde, uppfinnandet av nya former av vapen och verktyg i en aldrig sinande variation.

Av de två senare utvecklingsfaserna har vi en utförlig och tydlig faktasammanställning. Av den andra utvecklingsfasen har vi i eoliterna mellanliggande sorter varierande från flintstenar som är ögonskenliga resultat av naturliga orsaker till flintstenar som är uppenbara artefakter. Den första och tidigaste utvecklingsfasen kan förstås inte ha lämnat efter sig tydliga spår och måste alltid bygga på hypoteser.

2 - Paleolitikums folk

MED den avsiktliga tillverkningen av verktyg från flintnoder når vi så början av Paleolitikum, och härifrån och framåt är vår väg relativt utstakad. De successiva utvecklingsskedena av Paleolitikum var väldans långa, men är var och en karakteriserade av en viss förbättring i tillverkandet av verktyg. Under lång tid var människan blott ett verktygsskapande och verktygsbrukande djur, och då allt kommer omkring är det den bästa beskrivningen som man kan komma att tänka på idag för primaten vi kallar människa.

Paleolitikum, eller äldre stenåldern, varade från det något obestämda upphörandet av Eolitikum, för omkring 150 000 år sedan, till Neolitikum, eller yngre stenåldern, som tog sin början omkring 7 000 f.Kr.

Paleolitikum faller sig naturligt i tre centrala underavdelningar. Tidigpaleolitikum inbegriper hela den sista mellanistida perioden med underavdelningarna För-Abbevillienkulturen, Abbevillienkulturen och Acheuléenkulturen; Mellanpaleolitikum täcker hela den sista istiden och förekommer sida vid sida med Moustérienkulturen och under herraväldet av människoarten Neandertalaren. Sempaleolitikum täcker alla de efteristida stadierna fram till Neolitikum och inbegriper underavdelningarna Aurignacienkulturen, Solutréenkulturen, Magdalénienkulturen och Azilienkulturen. Under hela Sempaleolitikum, med undantag för den korta avslutande fasen, blomstrade Cro-Magnon-rasen.

Det är inte förrän efter den tredje svåra perioden av sträng kyla, känd som Saale-nedisningen [22], och förrän vi kommer till, för omkring 150 000 år sedan, den tredje och sista mellanistida perioden av tempererat klimat, känd som Eem [23], som vi går en bestämd och stigande serie av kulturer till mötes. För-Abbevillienkulturens, Abbevillienkulturens och Acheuléenkulturens avdelningar av Tidigpaleolitikum intog hela denna varma eller förhållandevis tempererade mellanistida period, som varade i nära 100 000 år.

Ett splittrat kranium, en käke och några tänder har nyligen blivit funna i Sussex, England. Dessa kvarlevor var alla tillskrivna samma individ, som döptes till Piltdownmänniskan. På grund av kraniumets extraordinära tjocklek och den apliknande karaktären av käken var ett nytt släkte, *Eoanthropus* [24], "gryningsmänniskan", skapat och tillskrivet För-Abbevillienkulturen. Vidare studier och jämförelser med käkarna av andra primater visade på att käken tillhörde en schimpans, så släktet *Eoanthropus* måste nu avskrivas från alla sammanhang och Piltdownmänniskan, i sin nuvarande form, måste inbegripas i släktet homininer. Framtida upptäckter av Piltdowntypen och för den delen av Heidelbergmänniskan kan emellertid komma att höja endera av dem, eller båda, till generisk betydelsegrad.

En del av de provisoriska återställandena av de fragmentariska benen gör detta kranium alltför nutida och alltför rymligt för en För-Abbevillienkultur eller ens en Abbevillienkultur. I vilket fall som helst är Piltdownmänniskan högst ovanlig och, så långt som vår nuvarande kunskap sträcker sig, förefaller inte vara besläktad med några andra mänskliga arter funna under Tidigpaleolitikum.

Senare, under Acheuléenkulturen, förekommer en ny mänsklig art, högst troligen härstammande från den tidiga Heidelbergmänniskan av Eolitikum, på scenen, och är känd som rasen Neandertalare. Många fossila kvarlevor av denna typ har blivit funna.

Neandertalarna befolkade uteslutande den europeiska scenen, med det möjliga undantaget för Piltdownmänniskan, så långt som vår information sträcker sig, från den första förekomsten av människan i Europa till slutet av Mellanpaleolitikum. Neandertalarna blomstrade alltigenom hela varaktigheten av den sista nedisningen, känd som Weichsel-istiden [25]. Denna period, känd som Moustérienkulturen, började för omkring 50 000 år sedan och varade i omkring 25 000 år.

Släktet Neandertalare försvinner plötsligt och fullständigt med den väntande ankomsten av efteristida tider då han, för omkring 25 000 år sedan, synbarligen var utrotad av en ny och långt mer högstående ras, den berömda Cro-Magnon.

Där kan mycket väl ha varit, och var sannolikt, under Moustérienkulturen, andra mänskliga raser i Europa än neandertalarna, men av dem har vi inga dokumenterade spår. Bland de talrika kvarlevorna av Neandertalare finner vi emellertid spår av distinkta typer som visar att denna ras i Europa gick igenom en evolution och utvecklade tydliga variationer i karaktärsdragen.

Neandertalaren var en rent köttätande jägare som levde i grottor, eller snarare vid deras ingångar. Han var dolikocefal och inte olik existerande australoider, dock inte nödvändigtvis svart i huden och var, förstås, på inget sätt och vis någon neger.

Kraniumet var karakteriserat av en tjock uppbyggnad av den del av pannbenets skelett som utgör taket för ögon och näshålorna, ett lågt insjunket pannben, en framskjutande och haklös underkäke, och kroppshållningen var ofullkomligt upprätt. Denna ras var vida spridd och rätt så talrik. En del av dess blod har sipprat ner till nutiden, och tillfälligtvis händer det att man ser ett kranium av Neandertalarens typ. Det bästa kraniumet av denna typ som författaren någonsin sett tillhörde en gammal och mycket intellektuell professor i London, som var rätt så oskyldigt vetande om sitt värde som museeföremål. I den gamla svarta skotska stammen leder den utskjutande pannan och djupt liggande ögonen tankarna till denna ras.

Tillsammans med andra uråldriga och primitiva rasliga kvarlevor är våldsamma gorillaliknande levande exemplar av neandertalarmänniskan inte sällan funna på Irlands västkust, och är lätta att känna igen på den stora överläppen, avsaknaden av näsrygg, utskjutande ögonbryn och det låga hårfästet, och dess vilda och otyglade sida. Kraniumets proportioner, som ger upphov till denna stora överläpp, den låga pannan och den horisontella delen av pannbenets skelett som utgör taket för ögon och näshålorna, är tydliga karaktärsdrag av Neandertalaren. De andra dragen av denna irländska typ är vanliga hos många primitiva raser. Detta är nidsbilden av irländaren, och denna typ var vanligt förekommande i Amerika då de första irländska immigranterna kom 1846 och därpå följande år. Den förefaller emellertid att nästintill ha försvunnit i det här landet.

Under Senpaleolitikum, som tog sin början efter slutet av den fjärde och sista nedisningen, för omkring 25 000 år sedan, var rasen av

Neandertalaren följd av människor av ett mycket modernt snitt, bekanta under namnet Cro-Magnon. Daterandet av början av Senpaleolitikum är det första vi kan fastställa med exakthet, och dess korrekthet kan räknas med inom ringa gränser. Cro-Magnon-rasen förekommer för första gången i den aurignaciska underavdelningen till Senpaleolitikum. Likt Neandertalarna var de dolikocefala, med en volym av kraniumet överlägsen den genomsnittliga i existerande europeiska befolkningar, och en längd av en väldans anmärkningsvärd storlek.

Det är rätt så förbluffande att finna att den övervägande rasen i Europa för 25 000 år sedan, eller mer, inte endast var mycket längre utan också hade en absolut volym av kraniumet som vida överskred genomsnittet av den nuvarande befolkningen. Det låga genomsnittet i kraniumet av de existerande befolkningarna i Europa kan bäst förklaras genom närvaron av ett stort antal individer av underlägsen mentalitet. Dessa defekter har blivit noggrant bevarade av nutida välgörenhet, medan de efterblivna medlemmarna inom den ociviliserade formen av ett samhälle tillåts gå under och rasen förmedlas vidare av de starka och inte av de svaga.

Den höga hjärnkapaciteten hos Cro-Magnon-rasen står i motsvarighet till den hos de gamla grekerna som under ett enda århundrade, från sin till antalet ringa befolkning, gav världen långt mycket mer genialitet än alla andra mänskliga raser sedan dess har förmått att frambringa under en likartad tidsrymd. Aten mellan 530 och 430 f.Kr. hade en genomsnittlig befolkning på omkring 90 000 fria medborgare och ändå föddes det, från detta ringa antal, inte mindre än fjorton genier av allra högsta snitt. Detta skulle indikera en allmän intellektuell nivå så långt över den hos anglosaxarna som den senare står över negrerna. Förekomsten under denna tidiga period av en mycket hög volym av kraniumet och dess senare fördärv visar på att det inte finns någon uppåtgående begivenhet inneboende i mänskligheten av betryggande styrka för att överkomma hinder placerade i dess väg av korkade sociala konventioner.

Alla historiker är bekanta med fenomenet av uppgång och fall i civilisationer så som har förekommit gång på gång i världshistorien, men vi har här i försvinnandet av Cro-Magnon-rasen det tidigaste exemplet på ersättandet av en mycket överlägsnare ras med en underlägsnare sådan. Det finns en stor potentiell fara att ett liknande ersättande av en högre

typ med en lägre sådan kan komma att förekomma här i Amerika om inte den infödde amerikanen använder sig av sin överlägsna intelligens för att skydda sig själv och sina barn från rivalitet med påflugna folk tömda från de lägsta raserna av östra Europa och västra Asien.

Medan kraniumet av Cro-Magnon var långt var kindbenen mycket breda, och denna kombination av brett ansikte och en lång skalle utgör en säregen disharmonisk typ som idag endast förekommer hos den allra högst specialiserade eskimån och en eller två andra ovidkommande grupper.

Kranium av detta särskilda slag är emellertid funna i små antal hos existerande befolkningar i centrala Frankrike, just i samma område där de fossila kvarlevorna av denna ras först var upphittade. Dessa isolerade fransmän representerar troligtvis den sista kvardröjande återstoden av denna strålande ras av jagande vildar.

Cro-Magnon-kulturen är funnen över hela Medelhavsområdet, och denna omständighet, tillsammans med den slående frånvaron i östra Europa av dess tidigaste stadium, den tidiga Aurignacienkulturen, antyder att den kom till Europa förbi norra Afrika, just som dess efterföljare, medelhavsrasen, gjorde under Neolitikum. Det finns inte mycket till tvekan om att Cro-Magnon ursprungligen utvecklades i Asien och var i sitt högsta stadium av fysisk utveckling vid tiden för deras första uppträdande i Europa. Vilka förändringar som än ägde rum beträffande deras längd under deras vistelse där förefaller att ha varit i formen av en tillbakagång snarare än av en vidare utveckling.

Där är ingenting alls av en neger i Cro-Magnon och de är inte på något vis besläktade med Neandertalarna som representerar ett distinkt och utdött mänskligt släkte.

Cro-Magnon-rasen genomled hela Senpaleolitikum, genom perioderna kända som Aurignacienkulturen, Solutréenkulturen och Magdalénienkulturen, från 25 000 till 10 000 f.Kr. Medan det är möjligt att blodet av denna ras på ett eller annat vis ingår i sammansättningen av västra Europas folk kan dess inflytande inte vara stort, och Cro-Magnon försvinner från vår åsyn med ankomsten av det varmare klimatet av senare tider.

Det har blivit föreslaget att de, följande de försvinnande isarnas ränder norr och österut genom Asien och in i Nordamerika, blev förfäderna till eskimåerna, men vissa anatomiska invändningar är ödesdigra för denna intressanta teori. Ingen som är bekant med eskimåernas kultur, och i synnerhet med deras förstklassiga kunskaper inom bensnideri, kan emellertid undgå att slås av likheten i deras teknik med den av Cro-Magnon.

Världen har Cro-Magnon-rasen att tacka för konstens födelse. Grottor och gömställen är årligen upptäckta i Frankrike och Spanien där väggarna och taken är täckta med polykroma målningar eller med inristade basreliefer av djur under jakten. Några få lermodeller, ibland i formen av en människa, är också funna tillsammans med ett överflöd av kvarlevor av deras kantstötta men opolerade vapen och verktyg av sten. Vissa fakta framstår med tydlighet, nämligen att de var utpräglade jägare och klädde sig i pälsar och hudar. De visste ingenting om jordbruk eller domesticerade djur, till och med hunden var ännu icke tämjd, och hästen var blott sedd på som ett föremål för jakt.

Frågan om deras kunskap i principen pil och båge under Aurignacienkulturen och Solutréenkulturen är öppen, men det finns tillförlitliga indikationer på användandet av pilen, eller åtminstone den hullingförsedda pilen, under tidiga Magdalénienkulturen, och detta vapen var vida känt under den följande Azilienkulturen.

Förekomsten framåt slutet av denna sista period av mängder av mycket små flintstenar, kallade mikroliter, har givit upphov till mången kontrovers. Det är möjligt att dessa mikroliter representerar spetsarna av små giftpilar, sådana som nu är i mycket allmänt bruk bland primitiva jagande stammar över hela världen. Särskilda spår i en del av Senpaleolitikums vapen av flinta kan mycket väl också ha använts för mottagandet av gift. Det är högst troligt att dessa kunniga vildar, Cro-Magnon, kanske de största jägare som någonsin levat, inte endast använde sig av förgiftade pilar utan också var mästare på fånga villebråd med hjälp av fallgropar och snaror, just som vissa av de jagande stammarna i Afrika gör idag. Hullingförsedda pilspetsar av flinta eller ben, sådana som var i allmänt bruk bland de nordamerikanska indianerna, har inte stått att finna i paleolitiska avlagringar.

Under nästa period, Solutréenkulturen, delade Cro-Magnon Europa med en ny ras känd som Brünn-Predmost, funnen i centrala Europa. Denna ras är karakteriserad av ett långt ansikte liksom en lång skalle och var således harmonisk. Denna Brünn-Predmost-ras förefaller att ha varit nog så stadgade på de danubiska och ungerska slätterna, och denna position tyder på ett ursprung öster ifrån snarare än söder ifrån.

Kunniga anatomer har i denna ras sett de sista kvardröjande spåren av Neandertalarna, men det är mer troligt att vi här har den första framåtskridande vågen av de primitiva föregångarna till en av de nutida europeiska dolikocefala raserna.

Denna nya ras var inte konstnärligt lagd men besatt stor kunskap i tillverkandet av vapen. Den är möjligen associerad med Solutréenkulturens säregenheter och det konstnärliga sönderfallet som karakteriserar den perioden. Den konstnärliga impulsen av Cro-Magnon som blomstrade med sådan kraft under Aurignacienkulturen ser ut att ha varit rätt så suspenderad under denna Solutréenkultur, men återkommer under den följande Magdalénienkulturen. Denna konst av Magdalénienkulturen är helt klart den direkta efterföljaren till Aurignacienkulturens föregångsmodeller, och under denna slutfas av Cro-Magnon når alla former av paleolitisk konst, skulptering, gravering, målning och tillverkning av vapen sin högsta och slutgiltiga kulmen.

Niotusen eller tiotusen år kan förlänas Aurignacienkulturen och Solutréenkulturen och vi kan med största säkerhet ge ett minimum i daterandet av Magdalénienkulturens början till 16 000 f.Kr. Dess hela varaktighet kan med säkerhet fastställas till 6 000 år, således bringande det slutgiltiga upphörandet av Magdalénienkulturen till 10 000 f.Kr. Alla dessa dateringar är ytterst försiktiga, och felaktigheten, om någon, skulle vara att tilldela en för sen och inte för tidig period till slutet av Magdalénienkulturen.

I slutfasen av Magdalénienkulturen kommer vi så fram till Paleolitikums sista stadium, Azilienkulturen, som varade från omkring 10 000 till 7 000 f.Kr., då Senpaleolitikum, de kantstötta flintstenarnas tidsålder, definitivt och slutligen upphör. Denna kultur har fått sitt namn från Mas d'Azil eller

"Tillflyktsboningen", en enorm grotta i de östra Pyrenéerna dit de regionala protestanterna tog sin tillflykt undan förföljelserna. I denna grotta är de omfattande avlagringarna typiska för denna epok, och här visar obestridligt tydliga kiselstenar de tidigaste kända spåren av alfabetet.

Med den emotsedda ankomsten av upplösandet av denna Azilienkultur försvinner konsten helt och hållet, och de strålande fysiska exemplaren av Cro-Magnon är ersatta av vad som förefaller att ha varit degraderade vildar som hade förlorat kraften och vitaliteten nödvändig för den mödosamma jakten på stora villebråd, och hade vänt sig till det enklare livet som fiskare.

Pil och båge är under Azilienkulturen i vardagligt bruk i Spanien och det är väl inom möjligheternas gränser att introduceringen av detta nya vapen söder ifrån kan ha haft sin beskärda del i nedbringandet av Cro-Magnon; det är annars svårt att hitta orsaker för försvinnandet av denna resliga och hjärnstarka ras.

Azilienkulturen, också kallad Tardenoisienkulturen i norra Frankrike, var helt klart en period av raslig omvälvning, och vid dens slut finner vi de nu befintliga rasernas inledande perioder.

Från människans första uppträdande i Europa och i många tiotusentals år, fram till omkring tio eller tolv tusen år sedan, är alla kända mänskliga kvarlevor av dolikocefal typ.

Under Azilienkulturen förekommer den första rasen med runt kranium. Den kommer utan tvekan från öster. Senare kommer vi se att denna invasion av föregångarna till den nu levande alpina rasen kom från sydvästra Asien via den iranska platån, Mindre Asien, Balkan och Donauslätten, och spred sig över så gott som hela Europa. De tidigare invasionerna av runda kranier kan lika gärna ha varit innästlingar som beväpnade erövringar då det runda kraniet från den dagen fram till vår tid till synes befolkade de torftigare bergsdistrikten och sällan vågat sig ner till de rika och bördiga slätterna.

Denna nya brakycefala ras är känd som Furfooz eller Grenelle, så uppkallad efter de platser i Belgien och Frankrike där den först var funnen. Medlemmar av denna rundskalliga ras har också stått att finna i Ofnet, i Bayern, där de förekommer i samband med en dolikocefal ras, våra första historiska påvisande tecken på blandning mellan skilda raser. Ättlingarna av denna Furfooz-Grenelle-ras och av de följande vågorna av angripare av samma brakycefala typ befolkar nu Centraleuropa som alpina folk och utgör den övervägande lantbrukartypen i centrala och östra Europa.

Under denna samma Azilienkultur förekommer, den här gången kommande från söder, de första föregångarna till medelhavsrasen. Ättlingarna av denna tidigaste våg av medelhavsfolk och deras senare förstärkningar befolkar alla kuster och öar omkring Medelhavet, och är vitt spridda över västra Europa. De kan överallt kännas igen på sin korta längd, långa skalle och bruna hår och ögon.

Medan dessa föregångare till två av de nu befintliga europeiska raserna under denna Azilien-Tardenoisienkultur förekommer i centrala och södra Europa, var en ny kulturfas, också distinkt för-neolitisk, under utveckling längs Östersjökusten. Den är känd som Maglemosekulturen [26] från sin typ av plats i Danmark. Den är troligtvis skapelsen av den första vågen av de nordiska underarterna, möjligen proto-teutonerna, som hade följt de försvinnande isarna norrut över de gamla landförbindelserna mellan Danmark och Sverige för att befolka den Skandinaviska halvön. I kvarlevorna av denna kultur finner vi för första gången definitiva spår av den domesticerade hunden. Dock har ännu inga kvarlevor av skelett blivit funna.

Med förekomsten av medelhavsrasen lider Azilien-Tardenoisienkulturen mot sitt slut, och med den hela Paleolitikum. Det är säkert att tilldela slutet av Paleolitikum och början av Neolitikum, eller Bondestenåldern, ett daterande till 7000 eller 8000 f.Kr.

Raserna under Paleolitikum anlände successivt på scenen med alla sina karaktärsdrag fullt utvecklade. Utvecklingen av alla dessa underarter och raser förekom någonstans i Asien eller östra Europa. Ingen av de här raserna förefaller vara föregångare till någon av de andra, även om de sparsamma kvarlevorna av Heidelbergmänniskan kan antyda att han

möjligen stått som föregångare till de senare Neandertalarna. Med undantag för detta möjliga släktskap är de olika raserna under Paleolitikum inte besläktade med varandra.

3 - Neolitikum och Bronsåldern

OMKRING 7000 F.KR. kommer vi till en helt och hållet ny period i människans historia, Neolitikum eller yngre Stenåldern, då verktygen av flinta var polerade och inte endast kantstötta. Tidig som denna datering står sig i europeisk kultur är vi likafullt inte långt från inledandet av en planlagd utarbetad civilisation i delar av Asien. De tidigaste organiserade staterna, så långt som vår nuvarande kunskap sträcker sig, var de mesopotamiska rikena Akkad och Sumer - fast de kan ha föregåtts av den Kinesiska civilisationen, vars ursprung kvarstår som ett mysterium, och inte heller kan vi spåra något samband mellan den och västra Asien. Balkh, i gamla Baktrien, städernas moder, ligger där handelsrutterna mellan Kina, Indien och Mesopotamien strålade samman, och det är i detta område som noggranna och genomgående utgrävningar troligtvis kommer att finna sina allra största belöningar.

Vi behandlar emellertid inte Asien här, utan Europa allena, och vår kunskap är begränsad till händelsen att de olika kulturella framstegen vid slutet av Paleolitikum och början på Neolitikum överensstämmer med ankomsten av nya raser.

Övergången från Paleolitikum till Neolitikum var tidigare betraktad som revolutionerande, en abrupt förändring av både ras och kultur, men en period mer eller mindre flyktig, känd som Campignien [27], förefaller nu att överbroa detta mellanrum. Detta är endast vad man kan förvänta sig då det inom den mänskliga arkeologin, som inom geologin, förhåller sig som så att ju mer detaljerad vår kunskap blir ju mer finner vi att en period eller arkeologisk horisont gradvis förenar sig med sin efterföljare.

Under en lång tid efter inledandet av Neolitikum kvarstår de gammalmodiga kantstötta vapnen och verktygen som den övervägande typen och de polerade flintstenarna så karakteristiska för Neolitikum förekommer först endast sporadiskt, ökar sedan i antal, för att till sist

helt och hållet ersätta de mer grovhuggna utformningarna av den föregående Äldre Stenåldern.

Så dessa neolitiska polerade stenverktyg, som till slut kom att bli både varierade och effektiva som vapen och redskap, fortsatte i sin tur att användas långt efter det att metallurgin utvecklades. Under Bronsåldern var, förstås, rustningar och vapen av metall i årtal av största betydelse. Så de var nödvändigtvis endast i händerna på de militära och styrande klasserna, medan de stackars livegna eller de vanliga soldaterna som följde sina ledare ut i krig gjorde vad de kunde med sköldar av läder och vapen av sten. I ringen som grupperade sig kring Harald för det sista slaget vid Senlac Hill [28] dog flertalet av de engelska thegnerna med sin saxiska konung, beväpnade endast med sina anfäders stridsyxor av sten.

I Italien förekom också en lång period, känd för de italienska arkeologerna som Kalkolitikum, under vilken fina verktyg av flinta existerade sida vid sida med mycket skraltiga verktyg av koppar och brons; så medan Neolitikum varade i västra Europa i fyra eller femtusen år är den, vid sin början, utan tydlig avgränsning från den föregående Paleolitikum-perioden, och vid sitt slut gled de gradvis in i de efterföljande metallrelaterade tidsåldrarna.

Efter den inledande Campignien-fasen följde en lång period typisk för Neolitikum, känd som den Robenhausiska perioden eller som det schweiziska sjöfolkets tidsålder, som nådde sin höjdpunkt omkring 5000 f.Kr. Sjöfolkets kultur ser uteslutande ut att ha varit de rundskalliga alpina rasernas verk och den är mångtaligt funnen alltigenom Alpreionerna och deras utlöpare och längs Donauslätten.

Dessa Robenhausiska byar byggda av pålar var i Europa den tidigaste kända formen av fast beboende, och kulturen funnen i samband med dem var ett stort steg framåt från den av den föregående Paleolitikum-perioden. Denna typ av fast beboende blomstrade genom hela Senneolitikum och den följande Bronsåldern. Påbyarna slutar att existera i Schweiz i samband med den första förekomsten av järn, men annorstädes, som vid övre Donau, existerade de fortfarande under Herodotos dagar.

Domesticerade djur och jordbruk, liksom ålderdomligt krukmakeri, förekommer för första gången under den Robenhausiska perioden. Jakten, kompletterad av snärjande och fiske, var fortfarande vanligt förekommande, men den var troligen mer för kläder än för föda. En fast byggplats är förstas grunden för ett jordbrukssamhälle, och inbegriper åtminstone ett delvis frångående av jakten då endast nomader kan följa villebrådet i dess förflyttningar med årstiderna, och jagade djur lämnar snarast områden med bosättningar.

Terramarekulturen i norra Italien var en senare kulturfase samtida med den tidiga Robenhausiska, och var typisk för Bronsåldern. Under Terramarekulturen blev förstärkta och vallgravsförsedda boningar i träsk eller nära flodbankerna favoriter som tillflyktsorter istället för pålbyar byggda på sjöar. De första spåren av koppar är funna under denna period. De tidigaste mänskliga kvarlevorna i Terramarekulturens avlagringar är långskalliga, men runda kranier förekommer snart i anknytning med verktyg av brons. Detta antyder en ursprunglig befolkning av medelhavsrasligt fränskap senare genomdräkt av alpina folk.

Neolitisk kultur uppstod också i norra Europa och framförallt i Skandinavien, som nu var fritt från is. Östersjökusterna var synbarligen befolkade för första gången under den allra tidigaste fasen av denna period, då inga spår av paleolitisk verksamhet har stått att finna där, annan än den av Maglemosekulturen som endast representerar den allra senaste fasen av Äldre Stenåldern. Köksavfallshögarna, eller sophögarna, i Sverige, och i än högre grad i Danmark, dateras från tidiga Neolitikum, och förekommer således något tidigare än sjöfolket. Inga spår av jordbruk har stått att finna i dem och hunden ter sig ha varit det enda domesticerade djuret.

Från dessa två center, Alperna och Norden, spred sig en överlagt utarbetad och varierad neolitisk kultur genom västra Europa, och en inhemsk utveckling ägde rum som var ringa influerad av handelsförbindelserna med Asien efter de första invandringarna av de nya raserna.

Vi kan anta att rasernas spridning under Neolitikum på det stora hela var följande: Medelhavsområdet och västra Europa, inbegripandes Spanien,

Italien, Gallien, Britannien och de västra delarna av Tyskland, befolkat av medelhavsrasens långskalliga folk; Alperna och de närmast omgivande områdena, med undantag för Poslätten, tillsammans med stora delar av Balkan, befolkat av alpina typer. Dessa alpina folk sträckte sig norrut fram till det att de, i östra Tyskland och Polen, kom i kontakt med de sydligaste nordiska folken, men då Karpaterna vid ett långt senare datum, nämligen från det fjärde till det åttonde århundradet e.Kr., var spridningscentrum för de alpina slaverna, är det mycket möjligt att de tidiga nordiska folken under Neolitikum var stationerade längre norr och österut.

Norr om de alpina folken och befolkandes Östersjökusten och Skandinavien, tillsammans med östra Tyskland, Polen och Ryssland, var de nordiska folken stationerade. Vid första början av Neolitikum, och möjligen än tidigare, bebodde den här rasen Skandinavien, och Sverige blev en plantskola för den teutoniska underavdelningen av den nordiska rasen. Det var i det landet som de säregna karaktärsdragen av längd och blont hår blev mest accentuerade, och det är där vi idag finner dem i sin allra renaste form. Under Neolitikum måste kvarlevorna av den tidiga paleolitiska människan ha varit talrika, men senare var de antingen utrotade eller upptagna av de existerande europeiska raserna.

Under hela denna neolitiska period låg Mesopotamien och Egypten tusentals år före Europa i utvecklingen, men endast en mindre andel av kultur från dessa källor förefaller att ha sipprat västerut uppför Donauslätten, då och långt senare den huvudsakliga förbindelserutten mellan västra Asien och hjärtat av Europa. Viss handel gick också från Svarta Havet uppför de ryska floderna till Östersjökusterna. Längs dessa senare rutter färdades bärnstenen, från Östersjöområdet i norr till medelhavsvärlden, en fossil harts högt prisad av den tidiga människan för dess magiska elektriska egenskaper.

Guld var troligtvis den första metallen att dra till sig uppmärksamheten av den primitiva människan, men kunde, förstås, endast användas för dekoreringssyften. Koppar, som ofta är funnen i ren form, var också en av de tidigaste kända metallerna, och kom troligen först antingen från gruvorna på Cypern eller på Sinaihalvön. Dessa senare gruvor är kända att ha varit brukade före år 3800 f.Kr. genom metodiska

brytningsförehavanden, och långt tidigare måste metallen ha blivit utvunnen genom primitiva metoder från dagbrottsmalm. Det är således troligt att koppar var känt och använt, först till utsmyckningar och senare till verktyg, i Egypten före 5000 f.Kr., och troligen än tidigare i de mesopotamiska regionerna.

Med användandet av koppar lider Neolitikum mot sitt slut och Bronsåldern tar snart därefter sin början. Detta nästa steg i utvecklingen togs till synes omkring 4000 f.Kr., då något för oss obekant geni fann att en blandning av nio delar koppar och en del tenn skulle frambringa metallen vi nu kallar brons, som har en textur och styrka passande för vapen och verktyg. Upptäckten revolutionerade världen. Den nya kunskapen spreds under lång tid och vapen av detta material var av fabulöst värde, framförallt i länder där det inte fanns några inhemska gruvor, och där spjut och svärd endast kunde anskaffas genom handel eller erövring. Vördnaden med vilken dessa bronsvapen, och än mer de senare järnvapnen, var hållna är given uttryck åt genom de oräkneliga legenderna och myterna rörande magiska svärd och rustningar, ett innehavande som gjorde ägaren nästintill osårbar och oövervinnlig.

Det nödvändiga i att erhålla tenn för denna blandning ledde till de tidiga resorna som fenicierna företog från städerna Tyros och Sidon, och deras dotter Karthago sträckte sig tvärs över hela Medelhavets kustområden, grundade kolonier i Spanien för att driva de spanska tenngruvorna, passerade Herakles Stoder [29] och reste till sist över den stormande Atlanten till Kassiteriderna, Tennöarna av Thule [30]. Där, vid Cornwalls kuster, handlade de med de infödda britterna av befryndad medelhavsras för det värdefulla tennet. Dessa vådliga och kostsamma resor blir förklarliga endast om värdet av denna metall för sammansättningen av brons tas med i beräkningen.

Efter det att dessa bronsvapen var utarbetade i Egypten var kunskapen om dess tillverkning och användning vidareförd genom erövring till Palestina, och omkring 3000 f.Kr. norrut till Mindre Asien.

Effekten av innehavandet av dessa nya vapen på de alpina befolkningarna i västra Asien var magisk och resulterade i en intensiv och slutgiltig utbredning av runda kranier i Europa. Denna invasion kom genom Mindre

Asien, Balkan och Donauslätten, vällde in i Italien norr ifrån, introducerade brons till det tidigare alpina sjöfolket i Schweiz, och till folken av medelhavsraser av Terramaregårdarna på Poslätten, och nådde under en senare tidpunkt så långt västerut som Britannien och så långt norrut som Holland och Norge.

Den sammanfallande befintligheten av brons omkring 3000 eller 2800 f.Kr. i södra liksom i norra Italien kan troligtvis tillskrivas en våg av samma invasion som nådde Tunisien och Sicilien, passerande genom Egypten där den lämnade efter sig det så kallade runda kraniet av Giza. Med den första kunskapen om metaller inleds italienarnas Kalkolitikum.

Introduktionen till England och till Skandinavien av brons kan med säkerhet dateras omkring tusen år senare, omkring 1800 f.Kr. Omständigheten att de alpina folken endast knappt nådde Irland, och att invasionen av Britannien i sig inte var tillräckligt intensiv för att lämna några substantiella spår av dess förefintlighet i kraniumet av den existerande befolkningen, tyder på att Irland vid den här tiden var avskuret från England, och att landförbindelsen mellan England och Frankrike hade blivit bruten. Beräkningen av föregående dateringar är förstås något hypotetisk, men det bestämda förhållandet att denna senaste spridning av de alpina folken förde med sig kunskapen om brons till västra och norra Europa, och till de medelhavsraserliga och nordiska folken som levde där, kvarstår.

Effekten av introducerandet av brons i de områden som i huvudsak befolkas av medelhavsraser längs Atlantkusten och i Britannien, liksom i Nordafrika från Tunisien till Marocko, kan ses i den vida spridningen av de megalitiska gravmonumenten, som förefaller att ha blivit uppförda av de dolikocefala, och inte av de alpina, folken. Förekomsten av verktyg och vapen av brons i gravarna visar tydligt att megaliterna daterar från denna Bronsålder. Men tillverkningen och användandet av dem fortsatte åtminstone framtill det allra tidigaste spåret av järn visade sig, och begravingar i kullar var i själva verket vanligt förekommande bland vikingarna framtill införandet av kristendomen.

Kunskapen om järn och brons i Europa har sitt center runt området som befolkas av de alpina folkslagen i de östra alperna, och dess tidigaste fas

är känd som Hallstattkulturen med namn från en liten stad i Tyrolen där den först var funnen. Denna järnkultur av Hallstatt blomstrade omkring 1500 f.Kr. Vare sig de alpina folken introducerade smältandet av järn från Asien eller uppfann det i Europa var det de nordiska folken som drog nytta av dess användande. Dessa vapen av brons och de senare av järn visade sig vara hemskt effektiva i händerna på dessa nordliga barbarer och var först av allt vända mot deras alpina lärare. Med dessa svärd av metall i sina händer erövrade de nordiska folken först de alpina folken i centrala Europa och stormade sedan plötsligt in i den antika världen som angripare och förstörare av städer, och antikens civilisationer längs de norra kusterna av Medelhavet föll, en efter en, för "Furor Normannorum", [31] just som provinserna av Rom tvåtusen år senare var ödelagda av den senaste vågen av nordmän, de teutoniska stammarna.

De första nordiska folken som förekommer i den europeiska historien är stammar talandes ariska tungomål i form av de olika keltiska och likartade dialekterna i väst, av umbriskan i Italien och av thrakiskan på Balkan, och dessa stammar, vällandes ner norr ifrån, drog med sig stora antal alpina folkinslag, som de redan genomgående hade förnordiskat. Processen att erövra och assimilera dessa alpina folk måste ha pågått i flera århundraden före våra första historiska dokumenteringar, och arbetet var så grundligt utfört att självaste existensen av denna alpina ras som en separat mänsklig underart faktiskt var bortglömd i tusentals år av dem själva och av världen i stort fram till det att den var uppenbarad under våra dagar genom den vetenskapliga konsten att påvisa måtten av kraniumets form.

Järnkulturen under Hallstattperioden sträckte sig inte till västra Europa, och smältandet och det vidsträckta användandet av järn i södra Britannien och nordvästra Europa är av långt senare datum och förekommer under vad som är känt som La Tène-kulturen [32], vanligtvis tillskriven det femte och fjärde århundradet f.Kr. Vapen av järn var kända i England långt tidigare, möjligen så långt tillbaka i tiden som 800 eller 1000 f.Kr., men var mycket sällsynta och var troligtvis införda från kontinenten.

Spridningen av denna La Tène-kultur är associerad med kymrerna, som utgjorde den sista vågen av keltisktalande angripare i västra Europa,

medan de tidigare nordiska gallerna och gaeliska kelterna hade kommit till Gallien och Britannien endast utrustade med brons.

Under den romerska tidsepoken, som följer på La Tène-kulturen, befolkade de tre huvudsakliga raserna i Europa de ungefärliga positionerna som de besittit under hela Neolitikum och som de besitter idag, med undantaget att den nordiska typen var mindre vida representerad i västra Europa än då de teutoniska stammarna, några få hundra år senare, sköljde in över dessa länder; men å andra sidan befolkade de nordiska folken stora områden i östra Tyskland, Ungern, Polen och Ryssland nu befolkade av slaverna av alpin ras, och många länder i centrala Europa var under den romerska tidsepoken också befolkade av ljushåriga, blåögda barbarer, där befolkningen nu är övervägande brunhårig och för varje år blir mer och mer sådan.

4 - Den Alpina Rasen

DEN alpina rasen är av tydligt östligt och asiatiskt ursprung. Den utgör den västligaste utsträckningen av en vida spridd underart som, utanför Europa, befolkar Mindre Asien, Iran, Pamir och Hindukush. Faktiskt så var troligen västra Himalaya dess ursprungliga utvecklings- och spridningscentrum, och dess asiatiska medlemmar utgör en distinkt underavdelning, armenoiderna.

Den alpina rasen är karakteriserad av ett runt ansikte och ett motsvarande runt kranium som i de sanna armenierna har en säregen sockertoppsform, ett karaktärsdrag som lätt kan kännas igen. De alpina folken får inte misstas för de snedögda mongolerna som centrerar sig runt Tibet och stäpperna i norra Asien. Händelsen att båda dessa raser är rundskalliga medför inte någon likartad ursprungsidentitet dem emellan något mer än det långa kraniumet av de nordiska folken och folken av medelhavsraser fordrar att de båda ses på som varande av samma underart, även om duktiga antropologer har vilseletts av denna parallellism. De alpina folken är kraftigt byggda och av tämligen kort längd, förutom där de har blivit korsade med nordiska inslag. Denna ras är också karakteriserad medelst mörkt hår, med dragning åt en mörkt brun färg, och i nutida Europa är ögonen vanligtvis mörka men ibland gråaktiga. De gamla proto-

alpina folken från högländerna i västra Asien måste, förstås, ha haft bruna ögon och mycket mörkt, troligen svart, hår. Huruvida vi är berättigade att se på grå ögon som betecknande för befolkningar av blandat alpint och nordiskt blod är svårt att avgöra, men en sak är säker; kombinationen blå ögon och linljus hår är aldrig alpin.

De alpina folken i Europa kvarhåller mycket lite av deras asiatiska ursprung, med undantag för kraniumet, och har varit i kontakt med den nordiska rasen under så lång tid att de i centrala och västra Europa överallt är genomdränkta av blodet av den rasen. Många befolkningar nu sedda på som goda tyskar, så som majoriteten av württembergarna, bayrarna, de österrikiska schweizarna och tyrolerna, är blott teutoniserade alpina folk.

Den första förekomsten i Europa av de alpina folken daterar från Azilienkulturen då de är representerade av rasen Furfooz-Grenelle. Där var, senare, flertalet invasioner av denna ras som angrep Europa under Neolitikum från Mindre Asiens platå genom Balkan och Donauslätten. De förefaller också ha passerat norr om Svarta Havet, då vissa vaga spår har blivit funna där av runda kranier som med råge fördaterar den befintliga befolkningen, men det ryska brakycefala inslaget av idag är av långt senare ursprung.

Denna ras, i dess slutgiltiga spridning långt åt nordväst, nådde så till sist Norge, Danmark och Holland och planterade bland de dolikocefala infödda små kolonier av runda kranier, vilka fortfarande existerar där. Då denna invasion nådde de yttersta nordvästra domänerna av Europa hade all energi redan spenderats och angriparna var snart tvingade tillbaks till Centraleuropa av de nordiska folken. De alpina folken vid den här tiden av maximal expansion, omkring 1800 f.Kr., gick tvärs över och in i Britannien, och några få nådde Irland och introducerade brons till båda dessa öar. Då metallen förekommer i Sverige runt samma tidpunkt är det säkert att anta att den var introducerad av samma invasion, ett förflutet som framhärdar till denna dag i förekomsten av en koloni av runda kranier i sydvästra Norge.

Bronskulturer fördaterar överallt de tidigaste förefintligheterna av de keltisktalande nordiska folken i västra Europa.

Människorna i de runda gravkullarna i England var alpina men deras antal var så knappt att de inte har lämnat efter sig i kraniumet av de nu levande befolkningarna några iögonfallande bevis för deras erövring. Om vi någonsin är i stånd att i detalj bena ut de olika raserna som ingår, i mer eller mindre oansenliga mängder, i blodet på de brittiska öarna, kommer vi att finna spår av människorna i de runda gravkullarna liksom andra intressanta och uråldriga kvarlämningar, framförallt på de västra öarna och halvöarna.

I studien av de europeiska befolkningarna är den stora och grundläggande omständigheten i fråga om de brittiska öarna frånvaron där idag av alpina runda kranier. Det är den enda betydande staten i Europa inom vilken det runda kraniet inte har någon betydelse, och den enda nationen av rang som utgörs uteslutande av de nordiska och medelhavsrasliga folken i uppskattningsvis jämförbara antal. Det är här vi hittar hemligheten bakom många av den engelska nationen egenheter.

Invasionen av Centraleuropa av alpina folk, som förekom under Neolitikum, som följde i kölvattnet av Azilienkulturens föregångare av samma typ - rasen Furfooz-Grenelle - representerade ett mycket betydande kulturbetingat framåtskridande. De förde med sig från Asien konsten att domesticera djur och den första kunskapen om sädesslagen och krukmakeri och de var en jordbrukande ras i skarp kontrast till de köttätande jägarna som hade föregått dem.

De neolitiska befolkningarna i sjöbyarna i Schweiz och de yttersta norra regionerna av Italien, som blomstrade omkring 5000 f.Kr., tillhörde alla denna alpina ras. En jämförelse mellan de sparsamma fysiska kvarlevorna av dessa sjöfolk med invånarna av de nu befintliga byarna vid kusterna visar på att kraniumets form har förändrats lite eller ingenting alls under de senaste sjutusen åren, och skänker oss ytterligare bevis på framhårdandet av enhetliga karaktärsdrag.

Denna alpina ras i Europa är nu så alltigenom acklimatiserad att den inte längre är asiatisk i något avseende, och har ingenting gemensamt med mongolerna bortsett från dess runda kranier. Sådana mongoliska inslag som förekommer idag i spridda grupper alltigenom östra Europa är

kvarlevor av de senare invasionerna av tatariska horder som, med en början med Attila under det femte århundradet, härjade östra Europa i hundratals år.

I Väst och Centraleuropa är den nuvarande spridningen av den alpina rasen en betydande tillbakagång från dess ursprungliga omfattning, och den har överallt blivit erövrade och helt och hållet översvämmade av keltisk- och teutonisktalande nordiska folk. Begynnande med det första uppträdandet av de keltisktalande nordiska folken i västra Europa har denna ras tvingats ge vika, men har överallt blandat sitt blod med erövrarna, och nu, efter århundraden av ovisshet, förefaller den att öka igen på bekostnad av härskarrasen.

De alpina folken nådde Spanien, liksom de nådde Britannien, i mindre antal och med förbrukade krafter, men de existerar fortfarande längs med de kantabriska alperna liksom på den norra sidan av Pyrenéerna, bland de franska baskerna. Där är också vaga spår längs med hela den nordafrikanska kusten av en invasion av runda kranier omkring 3000 f.Kr. genom Syrien, Egypten, Tripoli och Tunis, och därifrån genom Sicilien till södra Italien.

Den Alpina rasen utgör idag, som på Caesars tid, den stora massan av centrala Frankrikes befolkning, med en nordisk aristokrati vilande uppå den. De befolkar, som de lägre klasserna, de högre liggande landområdena i Belgien där de, kända som valloner, talar en ålderdomlig fransk dialekt nära besläktat med det ålderdomliga språket langue d'oïl. De utgör en majoritet av de högre liggande landområdenas befolkningar i Alsace, Lorraine, Baden, Württemberg, Bayern, Tyrolen, Schweiz och norra Italien; kort sagt av hela det europeiska centralmassivet. I Bayern och Tyrolen är de alpina folken så alltigenom teutoniserade att deras sanna rasliga frändskap endast är röjda av deras runda kranier.

Då vi når Österrike kommer vi i kontakt med de slavisktalande nationerna som utgör en underavdelning av den alpina rasen som förekommer sent i historien och utgår från Karpaterna. I västra och centrala Europa, i förhållande till den nordiska rasen, är det alpina folket överallt den äldre, underliggande och översvämmade typen. De bördiga landsbygderna, floddalarna och städerna står till teutonernas förfogande, men i östra

Tyskland och Polen finner vi de motsatta förhållandena. Här ligger ett gammalt nordiskt avelsland, med en nordisk grundval underliggande den stora massan av bondefolket; som nu består av rundskalliga alpina slaver. Ovanpå dessa har vi åter en aristokratisk övre klass av relativt senkommen introducering. I östra Tyskland är denna övre klass saxare och i Österrike är den bestående av schwaber och bayrare.

Introduceringen av slaver i östra Tyskland är känd att ha ägt rum genom inträngning och inte genom erövring. Under det fjärde århundradet var dessa vänder kallade venethi, antes och sklaveni, och beskrevs som starka till antalet men försmådda i krig. Genom teutonernas underlåtenhet var de tillåtna att röra sig vitt och brett från sina hemtrakter nära de nordöstra Karpaterna, och att ockupera områdena som tidigare tillhörde de tyska staterna, som hade övergivit sitt land och svärmat in i Romarriket. Goten, burgunden, langobarden och vandalen var ersatta av den lågt stående venden, och hans ättlingar idag utgör de meniga i de östra tyska regementena medan officerarna överallt är rekryterade från den nordiska övre klassen. Den medeltida relationen mellan dessa slaviska stammar och den styrande teutonen är nog så tydligt uttryckt i betydelsen av ordet slav - vilket har blivit tillfogat deras namn i västerländska språk.

Ockuperingen av östra Tyskland och Polen av slaverna ägde troligen rum från 400 e.Kr. till 700 e.Kr., men dessa alpina inslag var regelbundet förstärkta från öst och från söder under de följande århundradena. Med början tidigt under det tionde århundradet, under deras kejsare Henrik Fågelfångaren, vände saxarna blicken österut, och under de två följande århundradena återerövrade de och germaniserade genomgående hela detta område av Europa.

En liknande serie av förändringar i den rasliga majoriteten förekom i Ryssland där, utöver en i stort sett nordisk adel, en del av befolkningen är av urmodig nordisk typ, även om den stora massan av bondefolket består av alpina slaver.

De alpina folken i östra Europa är representerade genom olika förgreningar av de slaviska nationerna. Deras spridningsområde var uppdelat i två sektioner genom besittningstagandet av de stora dakiska slätterna av ungrarna omkring 900 e.Kr. Dessa magyarare kom någonstans

ifrån östra Ryssland bortom området för ariska språk, och deras invasion separerade slaverna i norr, kända som vender, tjecker, slovakar och polacker, från slaverna i söder, kända som serber och kroater. Dessa slaver i söder kom till Balkanhalvön under det sjätte århundradet nordost ifrån och utgör idag den stora andelen av befolkningen där.

Befolkningscentrumet för alla dessa slavisktalande alpina folk var beläget i Karpaterna, i synnerhet de rusinska distrikten i Galizien och österut till de angränsande Pripetträskan och Dnjepr's huvudsakliga vatten i Polesien där de slaviska språkvarianterna är trodda att ha utvecklats, och varifrån de spred sig över Ryssland omkring det åttonde århundradet. Dessa tidiga slaver var troligen sarmaterna som grekerna och romarna skrev om, och namnet "venethi" ter sig ha varit en mer sentida beteckning. Det ursprungliga proto-slaviska språket, varande ariskt, måste vid något fjärran tillfälle ha blivit påtvingat av nordiska folk uppå de alpina folken, men dess utveckling till det nuvarande slaviska språken var i huvudsak arbetet av alpina folk.

Med andra ord ter sig spridningen av de alpina folken av den slavisktalande gruppen att ha ägt rum mellan 400 och 900 e.Kr., och de har spridit sig i öst över områden som från början var nordiska, i mångt och mycket på samma vis som teutonerna tidigare hade överskridit och översvämmat de tidiga alpina folken i Väst. Mongolerna, tatarerna och turkarna, som invaderade Europa långt senare, har lite gemensamt med den alpina rasen, förutom det runda kraniet. Alla dessa rent asiatiska typer har blivit alltigenom absorberade och europeiserade, förutom på vissa håll i Ryssland, framförallt i öst och i söder där mongoliska stammar har kvarhållit sin typ antingen i isolerade och relativt stora grupper eller sida vid sida med sina slaviska grannar. I båda fallen är isoleringen kvarhållen genom religiösa och samhälleliga skillnader.

Avarerna, också av asiatiskt ursprung, föregick magyarerna i Ungern och slaverna på Balkan, men de har förenats med de senare utan att lämna spår som kan identifieras, om inte vissa mongoliska karaktärsdrag funna i Bulgarien är av detta ursprung.

De ursprungliga fysiska typerna av magyarerna och de europeiska turkarna har nu i praktiken försvunnit som ett resultat av förlängt giftermål med

de ursprungliga invånarna i Ungern och på Balkan. Dessa stammar har lämnat lite efter sig bortsett från deras språk och, i fallet med turkarna, deras religion. De brakycefala ungrarna av idag påminner långt mer om de österrikiska tysarna än de gör om de slavisktalande befolkningarna omgärdande dem i norr och i söder, eller rumänerna i öst.

Följande i kölvattnet av avarerna förekom bulgarerna söder om Donau omkring slutet av det sjunde århundradet, kommande från östra Ryssland där kvarlevorna av deras befryndade folk fortfarande står sig längs Volga. Idag överensstämmer de fysiskt i den västra halvan av landet med de alpina serberna, och i den östra halvan med medelhavsrasen, vilket också rumänerna vid Svarta Havskusten gör.

Lite eller ingenting kvarstår av de gamla bulgarerna förutom deras namn. Språket, religionen och nästintill alla de fysiska typerna, med få undantag, har försvunnit.

De tidiga medlemmarna av den nordiska rasen, för att kunna nå medelhavsvärlden, var tvungna att passera förbi de alpina befolkningarna, och måste ha upptagit en viss andel alpint blod. Således var umbrerna i Italien och gallerna i västra Europa, medan övervägande nordiska, mer uppblandade med alpint blod än belgierna eller kymrerna var, eller deras teutoniska efterföljare som, som goter, vandaler, burgunder, helvetier, alemanner, saxare, franker, langobarder, danskar och nordmän, förekommer under historiens gång som rena nordiska folk av den teutoniska gruppen.

I vissa delar av dess utbredning, särskilt Savojen och centrala Frankrike, är den alpina rasen långt mindre påverkad av nordiskt inflytande än på annat håll, men visar å andra sidan tecken på en mycket ålderdomlig uppblandning med medelhavsrasliga, och än tidigare, inslag. Brakycefala alpina befolkningar i jämförbar existens fortfarande i inlandet av Bretagne, även om nästintill fullständigt omringade av nordiska befolkningar.

Medan de alpina folken överallt var översvämmade och drivna mot bergens färgbeständighet har den stridslystna och rastlösa naturen av de nordiska folken möjliggjort för den mer beständiga alpina befolkningen att så

sakteliga hävda sig åter, och Europa är troligen långt mer alpint idag än det var för 1500 år sedan.

De tidiga alpina folken bidrog storligen till världscivilisationen och var mediumet genom vilket många framsteg inom kulturen var introducerade från Asien till Europa. Denna ras, vid tiden för dess första framträdande i väst, förde med sig till de nomadiska jägarna kunskapen om jordbruk och enkelt krukmakeri och domesticerandet av djur, och möjliggjorde därmed en stor befolkningsökning och etablerandet av fasta bosättningar. Än senare var dess slutgiltiga spridning medlet genom vilket kunskapen om metaller nådde de medelhavsrasliga och nordiska befolkningarna i väst och norr. Med framträdandet av de nordiska folken förlorade den alpina rasen sin identitet och sjönk till den underordnade och blygsamma position som den än idag besitter.

I västra Asien är medlemmar av denna ras berättigade till äran gällande den tidigaste civilisationen om vilken vi har kunskap, nämligen den av Sumer och dess granne i norr, Akkad i Mesopotamien. Den är också rasen av folken i Susa, Elam och Medien. Faktiskt så tillhör hela den mesopotamiska civilisationen denna ras, med undantag för det sena Babylonien och Assyrien, som var arabiska och semitiska, och för Persien och kassiternas imperium, som var nordiska och ariska.

Under de antika, medeltida och nutida perioderna har de alpina folken spelat en oansenlig roll för den europeiska kulturen, och i västra Europa har de blivit så alltigenom förnordiskade att de snarare existerar som ett inslag i den nordiska rasliga utvecklingen än som en självständig typ. Där är emellertid flera antydningar inom nutida historia som pekar på en större civilisationsutveckling inom de slaviska grenarna av denna ras, och världen måste vara redo att bemöta, som ett av resultaten av det nu rådande kriget, en större industriell och kulturell expansion i Ryssland, möjligen baserad på militär slagstyrka.

5 - Medelhavsrasen

UNDERARTEN av medelhavstyp, tidigare kallad den iberiska, är en relativt liten, smalbent, långskallig ras, av brun färg som till och med blir

svartmuskig inom vissa delar av dess utbredning. Alltigenom Neolitikum och sannolikt än tidigare ter den sig ha besuttit, just som den gör idag, alla av Medelhavets kustlinjer, inbegripandes Afrikas kust från Marocko i väst till Egypten i öst. Medelhavsrassen är de västerländska medlemmarna av en mänsklig underart som utgör en substantiell del av befolkningen i Persien, Afghanistan, Baluchistan och Hindustan, med en möjlig sydlig expansion till Ceylon [33].

Den ariefierade afghanen och hinduen i norra Indien talar språk som härrör från gammal sanskrit, och är långväga besläktad med medelhavsrassen. Bortsett från gemensamma dolikocefala drag är de här folken helt och hållet skilda från draviderna i södra Indien vars språk är agglutinerande och som visar tydliga spår av omfattande uppblandning med det uråldriga underskiktet av negritofolk i södra Asien.

Överallt alltigenom den asiatiska delen av dess utbredning täcker medelhavsrassen över en än mer ålderdomlig negroid ras. Dessa negroida folk har än idag representanter bland för-draviderna i Indien, veddafolket på Ceylon, semangerna på Malackahalvön och infödingarna på Andamanerna.

Denna underart av medelhavsras spred sig under slutet av Paleolitikum från inlandshavets sänka norrut, genom Spanien, över hela västra Europa, inbegripande de brittiska öarna, och var, före den slutgiltiga utbredningen av de alpina folken, vida fördelad upp emot och vidrörande sfären av de nordiska dolikocefala folken. Den gick inte tvärs över Alperna söder ifrån utan spred sig runt bergen, tog sig över Rhen och kom på så vis in i västra Tyskland.

Genom hela denna enorma utbredning från de brittiska öarna till Hindustan ska det inte förutsättas att det föreligger raslig samhörighet. Vissa delar av befolkningarna i länderna genom hela denna långa utbredning visar dock i sin fysik tydliga indikationer på härstamning från en neolitisk ras av en allmänt rådande ursprunglig typ, som vi möjligen kan kalla proto-medelhavsras.

Rätt så fristående från oundviklig uppblandning med sena nordiska och tidiga paleolitiska inslag har den lille brunhåriga engelsmannen genomlevt kanske tiotusen år av oberoende utveckling under vilken han har

genomgått urval tack vare de klimatiska och fysiska förhållandena av sitt nordliga habitat. Resultatet är att han har specialiserat sig långt bort från den proto-medelhavsräs som ursprungligen bidrog med detta blod till Britannien, troligtvis medan det fortfarande var en del av det kontinentala Europa.

I andra änden av utbredningen av medelhavstypen har denna ras i Indien blivit korsad med dravider och med för-dravidiska negrer. Medelhavsfolken i Indien har också blivit påtvingade uppå sig andra etniska inslag som kom över och genom de afghanska passagerna från nordväst. Den resulterande rasblandningen i Indien har haft sitt eget förfarande i sin specialisering. Genom att vistas i de bördiga men ohälsosamma flodbottenarna har de direkta strålarna av en tropisk sol och rivaliteten med de forntida ursprungsbefolkningarna frikostigt eliminerat generation efter generation till dess att den befintliga hinduen haft lite gemensamt med den ålderdomliga proto-medelhavsräsen.

Det är medelhavsräsen på de brittiska öarna som engelsmännen, skottarna och amerikanerna har att tacka för vilka brunhåriga karaktärsdrag de än besitter. I Centraleuropa ligger den bakom den alpina rasen, och, var än denna ras är i kontakt med antingen de alpina eller de nordiska folken förefaller den faktiskt representera det mer ålderdomliga skiktet av befolkningen.

Så vitt vi vet existerade denna medelhavsräsliga typ aldrig i Skandinavien, och alla brunhåriga inslag som går att finna där kan tillskrivas införanden under historiska tider. Inte heller besteg eller korsade medelhavsräsen någonsin de höga Alperna som de nordiska folken gjorde, långt senare, på väg till Medelhavsområdet från Östersjökusterna.

Medelhavsräsen med dess asiatiska förlängningar angränsas överallt i norr av dess enorma utbredning från Spanien till Indien av runda kranier, men det förefaller inte finnas lika många spår av en blandning mellan dessa två mänskliga underarter som det finns mellan de alpina och nordiska.

Längs dess södra gräns är medelhavsräsen i kontakt med antingen de långskalliga negrerna i Etiopien eller den gamla negritobefolkningen i södra Asien. I Afrika har denna ras drivit söderut över Sahara och uppför

Nildalen och har modifierat negrernas blod i både de senegambiska och ekvatoriala regionerna.

Bortom denna uppblandning av blod finns absolut inga släktskap mellan medelhavsrassen och negrerna. Händelsen att medelhavsrassen liksom negern är långskallig antyder inte släktskap som har blivit föreslaget. En överbetoning av betydelsen av kraniumets form som ett somatologiskt karaktärsdrag kan lätt bli missledande och andra enhetliga karaktärsdrag än kraniumets proportioner måste också tas i noga beaktan i alla fastställanden av ras.

Afrika norr om Sahara, från en zoologisk utgångspunkt, är nu, och har så varit sedan tidig Tertiär tid, en del av Europa. Detta är fallet både med djur och med människoraserna. Berberna i norra Afrika av idag är till rasen identiska med spanjorerna och sydditalienarna och de gamla egyptierna och deras nutida ättlingar, fellaherna, är endast tydligt markerade varianter av denna Medelhavsras.

Egyptierna löses upp söderut i det så kallade hamitiska folket (för att använda sig av en förlegad benämning), och tillförseln av negerblod ökar i stora mått tills vi slutligen når den rena negern. I östra Arabien stöter vi på en ålderdomlig och högst specialiserad underavdelning av medelhavsrassen som någon gång under historien korsat Röda Havet och tillfört sitt blod i negrerna i östra Afrika.

Idag utgör medelhavsrassen i Europa en substantiell del av befolkningen på de Brittiska öarna, den stora massan av befolkningen på den Iberiska halvön, nästintill en tredjedel av Frankrikes befolkning, Ligurien, Italien söder om Apenninerna och alla Medelhavskuster och öar, på vilka några, som Sardinien, den existerar i väldans renhet. Den utgör underskiktet av befolkningen i Grekland och vid de östra kusterna av Balkanhalvön. Överallt i inlandet, med undantag för östra Bulgarien och Rumänien, har den blivit ersatt av de sydliga slaverna och av albanerna, de senare en blandning av de gamla illyrerna och slaverna.

På de brittiska öarna representerar medelhavsrassen den för-nordiska befolkningen och existerar i ansenliga mängder i Wales och i vissa delar av England, i synnerhet i Fenland norr om London. I Skottland är den närapå

utplånad, endast efterlämnande sitt brunhåriga drag som en antydning om dess tidigare allmänna förekomst, även om den nu ofta är sammankopplad med reslighet där.

Detta är rasen som gav oss de stora civilisationerna av Egypten, av Kreta, av Fenicien inkluderat Karthago, av Etrurien och av mykenska Grekland. Den gav oss, då blandad och förhöjd med nordiska inslag, den mest storartade av alla civilisationer, den av antikens Hellas [34], och den varaktigaste av politiska organisationer, den Romerska Republiken.

I vilken omfattning medelhavsrasen försjönk in i blodet och civilisationen av Rom är nu svårt att fastslå, men traditionerna av den Eviga Staden, dess tycke för organisation, lag och militärisk effektivitet, liksom romarnas ideal i fråga om familj, lojalitet och grundprinciper, pekar helt klart på ett nordiskt, snarare än ett medelhavsrasligt, ursprung.

Striderna i det tidiga Rom mellan latinerna och etruskerna, och det ändlösa trätandet mellan patricierna och plebejerna, kom från förefintligheten i Rom, sida vid sida, av två distinkta och sammandrabbande raser, troligen en nordisk sådan och i det senare fallet av medelhavsras. De nordliga kvaliteterna av Rom står i skarp kontrast till de levantiska dragen av antikens greker vars flyktiga och analytiska anda, avsaknad av sammanhållning, politiska oförmåga och beredskap att hänvända sig till landsförräderi helt klart pekar mot sydliga och östliga släktskap.

Medan varande mycket ålderdomlig, troligen närvarande i tiotusen år i västra och södra Europa, och än längre vid Medelhavets sydkuster, kan denna ras ändå inte kallas rent europeisk. Färdvägen för dess folkvandring längs Afrikas norra kust, och uppför Europas västkust, kan överallt spåras genom dess tjusiga polerade vapen och verktyg av sten. De megalitiska monumenten är också funna i samband med denna ras och markerar dess utvecklingskurva i västra Europa, även om de sträcker sig bortom utbredningen av folken av medelhavsras och in i sfären av de skandinaviska nordiska folken. Dessa enorma stenstrukturer var i huvudsak sepulkrala minnesmärken och förefaller ha varit baserade på en imitation av de egyptiska begravningsmonumenten. De daterar tillbaka till den första kunskapen om tillverkandet och användandet av bronsverktyg av

medelhavsrassen, och de förekommer i stora antal, väldig storlek och anseende variation längs med Afrikas nordkust och uppför Atlantkusten förbi Spanien, Bretagne och England till Skandinavien.

Det är medgivet att de olika grupperna av medelhavsrassen till en början inte talade någon form av ariskt språk. De ariska språk vi är bekanta med var introducerade till medelhavsvärlden norrifrån. Vi har i dagens baskiska tungomål en överlevare av ett av de för-ariska språken som talades av den medelhavsrasliga befolkningen på den Iberiska halvön före ankomsten av de arisktalande gallerna av nordisk ras.

Språket av dessa angripare var keltiska och det ersatte över de större delarna av landet infödingarnas ålderdomliga språk, för att i sin tur endast ersättas, tillsammans med feniciskan talad i en del av de södra kuststäderna, av latinet av den erövrade romaren, och latinet, blandat med en del små inslag av gotisk språkkuppbyggnad och arabiskt vokabulär, utgör grunden för den nutida portugisiskan, kastilianskan och katalanskan.

Den infödda medelhavsrassen på den Iberiska halvön upptog i rask takt blodet av dessa erövrade galler, just som den senare bortom igenkänning spädde ut de kraftfulla fysiska karaktärsdragen av de teutoniska vandalerna, sveberna och visigoterna. Ett visst mått av nordiskt blod framhärdat än idag i nordvästra Spanien, framförallt i Galicien och längs Pyrenéerna, liksom generellt hos de övre klasserna. Romarna lämnade inga tecken efter sig av deras styre förutom i deras språk och religion; medan de tidiga fenicierna vid kusterna, och de senare skarorna av morer och araber över hela halvön, men huvudsakligen i söder, var nära besläktade i fråga om ras med de infödda ibererna.

Den del av medelhavsrassen som befolkar södra Frankrike befolkar territoriet av det uråldriga Languedoc och Provence, och det var dessa provensalska folk som under Medeltiden utvecklade och bevarade den romantiska civilisationen av albigenserna, en överlevare av uråldrig kultur som var dränkt i blod av ett korståg norrifrån under det trettonde århundradet.

I norra Italien är endast Liguriens kust befolkad av medelhavsrassen. På Poslätten var folken av medelhavsrassen den övervägande rasen under tidiga

Neolitikum, men med introduceringen av brons visar sig de alpina folken, och runda kranier står övervägande till denna dag norr om Apenninerna. Omkring 1100 f.Kr. svepte de nordiska umbrerna och oskerna över Alperna nordost ifrån, erövrade norra Italien och introducerade sitt ariska språk, som gradvis spred sig söderut. Det umbriska riket var senare besegrat av etruskerna, som var av medelhavsrass och som, vid 800 f.Kr. hade utökat sitt rike norrut till Alperna. Under det sjätte århundradet f.Kr. intog nya horder av nordiska folk, denna gång kommande från Gallien och talande keltiska språkvarianter, Poslätten och 390 f.Kr. stormade dessa galler, förstärkta norr ifrån och under Brennus ledarskap, Rom och smulade fullkomligt sönder den etruskiska makten. Från den tiden och framåt blev Poslätten känd som Cisalpina Gallien [35]. Uppblandad med nordiska inslag, i huvudsak gotiska och langobardiska, hävdar sig denna befolkning än idag och är det nutida Italiens ryggrad.

En liknande folkvandring av dessa samma galler eller galater, som grekerna kallade dem, med utgångspunkt från norra Italien, förekom ett århundrade senare då detta nordiska folk plötsligt stod framför Delfi i Grekland 279 f.Kr., och sedan svepte över till Mindre Asien och grundade ett rike kallat Galatien, som stod sig fram till kristna tider.

Syditalien var, framtill dess erövrande av Rom, Magna Graecia [36] och befolkningen av idag kvarhåller flertalet pelasgisk-grekiska inslag. Det är bland dessa helleniska kvarlevor som konstnärer söker efter de bildskönaste typerna av medelhavsrassen. På Sicilien är rasen också av ren medelhavstyp trots uppblandning med typer som kom från de angränsande tunisiska kusterna. Dessa inkräktande inslag var emellertid alla av befryndad ras. Spåren av alpina inslag i dessa regioner och på den angränsande afrikanska kusten är mycket knappa, och måste hänvisas till den stora och slutgiltiga vågen av rundskalliga invasioner som introducerade brons till Europa.

I Grekland var pelasgerna av medelhavsrass, som talade ett icke-ariskt tungomål, översvämmade av de nordiska achaierna, som enligt traditionen kom nordost ifrån före 1250 f.Kr., troligen mellan 1400 och 1300 f.Kr. Där var troligtvis också än tidigare vågor av dessa samma nordiska angripare så långt tillbaka som 1700 f.Kr., som var en period av folkförflyttning genom hela den antika världen. Dessa achaier var beväpnade med

järnvapen av Hallstattkulturen med vilka de erövrade de bronsanvändande infödingarna. Dessa två raser, än så länge icke uppblandade, framstår i tydlig kontrast till varandra i den homeriska redogörelsen av belägringen av Troja, som allmänt är tilldelad tiden från 1194 till 1184 f.Kr.

Samma invasion som förde achaierna till Grekland förde ett besläktat nordiskt folk, frygierna, till Mindre Asiens kuster. Av denna ras var de trojanska ledarna.

Både trojanerna och grekerna var härförda av stora blonda prinsar, hjältarna av Homeros, medan den stora massan av arméerna på båda sidor utgjordes av små brunhåriga pelasger, ofullkomligt beväpnade och samvetslöst slaktade av ledarna på båda sidor. De enda vanliga krigarna nämnda av Homeros som varande av samma ras som hjältarna var Akilles myrmidoner.

Omkring tidpunkten då achaierna och pelasgerna började förenas kom nya horder av nordiska barbarer, förekommande under samlingsnamnet hellener, från de norra bergen och förstörde denna antika homerisk-mykenska civilisation. Denna doriska invasion förekom en liten tid före 1100 f.Kr. och förde med sig de tre huvudsakliga nordiska raserna i Grekland, de doriska, de aeoliska och de joniska grupperna, som kvarstår som mer eller mindre distinkta och separata alltigenom grekernas historia. Det är mer än troligt att denna invasion eller detta myllrande av nordiska folk till Grekland var del av samma allmänna rasliga omvälvning som förde umbrerna och oskerna till Italien.

Flera år av intensiv och bitter konflikt följde mellan den äldre befolkningen och nykomlingarna, och då röken av denna revolution lagt sig uppkom så antikens Grekland. Vad som fanns kvar av achaierna tog sin tillflykt till norra Peloponnesos och överlevarna av den tidigare pelasgiska befolkningen blev kvar i Messenien tjänande som heloter under sina spartanska härskare. De grekiska kolonierna i Mindre Asien grundades av flyktingar som undkom dessa doriska erövrare.

Den pelasgiska rasen ser ut att ha stått sig bäst i Attika och de joniska staterna. De doriska spartanerna förefaller att ha kvarhållit mer av karaktären av de nordiska barbarerna än de joniska grekerna, men den

strålande civilisationen av Hellas hade sitt upphov i ett förenande av de två inslagen, achaierna och hellenerna av nordisk ras, och pelasgerna av medelhavsräs.

Skillnaden mellan det doriska Sparta och det joniska Aten, mellan den militära färdigheten, grundliga organisationen och den enskilde medborgarens uppoffranden för statens välfärd, som utgjorde grunden för den lakedaïmonska [37] makten och Attikas briljans, instabilitet och extrema individualistiska utveckling är slående lik skillnaden mellan Preussen, med sin Sparta-liknande kultur, och Frankrike, med sin Aten-liknande mångsidighet.

Till denna blandning av de två raserna i antikens Grekland bistod de medelhavsräsliga pelasgerna med sin mykenska kultur och de nordiska achaierna och hellenerna bistod med sina ariska språk, sin stridsduglighet och den europeiska aspekten av grekiskt liv.

Det första resultatet av korsandet av två så pass skilda underarter som de nordiska och medelhavsräsliga typerna har upprepade gånger varit ett nytt utbrytande av kultur. Detta förekommer så snart som den äldre rasen givit erövrarna sin civilisation, och innan segrarna tillåtit sitt blod att genomdränkas av uppblandning. Denna process verkar ha förekommit ett flertal gånger i Grekland.

Senare, 339 f.Kr., då det ursprungliga nordiska blodet hade blivit hopplöst utspädd genom uppblandning med de ålderdomliga medelhavsräsliga inslagen föll Hellas enkelt som byte under kungadömet Makedonien. Trupperna av Filip och Alexander var nordiska och representerade den okultiverade men icke uppblandade förfaderliga typen av achaierna och hellenerna. Deras oförsämrade styrka i strid var oemotståndlig så snart som den var införlivad i den makedonska falangen, vare sig riktad mot deras degenererade brödrafolk grekerna eller mot perserna, vars ursprungliga nordiska inslag vid den här tidpunkten i praktiken också hade gått förlorade. Då det rena makedonska blodet i sin tur var försämrat genom uppblandning med asiater försvann de, också, och även de kungliga makedonska dynastierna i Asien och Egypten upphörde snart att vara nordiska eller grekiska förutom till språket och sederna.

Det är intressant att notera att de grekiska rikena i vilka det nordiska inslaget var mest övervägande överlevde de andra rikena. Aten föll innan Sparta, och Thebe överlevde dem båda. Kungadömet Makedonien var under Antiken sett på som det allra mest barbariska riket i Hellas och var knappast sett på som en del av Grekland, men det var genom den militära styrkan av dess arméer och Alexanders genialitet som Levanten och västra Asien blev helleniserat. Alexander, med sina nordiska anletsdrag, böjda näsa, mjuka krusiga gyllene hår och blandade ögon, det vänstra blått och det högra mycket svart, personifierar denna nordiska erövring av Främre Orienten .

Det är idag inte möjligt att finna de fysiska dragen av den antika rasen i sin renaste form inom de grekisktalande länderna och öarna, och det är i huvudsak bland de rent nordiska folken av anglo-normandisk typ som de här fina och regelbundna antika dragen förekommer, i synnerhet pannbenet och näsryggen, som var en fröjd för skulptörerna i Hellas.

Vad anbelangar det nutida Europa kom kulturen söder ifrån och inte öster ifrån, och det är denna underart av medelhavsras som vi har att tacka för grundandet av vår civilisation. Den antika medelhavsvärlden var av denna ras; den långlivade civilisationen av Egypten, som uthärdade under tusentals år av nästintill oavbruten tidsföljd; den strålande minoiska kulturen på Kreta som blomstrade mellan 4000 och 1200 f.Kr. och var föregångare till de mykenska kulturerna av Grekland, Cypern, Italien och Sardinien; det gåtfulla imperiet Etrurien, Roms föregångare och vägledare; de helleniska staterna och kolonierna över hela Medelhavet och Svarta Havet; den maritima och merkantila statsmakten Fenicien och dess storligen inflytelserika koloni, det imperiska Karthago; alla var skapelser av denna ras. Havsimperiet Kreta, då dess kungapalats vid Knossos brändes av "havsfolken" i norr, gick vidare till Tyros, Sidon och Karthago, och från dem till grekerna, så att det tidiga utvecklandet av navigationskonsten är att tillskrivas denna ras, och från dem lärde norr, århundraden senare, sin maritima arkitektur.

Även om medelhavsrasen inte kan göra anspråk på uppfinnandet av de syntetiska språken, och även om den hade en relativt liten betydelse i utvecklandet av civilisationen under Medeltiden eller under våra tider, hör icke desto mindre det huvudsakliga tillskrivandet av antikens europeiska

civilisation, inom vetenskapen, konsten, poesin, litteraturen och filosofin, liksom den huvudsakliga delen av den grekiska civilisationen, och en mycket stor andel av Romarriket, dem till.

I det Bysantinska riket var folken av medelhavsraser den övervägande faktorn under skepnaden av bysantinska greker. Med anledning av att vår historia har blivit skriven under inflytandet av romersk-ortodoxhet, och på grund av att de bysantinska grekerna i de frankiska korsfararnas ögon var kättare, har de blivit sedda på av oss som förfallna fegisar.

Men alltigenom Medeltiden representerade Byzantion, i oavbruten tidsföljd, Romarriket i öster, och som huvudstad för detta rike höll man stånd mot det muhammedanska Asien i nästan tusen år. Då den imperatoriska staden så till sist stormades år 1453 av de ottomanska turkarna, övergiven som den var av västerländsk Kristenhet, och Konstantin [38], den siste bysantinske kejsaren, föll med svärdet i sin hand, statuerades en av de största tragedierna genom alla tider.

Med Konstantinopels fall försvinner Romarriket så till sist från den historiska scenen och civilisationsutvecklingen förflyttas från medelhavsländerna och medelhavsraser till Nordsjön och den nordiska rasen.

6 - Den Nordiska Rasen

VI har visat att medelhavsraser kom till Europa söder ifrån och utgör en del av en större grupp av folk som sträcker sig in i södra Asien, att den alpina rasen kom öster ifrån genom Mindre Asien och över Donauslätten och att dens nuvarande europeiska spridning blott är den västligaste spetsen av en etnisk pyramid, vars grund vilar hållfast på de rundskalliga folken från Centralasiens stora platå. Båda dessa raser är således västerländska förlängningar av asiatiska underarter, och ingen av dem kan anses vara uteslutande europeisk.

Med den återstående rasen, den nordiska, är situationen emellertid annorlunda. Detta är en ren europeisk typ och den har utvecklat sina fysiska karaktärsdrag och sin civilisation inom gränsområdet av denna

kontinent. Den är således *Homo europaeus*, den vita människan *par excellence*. Den är överallt karakteriserad av särskilda unika egenheter, nämligen blondhet, vågigt hår, blå ögon, ljus hy, en hög, smal och rak näsa, som är associerade med reslighet och ett långt kranium, liksom med rikligt med hår på huvudet och kroppen.

Denna rika mängd av hår är ett ålderdomligt och allmänt karaktärsdrag som de nordiska folken delar med de alpina folken i både Europa och Asien, men de ljusfärgade ögonen och det ljusfärgade håret är karaktärsdrag av förhållandevis sentida specialisering och följaktligen högst instabila.

Den rena nordiska rasen är för nuvarande stationerad omkring Östersjökusten och Nordsjön, från vilka den har spritt sig i väster och söder och öster i alla riktningar, gradvis försvinnande in i de två föregående raserna.

Centrum för dess allra renaste typ är nu i Sverige, och det står utom allt tvivel att först den Skandinaviska halvön, och senare de omedelbart angränsande Östersjökusterna, var spridningscentrum för de teutoniska eller skandinaviska förgreningarna av denna ras.

Skandinaviens befolkning har från början av Neolitikum utgjorts av denna nordiska underart och Sverige representerar idag ett av de få länder som aldrig har blivit översvämmade av främmande erövring, och i vilket det har funnits endast en raslig typ från första början. Denna nation är unik för sin enhetlighet i ras, språk, religion och samhällseliga ideal.

Södra Skandinavien blev endast möjligt att inta för människan då isarna drog sig tillbaka för omkring tolv tusen år sedan och var till synes omedelbart befolkat av den nordiska rasen. Detta är en av de få geologiska dateringarna som är absolut och inte relativ. Den bygger på en högst intressant serie av uträkningar gjorda av Baron De Geer, baserade på en faktisk hopsummering av de årligen nedlagda laminerade ler- och sandavlagringarna av de försvinnande isarna, varje lager representerande sommarens avlagringar av de subglaciala vattenflödena.

De nordiska folken uppträder för första gången vid slutet av Paleolitikum längs Östersjökusten. Den tidigaste bebyggelsen funnen i denna region är

känd som Maglemosekulturen, funnen i Danmark och varstans runt Östersjön, och är troligtvis kulturen av den proto-teutoniska förgreningen av den nordiska rasen. Inga kvarlevor från människor har ännu stått att finna.

Slagstyrkan och kraften av den nordiska rasen i stort är sådan att den inte skulle kunna ha utvecklats inom ett så begränsat område som södra Sverige, även om dess teutoniska avdelning utvecklades där i jämförande avskildhet. De nordiska folken måste ha haft ett större område för sin specialisering, och en längre tidsperiod för sin evolutionära utveckling än den som är tillhandahållen av den begränsade tid som har förflutit sedan Sverige blev möjligt att befolka. För utvecklandet av en så utpräglad typ fordras ett kontinentalt område isolerat och skyddat under lång tid från inkräktandet av andra raser. Klimatförhållandena måste ha varit sådana att de skulle ha framtvingat en obeveklig eliminering av defekter genom inverkan av svåra vintrar och det nödvändiga av en bebyggelse och en framsynthet i tillhandahållandet av årets föda, kläder och skydd under den korta sommaren. Sådana krav på energi, om långt ihållande, skulle frambringa en stark, tuff och i sig komplett ras som i strid oundvikligen skulle övermanna nationer vars svagare bestånd inte hade blivit renade på villkoren av en lika hård omgivning.

Ett område överensstämmande med dessa krav erbjuds av skogarna och slättländerna i östra Tyskland, Polen och Ryssland. Det var här som den proto-nordiska typen utvecklades, och här står dess kvarlevor att finna. De var skyddade från Asien i öst av de då nästintill oavbrutna vattenförbindelserna längs östra Ryssland mellan Vita Havet och den gamla Aralsjön.

Under den senaste nedisningen (Weichsel-istiden), som, likt de föregående nedisningarna, är trodd att ha varit en period av landsänkning, sträckte sig Vita Havet långt söder om dess nuvarande begränsningar, medan det utvidgade Kaspiska Havet, då och långt senare sammanbundet med Aralsjön, sträckte sig norrut mot Volgas vitt omfattande böjning. Det mellanliggande området var bestrött med stora sjöar och kärr. Följaktligen avskilde ett nästintill fullständigt vattenhinder i formen av ett grunt hav, beläget just väster om nedre Uralbergen, Europa från Asien under Weichsel-istiden och långt därefter. Den brutna förbindelsen var

återställd just före historiens gryning genom en mindre förhöjning av landmassan och en förminskning av Aralsjön genom ökad torrläggning som lämnade dess nuvarande yta under havsnivån.

Ett betydande inslag i isoleringen av denna nordiska vagga gentemot söder är omständigheten att den övervägande befolkningsrörelsen från första början och fram till denna dag överallt har varit från det grådaskiga och karga norr söderut och österut till de soliga och förslappande landområdena i Frankrike, Italien, Grekland, Persien och Indien.

I dessa norra skogar och på stäpperna utvecklades den nordiska rasen gradvis i enskildhet, och befolkade vid ett mycket tidigt datum den Skandinaviska halvön, tillsammans med mycket av landet som nu ligger under Östersjön och Nordsjön.

Alltigenom Ryssland utgör nordiska arvsfaktorer överallt ett underliggande skikt av befolkningen och ligger bakom de rundskalliga slaverna som först förekommer för lite mer än tusen år sedan och som kommer, inte från Asiens håll, utan från södra Polen. Begravningskullar kallade kurganer är vida spridda alltigenom Ryssland från Karpaterna till Uralbergen, och innehåller flertalet kvarlevor av en dolikocefal ras; faktiskt så är mer än tre fjärdedelar av alla kranium av denna typ. Runda kranier blir först talrika i ålderdomliga ryska kyrkogårdar omkring 900 e.Kr., och ökar senare i sådan utsträckning att hälften av alla kranium under den slaviska perioden från det nionde till det trettonde århundradet var brakycefala, medan andelen runda kranier på nutida begravningsplatser är än större. Detta ålderdomliga nordiska inslag utgör dock fortfarande en mycket ansevärd del av norra Rysslands befolkning och bidrar med de ljushåriga och rödhåriga inslagen så karakteristiska för ryssen av idag. Då vi lämnar Östersjö kusterna försvinner de nordiska karaktärsdragen bort både gentemot söder och öst. De blonda inslagen i Rysslands adel är av senare skandinaviskt och teutoniskt ursprung.

Då de sjöar som skiljde Ryssland från Asien torkade ut, och då isoleringen och det krävande klimatet i norr hade gjort sitt till och frambringat den kraftfulla nordiska typen, välde dessa människor fram över de sydliga raserna, och erövrade öst, syd och väst. De förde med sig från norr dristigheten och vitaliteten erhållen under det obevekliga urvalet av en

lång vinter, och besegrade i strid befolkningarna av äldre och kraftlösare civilisationer, för att endast i sin tur ge efter för de uppmjukande influenserna av ett liv i lättja och överflöd i sina nya hemtrakter.

De tidigaste förekomsterna i historien av arisktalande nordiska folk är vår första otydliga vision av sakafolket som introducerar sanskrit till Indien, kimmerierna som väller över Kaukasus passager från södra Rysslands gräsmarker för att invadera det mediska imperiet och achaierna och frygierna som erövrar Grekland och den egeiska kusten av Mindre Asien. Omkring 1100 f.Kr. kommer nordiska folk till Italien som umbrer och osker och korsar kort därefter Rhen till Gallien. Denna västerländska förtrupp utgjordes av keltisktalande stammar som sedan länge hade befolkat de områden i Tyskland som låg söder och väster om de teutonisktalande nordiska folken, som vid denna tidiga tidpunkt troligtvis var begränsade till Skandinavien och de omedelbart omkringliggande Östersjökusterna, och som hade börjat trycka på söderut.

Den första vågen av nordiska folk ser ut att ha svept västerut längs de sandiga slätterna av norra Europa, och kom till Frankrike genom Nederländerna. Från denna punkt spred de sig som gaeliska kelter norrut till Britannien, dit de kom omkring 800 f.Kr. Som galler erövrade de hela Frankrike och drev vidare söder och västerut in i Spanien, och över de maritima Alperna in i norra Italien där de stötte på patrull i form av de befryndade nordiska umbrerna som tidigare hade korsat Alperna från nordost. Andra keltisktalande nordiska folk vandrade synbarligen uppåt Rhen och nedåt Donau, och vid tiden då romarna kom med i bilden hade de alpina folken i centrala Europa blivit genomgående keltifierade. Dessa stammar drev på österut in i södra Ryssland och nådde Krim så tidigt som under det fjärde århundradet f.Kr. Uppblandade med de infödda var de kallade keltoskyter av grekerna. Detta myllrande ut ur Tyskland av de första nordiska folken ägde rum under slutfasen av Bronsåldern, och var samtida med, och troligtvis orsakat av, den första stora spridningen av teutonerna från Skandinavien förbi både Danmark och Östersjökusterna.

Dessa angripare var följda av en andra våg av keltisktalande folk, kymrerna, som drev sina goideliska föregångare än längre västerut och utplånade och upptog dem över stora områden. Dessa kymriska invasioner förekom omkring 300-100 f.Kr. och var troligen resultatet av teutonernas

tilltagande utveckling och deras slutgiltiga förvisning av de keltisktalande stammarna från Tyskland. De här kymrerna tog norra Frankrike i besittning under namnet belgier och invaderade England som britoner, och deras erövringar i både Gallien och Britannien var endast tillbakahållna av Caesars legioner.

De här folkvandringarna är ytterst svåra att spåra på grund av den förvirring som orsakats av händelsen att det keltiska språket nu talas av befolkningar som inte på något vis är besläktade med de nordiska folk som först introducerade det. Men en sak framgår med tydlighet; alla de ursprungliga keltisktalande stammarna var rent nordiska.

Vilka de egenartade fysiska karaktärsdragen av dessa stammar var, genom vilka de skilde sig från sina teutoniska efterföljare, är nu omöjligt att uttala sig om, bortom det möjliga förslaget att de skotska och irländska befolkningsinslagen på de brittiska öarna inom vilka rött hår och grå eller gröna ögon är mångtaligt har något mer av detta keltiska inslag i sig än den linhåriga teutonen har, vars porslinsblå ögon absolut inte är keltiska.

Då folken benämnda galler eller kelter av romarna, och galater av grekerna, först förekommer i historien, beskrivs de i exakt samma termer som senare teutoner. De var alla gigantiska barbarer med ljust och väldigt ofta rött hår, då mer vanligt förekommande än idag, med grå eller skarpt blå ögon, och var således tydligt medlemmar av den nordiska underarten.

De första keltisktalande nationerna som romarna kom i kontakt med var galliska och hade troligtvis införlivat mycket alpiskt blod vid tiden då de korsade bergen och trädde in i sfären av senantikens historia. Det nordiska inslaget hade blivit än svagare genom absorption från de erövrade befolkningarna då romarna vid en senare tidpunkt bröt igenom ringen av keltiska nationer och kom i kontakt med de rent nordiska kymrerna och teutonerna.

Efter dessa tidiga spridningar av gallerna och kymrerna uppträder teutonerna på scenen. Av de rena teutonerna inom historiens synkrets är det inte nödvändigt att nämna mer än de mest betydande av en lång rad av erövrande stammar.

Den största av dem alla var kanske goterna, som ursprungligen kom från södra Sverige och under en lång tid var bosatta på den motsatta sidan längs tyska kusten, vid Vistulas mynning. Härifrån korsade de Polen till Krim där de gjorde sig ett namn under det första århundradet. Trehundra år senare var de jagade västerut av hunnerna och tvingades ut på den dakiska slätten och över Donau in i Romarriket. Här skiljer de på sig; Ostrogoterna plundrade, efter en period av underkastelse gentemot hunnerna vid Donau, de europeiska provinserna av det Bysantinska riket, erövrade Italien och grundade där en stor men kortlivad nation. Visigoterna befolkade stora delar av Gallien och kom sedan till Spanien, drivande vandalerna före dem in i Afrika. Teutonerna och kimbrerna nedbringades av Marius i södra Gallien omkring 100 f.Kr.; gepiderna; alanerna; sveberna; vandalerna; helvetierna; alemannerna av övre Rhen; markomannerna; saxarna; bataverna; friserna; anglerna; jutarna, langobarderna och herulerna i Italien; burgunderna i östra Frankrike; frankerna av nedre Rhen; danskarna; och sist av dem alla, de nordiska vikingarna, svepte alla genom historien. Inte lika ryktbara men av stor betydelse är varjagerna som, kommande från Sverige under de nionde och tionde århundradena, erövrade kusten av Finska Viken och stora delar av Vitryssland och lämnade efter sig en dynasti och aristokrati av nordiskt blod. Under det tionde och elfte århundradet var de härskare i Ryssland.

Traditionerna av goterna, vandalerna, langobarderna och burgunderna pekar alla mot Sverige som deras tidigaste hemland och troligtvis kom alla de rena germanska stammarna ursprungligen från Skandinavien och var nära besläktade.

Då dessa teutoniska stammar välde ner från Östersjökusterna var deras keltisktalande nordiska föregångare redan i mångt och mycket uppblandade med de underliggande befolkningarna, medelhavsfolken i väst och de alpina folken i söder. Dessa "kelter" var inte på något vis sedda på som rasfränder av teutonerna, och var alla kallade walesare eller främlingar. Från detta ord härrör namnen "Wales", "Cornwales" eller "Cornwall", "Valais", "valloner" och "valaker" eller "vlacher."

7 - Det Teutoniska Europa

Ingen egentlig förståelse av betydelsen av Kristenhetens historia, eller fulla uppskattning av de teutoniska nordiska folkens plats i den, är möjlig utan en kortare granskning av händelserna i Europa under de senaste tvåtusen åren. Då Rom föll och då förändrade handelsförhållanden nödvändiggjorde förflyttandet av styret från dess historiska huvudstad i Italien till en strategisk belägen plats vid Bosporen var västra Europa definitivt och slutgiltigt övergivet till dess germanska angripare. Dessa samma barbarer svepte gång på gång uppför Propontis [39A], för att endast dra sig tillbaka inför den organiserade styrkan av det Bysantinska riket och Micklagårds murar [39B].

Framtill anländandet av de alpina slaverna höll det Bysantinska riket fortfarande i Europa Balkanhalvön och stora delar av östra Medelhavet. Västromerska riket kollapsade emellertid fullständigt under inflyttandet av horder av nordiska teutoner vid ett mycket tidigare stadium. Under de fjärde och femte århundradena av vår tidsperiod hade Nordafrika, en gång i tiden Imperiet Karthago, blivit de teutoniska vandalernas kungadöme. Spanien föll under visigoternas kontroll och Lusitania, nu Portugal, under svebernas. Gallien var visigotiskt i söder och burgundiskt i öst medan det frankiska kungadömet styrde i norr framtill dess det slutligen absorberade och införlivade alla territorierna av det förhistoriska Gallien och gjorde det till frankernas land. Italien föll först under ostrogoternas och sedan langobardernas kontroll. De rena teutoniska saxarna, med befryndade stammar, erövrade de brittiska öarna, och samtidigt bistod nordmännen och de danska skandinaverna med stora inslag till alla kustbefolkningarna så långt söderut som till Spanien och svenskarna organiserade i östra Baltikum vad som nu är Ryssland.

Då Rom så hade gått i graven hade hela Europa blivit ytligt teutoniskt. Till en början var dessa teutoner isolerade och oberoende stammar, bärande något slags skugglikt förhållande till den enda organiserade republiken de kände till: Romarriket. Sedan kom den muhammedanska invasionen som nådde västra Europa från Afrika och förstörde det visigotiska kungadömet. Muhammedanerna drev vidare utan att bli hejdade framtill det att deras lättviktiga ryttare slog sig själva i bitar mot det tungt rustade kavalleriet av Karl Martell och hans franker i Tours 732 e.Kr.

Förstörelsen av vandalernas kungadöme av det Bysantinska rikets armétrupper; morernas erövring av Spanien och till sist frankernas omkullkastande av langobarderna var alla i mångt och mycket underlättade av omständigheten att dessa barbarer, vandaler, goter, sveber och langobarder, med frankerna som enda undantag, ursprungligen var kristna av den arianska eller unitariska trosbekännelsen, och som sådana var sedda på som kättare av sina ortodoxt kristna underkuvade folk. Endast frankerna var omskolade från hedendomen direkt till treenighetsläran som de äldre befolkningarna av Romarriket höll fast vid. Från denna ortodoxt kristna sida av frankerna uppstod det nära förhållandet mellan Frankrike, "kyrkans äldsta dotter", och påvligheten, en relation som varade i mer än tusen år – faktiskt nästintill fram till våra egna dagar.

Med goterna ute ur leken blev den västerländska Kristenheten frankisk. År 800 e.Kr. kröntes Karl den Store i Rom och återetablerade Romarriket i väst, vilket inkluderade all Kristenhet utanför det Bysantinska riket. I någon form eller skepnad levde detta romarrike kvar fram till början av det nittonde århundradet, och under hela den tidsperioden formade det grunden för den politiska idéföreställningen av den europeiska människan.

Denna samma idéföreställning ligger idag till grund för den kejserliga tanken. Kaisern, Tsaren och Kejsaren tar alla sina namn, och spårar på ett eller annat vis sina titlar, från Caesar och Romarriket. Karl den Store och hans efterföljare gjorde anspråk på, och utövade ofta, överhöghet gentemot alla de andra kontinentala kristna nationerna, och då Korstågen började var det den tyske Kejsaren som ledde de frankiska vördarna mot saracenerna. Karl den Store var en tysk Kejsare, hans huvudstad låg vid Aachen, inom de nuvarande gränserna av Kejsardömet Tyskland, och språket av hans hov var tyska. I flera århundraden efter erövringen av Gallien av frankerna höll deras teutoniska tungomål ensamt ut mot det latinska språket av de romaniserade gallerna.

Hela det kristna Europas historia är på ett eller annat sätt anknuten med detta Tysk-romerska rike. Även om Kejsardömet varken var religiöst eller romerskt, utan alltigenom sekulärt och teutoniskt, var det icke desto mindre Europas centrala stomme i årtal. Holland och Flandern, Lorraine och Alsace, Burgund och Luxemburg, Lombardiet och Republiken Venedig, Schweiz och Österrike, Böhmen och Styrien är stater som ursprungligen

var tillhörande beståndsdelar av Kejsardömet, även om ett flertal av dem sedan dess har blivit tagits ifrån dem av rivaliserande nationer eller blivit självständiga, medan stora delar av norra Italien i minnesbilden av de levande folken stod kvar under påverkan av Österrike.

Kejsardömet lade alltför mycket av sin styrka på imperiska ambitioner och utomstående erövringar istället för att förstärka, organisera och ena sina egna territorier, och omständigheten att den kejserliga kronan var vald under flera generationer innan den kom att gå i arv inom det Habsburgska Huset, hejdade enandet av Tyskland under Medeltiden.

En stark nedärvd monarki så som de som uppstod i England och i Frankrike skulle ha föregripit Tyskland av idag med omkring tusen år och gjort det till det övervägande riket inom Kristenheten, men omstörtande inslag, i skepnaderna av inflytelserika territoriella hertigar, var framgångsrika alltigenom dess historia med att förhindra en effektiv maktkoncentration i händerna på Kejsaren. Att den tyske Kejsaren var sedd på, även om obestämt, som den högste ledaren över alla kristna monarker, var tydligt ådagalagt då Henrik VIII av England och Frans I av Frankrike framstod som kandidater för den kejserliga kronan mot Karl I av Spanien, senare Kejsare Karl V.

Europa var Tyskland och Tyskland var Europa, till största delen, fram till det Trettioåriga Kriget. Detta krig var kanske den största katastrofen av alla de ohyggliga brott som begåtts i religionens namn. Det tillintetgjorde en hel generation då det för varje år i trettio år tog folkens allra bästa män.

Två tredjedelar av Tysklands befolkning var tillintetgjord, och i vissa stater, som Böhmen, var tre fjärdedelar av invånarna dödade eller utdrivna, medan det utav 500 000 invånare i Württemberg endast fanns kvar 48 000 vid krigets slut. Hemsk som denna förlust nu var föll den dock inte jämt uppå de olika raserna och klasserna i samhället. Den föll, förstås, tyngst uppå den store blonde krigaren, och vid krigets slut omfattade de tyska staterna en väldans förminskad andel nordiskt blod. Faktiskt så har den rent teutoniska rasen i Tyskland, från den tiden och framåt, i hög grad blivit ersatt av de alpina typerna i söder och av de vendiska och de polska typerna i öster. Denna rasliga förändring i Tyskland har gått så

långt att det har blivit uträknat att ut av de 70 000 000 invånarna i Kejsardömet Tyskland är endast 9 000 000 rent teutoniska i färg, längd och kraniumrelaterade karaktärsdrag. Sällsyntheten av rent teutoniska och nordiska typer bland de tyska immigranterna till Amerika i jämförelse med den nästintill allomfattande förekomsten bland de från Skandinavien går att spåra till samma orsak.

Därtill förstörde det Trettioåriga Kriget praktiskt taget det landägande bondekavalleriet och lågadeln tidigare funna i det medeltida Tyskland i så stora antal som i Frankrike eller i England. Hugenottkrigen i Frankrike, medan inte så förödande för nationen i stort som det Trettioåriga Kriget var för Tyskland, försvagade icke desto mindre åtskilligt den franska ridderliga typen, "petite noblesse de province." I Tyskland hade denna klass blomstrat och den bistod alltigenom Medeltiden med ett stort antal riddare, poeter, kunskapsteoretiker, stora konstnärer och hantverkare som gav tjuskaft och varietet åt det europeiska samhället. Men som sagt var denna del av befolkningen praktiskt taget utrotad under det Trettioåriga Kriget, och gentlemannaklassen försvinner praktiskt taget från den tyska historien från den tidsperioden och framåt. Då det Trettioåriga Kriget var över kvarstod det i Tyskland ingenting förutom det förråade bondefolket, till stor del av alpin härledning i söder och öster, och högadeln som återvände från vedermödorna av ändlös krigsföring till ett småskaligt härmande i hovstaten Versailles. Det har tagit Tyskland två århundraden att återställa sin slagstyrka, sitt välstånd och sin strävan efter en plats i solen.

Under dessa år var Tyskland en politisk medelmåtta, blott en samling futtiga stater tvistandes och inbördes trätande, endast görande anspråk på och ägande Luftväldet som Napoleon gladeligen uttryckte det, och under tiden lade Frankrike och England grunden till sina koloniala riken bortom haven.

Då Tyskland så i sista stund blev enat och organiserat fann hon sig självt inte endast varande för sent ute för att dela på dessa koloniala verksamheter, utan också en påtaglig avsaknad av de rasliga beståndsdelarna, och en än större avsaknad inom de högre klasserna som var hennes största styrka och ära före det Trettioåriga Kriget. Idag kan den anskrämliga sällsyntheten i de tyska krigstrupperna av ridderlighet

och generositet gentemot kvinnor, och av det ridderliga skyddet och hövligheten gentemot de fångslade eller skadade, i mångt och mycket tillskrivas denna tillintetgörande av gentlemannaklasserna. Tyskarna av idag, vare sig de lever på landsbygden eller i städerna, är till mesta delen ättlingar till bönderna som överlevde den betydande konflikten, inte till de strålande riddare och ståndaktiga fotsoldater som stupade i densamma. Vetskapen om detta storslagna förflutna då Europa var teutoniskt, och minnena av den skuggande storslagenheten av Huset Hohenstaufens kejsare som, generation efter generation, ledde teutoniska trupper över Alperna för att hävda sin äganderätt i de italienska provinserna, har inte omfattats av någon liten betydelse i det samtida tyska medvetandet.

Dessa traditioner, och vetskapen om att deras egna religiösa meningsskiljaktigheter svepte bort dem från den europeiska ledartronen, ligger till grund för de tyska kejsarliga idealen av idag, och det är för dessa ideal som de tyska krigstrupperna nu dör, just som deras förfäder gjorde under tusen år under sina Fredrikar, Henrikar, Konradar och Ottos.

Men Romarriket och riket av Karl den Store har förflutit och den teutoniska typen är delad nästintill lika mellan de rivaliserande styrkorna i detta världskrig. Tyskland är senkommet, och är begränsat till ett öde fastställt och ordinerat för sig under den ödesdigra dagen 1618 då Ferdinand II av Huset Habsburg tvingade protestanterna i Böhmen att revoltera.

Även om det Tyska Riket, som ett resultat av det Trettioåriga Kriget, är långt mindre nordiskt nu än det var under Medeltiden är norra Tyskland fortfarande genomgående teutoniskt, och i öst och söder har de alpina folken blivit alltigenom germaniserade med en aristokrati och övre klass av rent teutoniskt blod.

8 - Den Nordiska spridningen

Människorna av nordiskt blod formar idag hela befolkningen av de skandinaviska länderna, och också en majoritet av befolkningen på de brittiska öarna, och är så gott som ren i sin typ i Skottland och östra och norra England. Det nordiska gebitet inbegriper hela den norra tredjedelen

av Frankrike, med utbredningar till det bördiga sydväst; alla de överflödande lågländerna av Flandern; hela Holland; den norra halvan av Tyskland, med utbredningar uppåt Rhen och nedåt Donau; och den norra halvan av Polen, och av Ryssland. Nyligen gjorda beräkningar visar att det finns omkring 90 000 000 av ren nordisk fysisk typ i Europa utav en total befolkning på 420 000 000.

Genom södra Europa formar en nordisk adel av teutoniskt snitt överallt de gamla aristokratiska och militära klasserna, eller vad som nu finns kvar av dem. Dessa aristokrater, så pass som deras blod är rent, är längre och blondare än de infödda befolkningarna, oavsett om de är alpina folk i Centraleuropa eller medelhavsfolk i Spanien eller i södra Frankrike och Italien.

Länderna talande lågtyska dialekter är nästintill rent nordiska, men befolkningarna som talar högtyska språk är till stora delar teutoniserade alpina folk, och befolkar länder en gång i tiden keltisktalande. Den huvudsakliga skillnaden mellan de två dialekterna är förekomsten av ett stort antal keltiska inslag i högtyskan.

I norra Italien finns det en stor andel av nordiskt blod. I Lombardiet, Venedig och varstans alltigenom landet är aristokratin blondare och längre än bondefolket, men det nordiska inslaget i Italien har försvagats anmärkningsvärt sedan Medeltiden. Från romartiden och framåt i tusen år myllrade teutonerna in i norra Italien, genom Alperna, i huvudsak genom Brennerpasset. Med hejdandet av de här nordiska invasionerna ter sig detta rasliga inslag att ha fått stå tillbaka alltigenom Italien.

På Balkanhalvön finns det lite att visa på av de flodvågor av nordiskt blod som vället in under de senaste 3500 åren, börjande med Homeros achaier, som först förekom som en samlad grupp omkring 1400 f.Kr., och var följda efter varandra av dorerna, kimmerierna och gallerna, fram till goterna och varjagerna under den bysantinska tidsperioden.

Resligheten av befolkningen längs de illyriska alperna från Tyrolen till Albanien i söder är obestridligen av nordiskt ursprung, och har sitt ursprung i någon av dessa tidiga invasioner, men dessa illyrer har blivit så uppblandade med slaver att alla andra blonda inslag har gått förlorade, och

den befintliga befolkningen är i grund och botten av brakycefal alpin typ. De få kvarlevorna av blonda drag som förekommer i detta område, i synnerhet i Albanien, ämnas troligen tillskrivas senare inträngningar, som de så kallade frankiska inslagen i Bosnien också är. I Ryssland och i Polen blir den nordiska längden, blondheten och det långa kraniumet mindre och mindre utpräglad då man beger sig söder och österut från Finska Viken.

Det förefaller som om det nordiska blodet, i alla de delar av Europa som ligger utanför dess naturliga habitat, är på tillbakagång från England till Italien, och att de ålderdomliga, anpassade och primitiva befolkningarna av alpin och medelhavsraslig typ så sakteliga håller på att återta deras länge förlorade politiska makt genom ett högt födelsetal och demokratiska institutioner.

I västra Europa förekom den första vågen av de nordiska stammarna för omkring tretusen år sedan och följdes av andra invasioner med det nordiska inslaget blivande starkare till dess att hela stammar, efter Roms sönderfall, flyttade till deras provinser och germaniserade dem mer eller mindre under varierande tidsrymder.

Dessa inkommande nordiska folk praktiserade blandgiftermål med de infödda befolkningarna och var gradvis uttraderade, och återuppvaknandet av den gamla infödda rasen har fortsatt oavbrutet sedan den frankiske Karl den Store förstörde det langobardiska riket, och fortsätter med en icke avtagande kraft idag. Denna process har blivit väldans påskyndad i västra Europa genom korstågen och religionskrigen och Napoleonkrigen. Världskriget, nu rasande för fullt med dess kostnad i miljoner, kommer lämna Europa långt fattigare i nordiskt blod. Ett av dess allra mest förvissade resultat kommer att vara den styckvisa förstörelsen av de aristokratiska klasserna överallt i norra Europa. I England har adeln redan lidit större förluster på slagfältet än under något annat århundrade sedan Rosornas Krig. Detta kommer att tendera att förverkliga den standardiserade typen som hålls så kär av de demokratiska svärmarna. Om jämlikhet inte kan ernås genom förlängandet och upplyftandet av de kroppsligen och andligen förkrympta, kan den åtminstone bli förverkligad genom reducerandet av de resligt och andligt upphöjda. Prokrustes säng verkar med samma dödliga precision då den förkortar de långa som då den sträcker ut de kortväxta.

Det första nordiska folket i Spanien var gallerna som korsade Pyrenéerna omkring det sjunde århundradet före vår tidsålder, och introducerade det ariska språket till Iberiska halvön. De blandade sig snart med infödda medelhavsrasliga typer och de sammansatta spanjorerna kallades keltiberer av romarna.

I Portugal och Spanien finns det i den fysiska strukturen av befolkningen få spår av dessa tidiga keltisktalande nordiska angripare, men sveberna, som tusen år senare befolkade delar av Portugal, och vandalerna och visigoterna som erövrade och höll Spanien under 300 år, har lämnat en del mindre spår av sitt blod, och i provinserna i nordvästra Spanien uppenbarar en ansevärd procentandel ljusfärgade ögon dessa nordiska inslag i befolkningen.

Djupt rotade kastilianska traditioner associerar aristokrati med blondhet och sangre azul, eller blåblodigheten, i Spanien hänvisar till goternas blå ögon, vars traditionella anspråk på kunglig makt också är visat på i det spanska namnet för gentleman eller gotisk son; "hidalgo".

Så länge som denna gotiska adel kontrollerade de spanska rikena under de ändlösa korstågen mot morerna hörde Spanien samman med de nordiska kungadömena, men då dess blod blev försämrat genom förluster i krig förda utanför Spaniens gränser och i erövringen av de amerikanska kontinenterna, föll spiran från denna nobla ras i händerna på den lille mörke iberiern som inte hade den fysiska vitaliteten eller intellektuella kraften att upprätthålla världsimperiet som byggts av den starkare rasen.

De strålande conquistadorerna av den nya världen var av nordisk typ, men deras rena ras överlevde inte under någon lång tid i sina nya omgivningar, och idag har de försvunnit fullständigt, efterlämnande endast sitt språk och sin religion. Efter att noga ha betraktat dessa fakta torde vi inte vara tvungna att vidare söka efter orsakerna till Spaniens sönderfall.

Gallien vid tiden för Caesars erövring var under styret av den nordiska rasen, som rustade den stora massan av befolkningen i norr liksom de militära klasserna varstans, och styrkan och vitaliteten av den franska nationen har stått grundad på detta blod och dess senare förstärkningar.

I dagens Europa är faktiskt mängden nordiskt blod i varje nation ett mycket rättvist mått på dess styrka i krig och digniteten av dess civilisation.

Då de första nordiska folken, omkring år 1000 f.Kr., korsade nedre Rhen fann de medelhavsrassen i Frankrike överallt översvärmad av en alpin befolkning, förutom i söder, och före Caesars tid hade det keltiska språket av dessa erövrare, som var besläktat med det goideliska språket fortfarande talat på delar av Irland och på de skotska högländerna, blivit påtvingat uppå hela befolkningen, och hela landet hade blivit genomdränkt av nordiskt blod. Dessa tidigaste nordiska folk i väst var kända för den antika världen som galler. Dessa galler, eller "kelter", som de kallades av Caesar, befolkade på sin tid centrala Frankrike. Den faktiska rasliga sammansättningen av denna del av Frankrike var övervägande alpin då och är så nu, men denna befolkning var alltigenom förkeltiskad av gallerna, just som den under en senare tidpunkt var helt och hållet latiniserad av romarna.

Den norra tredjedelen av Frankrike, vilket betyder ovanför Paris, var på Caesars tid bebodd av belgierna, ett nordiskt folk av den kymrisk delen av keltiskt språk. De var i mångt och mycket av teutoniskt blod och borde faktiskt ses som tyskarnas omedelbara föregångare, och de representerar troligen de tidiga teutonerna som hade kommit från Sverige och antog det keltiska språket av sina nordiska rasfränder som de fann på fastlandet. Dessa belgier hade följt de tidigare gaeliska kelterna genom Tyskland till Britannien och Gallien och ersatte i snabb takt sina nordiska föregångsmän, som vid den här tiden var mycket försvagade på grund av uppblandning med de infödda, då Rom trädde in i handlingarna och satte hinder för deras erövring genom Pax Romana.

Belgierna av norra Frankrike och Nederländerna var det tappraste av Galliens folk, enligt Caesars berömda yttrande, men hävdandet av dagens belgier att härstamma från denna ras är utan grund och vilar uteslutande uppå sakförhållandet att det nuvarande Kungadömet av Belgien, som först blev självständigt och antog dess ärorika namn 1830, besitter en liten och relativt obetydlig hörna av belgiernas land. Belgiens flamländare är nordiska franker som talar ett lågtyskt tungomål, och vallonererna är ett alpint folk vars språk är en ålderdomlig franska.

Sammantagna utgjorde belgierna och de goideliska kvarlevorna av nordiskt blod i centrala Gallien troligen endast en minoritet av blodet av befolkningen, men var överallt de militära och styrande klasserna. Dessa nordiska inslag var senare förstärkta av mäktiga teutoniska stammar, nämligen vandalerna, visigoterna, alanerna, saxarna, burgunderna och, mest betydande av dem alla, frankerna av nedre Rhen som grundade det nutida Frankrike och under flera århundraden gjorde det till Kristenhetens "kronjuvel".

De frankiska dynastierna långt efter Karl den Store var av rent teutoniskt blod och de aristokratiska landägande och militära klasserna fram till den stora Revolutionen var överallt av denna typ, som vid tiden för skapandet av det frankiska kungadömet hade införlivat alla de andra nordiska inslagen av äldre romerska galler, både de galliska och belgiska.

Den sista invasionen av teutonisktalande barbarer var den av de danska nordmännen som, förstås, var av rent nordiskt blod och som erövrade och bebodde Normandiet 911 e.Kr. De barbariska invasionerna hade knappt hunnit avta innan de ålderdomliga ursprungliga arvsanlagen, medelhavsrasliga och alpina, och inslag härrörande från paleolitiska tider, sakta men säkert började återhämta sig. Steg för steg, med återuppträdandet av dessa primitiva och djupt rotade raser, försvagades det nordiska inslaget i Frankrike, och med det nationens slagstyrka.

De avgörande historiska händelserna under de senaste tusen åren har snabbat på denna process, och omständigheten att det nordiska inslaget överallt utgör det stridande skiktet av samhället orsakade förlusten i krig att falla oproportionerligt som över de tre raserna i Frankrike. De religiösa krigen försvagade i mångt och mycket den nordiska provinsiella adeln, som till en början till största delen var protestantisk, och processen att utplåna de högre klasserna var fullbordad av Revolutionskrigen och Napoleonkrigen. Dessa sista krig är sagda att ha kortat av fransmannens längd med tio centimeter; med andra ord var den långa nordiska rasen dödad i större antal än den lilla brunhåriga.

Då överlåtandet av styret, genom allmän rösträtt, var fullbordat, från en nordisk aristokrati till lägre klasser av övervägande alpin och

medelhavsraslig härkomst, började Frankrike genast försvagas som en världsomfattande maktfaktor.

Överlevarna av aristokratin, som blev berövade på sin politiska makt och i stor utsträckning på sina tillgångar, förlorade snabbt sin kastrelaterade stolthet och begick ett klassrelaterat självmord genom att blanda sitt blod med underlägsna raser. Ett av de mer iögonfallande anletsdragen hos flertalet inom den franska adeln av idag är graden av levantiska och medelhavsrasliga arvsanlag i dem. Varande, på politiska grunder, hängivet klerikal, välkomnar adeln rekryter av alla rasliga ursprung så länge som de för med sig pengar och tillgivenhet till Kyrkan.

Förlusterna i krig av den bästa rasen för fortplantning genom döden, skador eller frånvaro från hemmen har blivit tydligt påvisade i Frankrike. Rekryterna som examinerades för militärtjänst 1890-92 [40] var dessa som till stor del var nedstigande från de tidigare avfärdade soldaterna och andra soffliggare under det Fransk-Preussiska Kriget. I Dordogne låg denna grupp sju procent under det normala längdmåttet. I en del distrikt var denna olyckliga generation i längd två och en halv centimeter under rekryterna från föregående år, och inom dessa steg tillstånden att utebli på grund av undermålig hälsa från de normala sex procenten till sexton procent.

Då varje generation i tur och ordning är decimerad eller förstörd kan en ras bli skadad bortom återställande, men det händer oftare att resultatet är utplånandet av en hel klass, som i fallet med den tyska lågadeln under det Trettioåriga Kriget. Ödeläggelse av stora områden var ofta ett av resultaten av de pester och hungersnöder som förföljde armétrupperna under äldre tider, men dödsfall på dessa grunder faller allra tyngst uppå den svagare delen av befolkningen. Förlusten av värdefulla arvsanlag för fortplantning är långt mer allvarlig då krig är förda med frivilliga arméer av utvalda män än med tvångsinkallade trupper, då förlusterna i de senare fallen är mer jämbördigt fördelade över hela nationen. Innan England, i det nu pågående kriget, tillgrep allmän värnplikt var skadan åsamkad hennes mer önskvärda och patriotiska klasser långt mer tydlig än i Tyskland, där alla typer och samhällsklasser är kallade till tjänstgöring.

På de brittiska öarna finner vi, före ankomsten av den nordiska rasen, en medelhavsraslig befolkning och inget synbart inslag av alpint blod, så här handskas vi med endast två av de huvudsakliga raserna istället för alla tre som i Frankrike. I Britannien finns det, som överallt, representanter av tidigare raser, men det övervägande inslaget innan de första ankomsterna av de arisktalande nordiska folken var av medelhavsras.

Irland var sammanhängande med Britannien och Britannien med kontinenten fram till tider som är mycket sentida i ett geologiskt perspektiv. Fördjupningen vid Engelska kanalens kuster står under hastig progression idag, och den är känd att ha varit betydande under historiska tider. Det nära överensstämmandet i blod och kultur mellan England och de motsatta franska kusterna tyder också på en mycket sentida landförbindelse, troligtvis under Neolitikum. Människan gick antingen från kontinenten till England och från England till Irland, eller så paddlade de över i primitiva båtar eller coracle-jollar. Skeppsbyggandets konst, eller ens ålderdomlig seglingskonst, kan inte gå mycket längre tillbaka i tiden än till sena Neolitikum.

Stammarna av keltiskt språk kom till de brittiska öarna i två tydliga vågor. Den tidigare invasionen av gaeliska kelter kom till England med en bronskultur omkring 800 f.Kr. och till Irland två århundraden senare, och var en del av samma förflyttning som förde gallerna till Frankrike. Den senare erövringen var den av de kymrisktalande belgierna som var utrustade med vapen av järn. Den började under det tredje århundradet f.Kr. och pågick fortfarande under Caesars tid. Dessa kymrisk-britoner fann de tidigare gaeliska kelterna, med undantag för aristokratin, avsevärt försvagade av en blandning med de infödda av medelhavsras och skulle troligen ha tillintetgjort alla spår av gaeliska språk på Irland och i Skottland, som de faktiskt gjorde i England, om inte romarna hade kommit emellan. Britonerna nådde Irland i mindre grupperingar först under det andra århundradet f.Kr.

Dessa nordiska inslag i Britannien, både gaeliska och britonska, var i minoritet under romarnas styre, och den etniska sammansättningen på ön var inte påverkad i någon högre utsträckning av romarnas besittningstagande då legionerna stationerade där representerade de olika rasliga inslagen av Romarriket.

Efter det att romarna övergav Britannien, och omkring 400 e.Kr., strömmade flöden av rena nordiska folk till öarna under nära sex århundraden, ankommande i norr som norska sjörövare, som gjorde Skottland skandinaviskt, och i öst som teutoniska saxare och angler, som grundade England.

Anglerna kom någonstans från centrala Jylland och saxarna kom från kustländerna omedelbart vid grunden av den Danska halvön. Alla dessa områden var då, och är nu, rent teutoniska; det är faktiskt en del av det gamla Sachsen och är idag kärnan av Tyskland.

Dessa saxiska områden skickade vid den här tiden ut horder av angripare inte endast till England utan till Frankrike och över Alperna till Italien, just som detta samma landområde vid ett långt senare datum skickade myllrande bosättare in i Ungern och Ryssland.

Samma saxiska angripare lämnade Engelska kanalens kuster efter sig, och spår av deras bebygganden på fastlandet finns kvar till dags datum i Cotentindistriktet runt Cherbourg. Skandinaviska sjöfolk, kallade danskar eller nordmän, vällde in så sent som 900 e.Kr. och erövrade hela östra England. Denna danska invasion av England var densamma som förde nordmännen, eller normanderna, till Frankrike. Besittningstagandet av Normandiet var i själva verket troligen utfört av danskar, och erövringen av England var i mångt och mycket ett arbete av norrmän då Norge på den tiden stod under danska kungar.

Båda dessa invasioner, framförallt den senare, svepte runt den större ön och sköljde över Irland, och drev ursprungsbefolkningen och deras keltisktalande härskare till våtmarkerna och öarna av det yttersta väst.

Det blonda nordiska inslaget idag är förhärskande på Irland lika mycket som i England. Det härrör, till viss del, från de tidigare angriparna av keltiskt språk, men det goideliska inslaget har på Irland, som i England och Skottland, i mångt och mycket blivit upptaget av det iberiska underskiktet av befolkningen, och är idag snarare funnet i formen av nordiska karaktärsdrag i brunhåriga, än som de rena blonda individer som representerar senare och renare nordiska arvsanlag. Kombinationen svart

iberiskt hår med blåa eller gråa nordiska ögon är ofta funnen på Irland och också i Spanien, och är i båda dessa länder högst beundrad för dess skönhet.

De långa, blonda irländarna är idag i huvudsak danska med ett tillskott av engelska, normandiska och skotska inslag som vällt in på de mindre öarna under tusen år och påtvingat det engelska språket uppå dem. De mer primitiva och urmodiga inslagen på Irland har alltid visat prov på en stor förmåga att uppta nykomlingar, och under Medeltiden var det ökänt att de normandiska och engelska kolonisationsrerna raskt sjönk ner till den kulturella nivån av de infödda. Indikationer på en paleolitisk människa förekommer frekvent på Irland som enhetliga karaktärsdrag, liksom individer. Varande, likt Bretagne, beläget på de yttersta västra utposterna av Eurasien har det mer än sin beskärda del av allmänna och låga typer överlevande i de förefintliga befolkningarna, och dessa typer, Firbolg, har skänkt en distinkt och mycket oönskad sida till en stor andel av befolkningarna i väster och söder, och har i högsta grad sänkt den intellektuella statusen av befolkningen i stort.

I England är samma etniska inslag i hög grad närvarande, nämligen det nordiska och det medelhavsrsliga. Det finns, framförallt i Wales och i de västra centrala grevskapen i England, ett stort underliggande skikt av gammalt medelhavsblod, men de senare ankommande nordiska inslagen är överallt tvingade uppå det.

Skottland är rasligt sett angliskt i söder och nordiskt på högländerna med underliggande gaeliska och britonska inslag som är ytterst svåra att identifiera.

Den nordiska människotypen i dess diverse rasliga skepnader, dock i huvudsak den teutoniska, gjorde Gallien till frankernas land och gjorde Britannien till anglernas land, och engelsmännen som byggde det Brittiska Imperiet och grundade Amerika var av den nordiska och inte den av den medelhavsrsliga typen.

Ett av de mest kraftfulla nordiska inslagen i Frankrike, England och Amerika bidrog normanderna med, och dess inflytande på utvecklingen i dessa länder kan inte frånses. Ättlingarna till de danska och nordiska

vikingarna som slog sig ner i Normandiet som teutonisktalande hedningar, och som, som normander, tog sig över till det saxiska England och erövrade det 1066, är bland de finaste och noblaste exemplaren av den nordiska rasen. Deras enda rivaler i fråga om dessa karaktärsdrag var de tidiga goterna.

Detta normandiska släkte, medan rent nordisk, ter sig ha varit genomgripande olikt i sin själsliga läggning, och i viss utsträckning i sina fysiska drag, från saxarna i England, och också från de befryndade skandinaverna på kontinenten.

Normanderna ser ut att ha varit av "fin ras", för att bruka en fransk språkvariant, och är ofta karakteriserade av en lång, smärt figur, stolt hållning och tydligt markerade anletsdrag av klassisk grekisk regelbundenhet. Denna typ är sällan extremt blond, och ofta mörk. Dessa latiniserade vikingar var och är upprymda av en rastlös och nomadisk energi och av en rasande aggressivitet. De förfor på ett strålande vis under det tolfte och följande århundraden, men senare drev denna ras ut på kontinenten. Typen är fortfarande mycket vanlig bland engelsmännen av god ätt, och särskilt bland jägare, upptäckare, navigatörer, äventyrare och officerare av lägre rang i den brittiska armén. Dessa normander av senare tid är naturliga ledare och administratörer, och det är denna typ som England i mångt och mycket har att tacka för sin extraordinära förmåga att på god grund och orubbligt härska över de lägre raserna. Detta normandiska blod förekommer ofta bland de infödda amerikanerna, men med de förändrade sociala förhållandena och fyllandet av jordens alla hörn och kanter, är det dömt att snabbt förgås.

Normandernas invasion stärkte det nordiska och inte det medelhavsrasliga inslaget på de brittiska öarna, men förbindelsen som en gång upprättats med Frankrike, i synnerhet med Akvitanien, introducerade senare från södra Frankrike vissa brunhåriga inslag av medelhavsrasligt frändskap.

De nordiska folken i England är i dessa dagar till synes på tillbakagång framför den lille brunhåriga medelhavstypen. Orsakerna bakom denna tillbakagång är desamma som i Frankrike, och den huvudsakliga förlusten är genom spillandet av blod i krig och utvandring.

Av ytterst starkt inflytande är emellertid nationens omformning från ett jordbrukssamhälle till ett industrisamhälle. Tungt, hälsosamt arbete på fälten i norra Europa tillåter den nordiska typen att blomstra, men den instängda fabriken och tätbefolkade staden gallrar snabbt ut honom, medan den lille brunhåriga medelhavstypen kan sköta en slända, arbeta som sättare, sälja band eller arbeta som kontorist långt bättre än den stora, klumpiga och något rustika blonda nordiska typen som är i behov av kroppsövning, kött och utrymme och inte kan leva under gettoförhållanden.

Tilltagandet av tätbefolkade samhällen på bekostnad av landsbygden är också ett betydande inslag i försvinnandet av den nordiska typen, då den energiske lantbon av detta blod är mer benägen att förbättra sina levnadsvillkor genom att flytta till städerna än den mindre driftiga medelhavstypen. Byarna på landet och gårdarna är nationernas plantskolor, medan städerna är förbrukare och sällan frambringar manskaper.

Om England har försvagats, och det finns de som tycker sig se tecken på en sådan tillbakagång, är det på grund av den minskade andelen av det nordiska blodet och förflyttandet av den politiska makten från de driftiga nordiska aristokratierna och medelklasserna till de radikala och knegande inslagen, båda i stora mått rekryterade från medelhavstypen.

Endast i Skandinavien och i norra Tyskland ter sig den nordiska rasen kvarstå i full slagstyrka, detta trots den enorma förlusten under tretusen år av frammyllrande av dess bästa stridande manskaper.

Holland och Flandern är rent teutoniska, flamländarna varande ättlingarna till de franker som inte antog latinet som sitt språk, som deras teutoniska rasfränder på andra sidan gränsen i Artois och Picardie gjorde; och Holland är det gamla Batavia med de frisiska kustländerna österut mot det gamla Sachsen.

Danmark, Norge och Sverige är rent nordiska och bistår årligen med hopar av en strålande typ av immigranter till Amerika och är nu, som de varit i tusentals år, plantskolan och platsen för ruvandet av härskarrasen.

Under medeltiden seglade nordmännen och de danska vikingarna inte endast de hemvana vattnen av Atlanten utan dristade sig västerut genom

dimmorna och de frusna haven till Island, Grönland och Amerika. Sverige, efter att ha skickat före sina goter och andra tidiga teutoniska stammar, vände blicken mot Östersjöns östra stränder, koloniserade Finlands kust och de baltiska provinserna och bistod också med ett starkt skandinaviskt inslag till Rysslands aristokrati.

Finlands kust är, som ett resultat, svensk, och de som befolkar inlandet har distinkta nordiska karaktärsdrag med undantag för kraniumet, som med sin runda form visar på spår av en gammal alpin blandning.

Befolkningen i de så kallade baltiska provinserna i Ryssland är överallt nordisk, och dess frändskap är snarare med Skandinavien och Tyskland än med det slaviska Moskva. De mest primitiva ariska språken, nämligen lettiskan, litauiskan och den nyligen utdöda prusiskan, står att finna i detta område, och här är vi inte långt från det ursprungliga nordiska hemlandet.

9 - Det Nordiska Hemlandet

Området i Europa där den nordiska rasen utvecklades, och i vilket de ariska språken tog sitt ursprung, inbegrep troligtvis skogsregionerna i östra Tyskland, Polen och Ryssland, tillsammans med gräsmarkerna som sträckte sig från Ukraina österut till stäpperna söder om Uralbergen. För anledningar som redan har förklarats här var detta område länge isolerat från resten av världen, i synnerhet från Asien. Då enhetligheten av den ariska rasen och av det ariska språket bröts upp under Bronsåldern, påskyndade de tidiga nordiska folken västerut längs de sandiga slätterna i norr och tryckte på mot och förbi de alpina befolkningarna i centrala Europa. De svepte också ner genom Thrakien till Grekland och Mindre Asien, medan andra stora och betydande grupper gick in i Asien delvis över Kaukasusbergen men i större antal runt de norra och östra sidorna av Aralsjön.

Den delen av den nordiska rasen som fortsatte att befolka södra Ryssland och drev sina fårskockar och hästar på bete på gräsmarkerna, var de grekiska skyterna, och från dessa nomadiska herdar kom kimmerierna, perserna, sakafolket, massageterna och möjligtvis kassiterna och mitanni,

och andra tidiga arisktalande nordiska angripare i Asien. Ättlingarna av dessa nordiska folk är utspridda överallt i Ryssland, men är nu översvämmade av de senare slaverna.

Tydligt definierade karaktärsdrag av den nordiska rasen tillåter oss att med visshet skilja den åt var än den först förekommer i historien, och vi vet att alla blonda drag i världen är sprungen ur denna källa. Då den först når medelhavsvärlden, kommande norr ifrån, är dess ankomst överallt betecknad av en nyare och högre civilisation. I de flesta fallen skapade kontakten mellan de kraftfulla barbarerna och de ålderdomliga civilisationerna en plötslig impuls av liv och ett kulturellt utbrott så snart som den första förstörelsen som vållats av erövringen var återställd.

Utöver det långt gångna urvalet som utövas av de svåra klimatförhållandena i norr, och den resulterande elimineringen av inkompetenta inslag, som alla påverkar en ras, finns det ytterligare en kraft i arbete som också rör individen. Energin utvecklad i norr går inte omedelbart förlorad då den förflyttas till de mjukare levnadsförhållandena inom de medelhavsrasliga och indiska landområdena. Denna energi uthärdar i flera generationer, och försvinner endast sakta undan då det nordiska blodet blandas ut och den tröget strävande impulsen försvinner bort.

Kontakten mellan hellener och pelasger orsakade blomstrandet av antikens civilisation i Hellas, just som den tvåtusen år senare, då de nordiska angriparna i Italien hade upptagit vetenskapen, konsten och litteraturen av Rom, frambringade det strålande århundradet vi kallar Renässansen.

De huvudsakliga individerna under den Italienska Renässansen var av nordiskt blod, till mestadels gotiskt och langobardiskt, en omständighet som är lätt att skönja genom en noga granskning av bildstoder eller avbildningar i norra Italien. Dante, Rafael, Tizian, Michelangelo och Leonardo da Vinci var alla av nordisk typ.

Liknande civilisationsutbredningar och imperisk organisation följde på de nordiska perserna plötsliga angripande av de rundskalliga medernas land, och introducerandet av sanskrit till Indien genom det nordiska sakafolket som erövrade den halvön. Dessa utbrott av framsteg, orsakade av den

första kontakten och blandningen mellan två kontrasterade raser, är dock endast flyktiga och försvinner med det sista kvardröjande spåret av nordiskt blod.

I Indien har blodet av dessa arisktalande angripare blivit upptaget av den mörke hinduen, och då allt kom till kritan överlevde endast deras syntetiska språk.

Den fantastiska organisationen av romarriket tog vara på tjänsterna av nordiska legosoldater, och höll det Västromerska riket vid liv i tre århundraden efter det att blodet av de gamla romarna praktiskt taget hade upphört att existera. Tiden då befolkningen av Romarriket hade blivit av övervägande medelhavsrasligt och orientaliskt blod, på grund av införandet av slavar från öst och spillandet av italienskt blod i krig, överensstämmer med etablerandet av Romarriket under Augustus, och de sista republikanska patrioterna representerar det sista bestridandet av den gamla patriciska nordiska rasen. För det mesta vägrade de att ge ifrån sig sin rätt att styra till förmån för frigivna slavar och maktlystna segerkandidater, och föll i strid och med svärdet i hand. Romarna dog ut men slaverna överlevde, och deras ättlingar är övervägande bland syditalienarna av idag.

Det Bysantinska riket, för i mångt och mycket samma anledningar, blev i sin tur gradvis mindre och mindre europeiskt och mer och mer orientaliskt framtill det, också, vissnade och dog.

Då dessa omständigheter tas i beskådan upphör Roms fall att vara ett mysterium och det enda man kan förundra sig över är det att romarnas rike levde vidare efter det att romarna hade dött ut, eller att det Bysantinska riket hävdade sig under så pass lång tid med en aldrig sinande grekisk befolkning. I både Rom och Grekland överlevde endast språket av den styrande rasen.

Så fullständigt hade romarnas blod försvunnit under Rikets sista dagar att beklagansvärda grupper av barbarer strövade fritt genom de övergivna provinserna. Caesar och hans legioner skulle ha gjort processen kort med dessa icke organiserade fredlösa, men Caesar och hans legioner var blott ett minne, även om minnet var starkt nog för att inge hos inkräktarna en

viss avund och önskan att efterapa. Mot angripare är emellertid blod och muskelstyrka mer effektivt än tradition och kultur, hur nobla dessa än må vara.

Tidig asketisk kristendom spelade en avgörande roll i detta förfall av Romarriket då den från början var religionen av slaven, de beskedliga och de lågt stående, medan stoicismen var religionen av tidens starka människor. Denna tendens till fördel för de svagare inslagen kolliderade i hög grad med deras bortfall genom de naturliga elimineringsprocesserna, och rikets stridande styrkor var gradvis underminerade. Kristendomen stod i skarp kontrast till dyrkan av stamgudarna som föregick den, och tenderade då, som den gör nu, att bryta ned åtskillnader i fråga om klass och ras. Sådana åtskillnader är absolut nödvändiga för upprätthållandet av renraslighet i alla samhällen där två eller fler raser lever sida vid sida.

Ett medvetande i frågan om ras må kallas fördomar av dessa vars levnadsbanor är begränsade av detsamma, men det är en naturlig antipati som bistår att bevara renheten av en typ. Den olyckliga omständigheten att så gott som alla människoslakten fritt förblandar sig med varandra ger oss inget annat val. Antingen måste raserna hållas isär genom artificiella ingripanden av detta slag, eller så förenas de till sist, och i avkomman överväger den mer alldagliga eller lägre typen.

10 - Den Nordiska Rasen utanför Europa

VI finner få spår av nordiska karaktärsdrag utanför Europa. Då Egypten var invaderat av libyerna väster ifrån år 1230 f.Kr. var de åtföljda av blont "sjöfolk", troligen de achaeiska grekerna, och det är intressant att notera att en viss mängd av rödaktiga ljushåriga inslag existerar idag på de norra sluttningarna av Atlasbergen. Att den är av nordiskt ursprung kan vi vara säkra på, men genom vilka kanaler den nått dit har det inte gått att utröna. Det förekommer ingen historisk invasion av norra Afrika av nordiska folk med undantag för de vandaliska erövringarna, men det ter sig inte föreligga någon möjlighet att denna lilla teutoniska stam lämnade några fysiska spår efter sig i den infödda befolkningen.

Filistéerna och amoriterna i Palestina kan ha varit av nordisk ras. En del hänvisningar till storleken av Anaks söner och till ljusheten av David, vars mor var en amoritisk kvinna, pekar vagt i den riktningen.

Hänvisningar i kinesiska annaler till de gröna ögonen av wusun eller xiongnu i Centralasien är de enda säkra bevisen vi har av den nordiska rasen i kontakt med folken i östra Asien.

Den så kallade blondheten hos de håriga ainoerna på de norra öarna ovanför Japan ser ut att vara förorsakad av ett spår av vad som möjligen kan kallas proto-nordiskt blod. Hårigheten av dessa folk står i skarp kontrast till deras mongoliska grannar, men det är ett allmänt karaktärsdrag som är vanligt hos de högsta och de lägsta av människoraser. De primitiva australoiderna och de högt specialiserade skandinaverna är bland de hårigaste befolkningarna på jorden. Så hos ainoerna är denna somatologiska säregenhet blott kvarhållandet av ett mycket primitivt drag. De tillfälliga bruna eller gröna ögonen och den ibland ljusa hyn av ainoerna leder dock tankarna åt nordiska släktskap, och åt en ytterst östlig expansion av proto-nordiska folk under en mycket tidig period.

Ainoernas skallform är extremt dolikocefal, medan de breda kindbenen antyder en mongolisk korsning, som hos eskimåerna. Ainoerna, likt många andra små, mystiska folk, är troligen blott en kvarleva av en av de många tidiga raserna som i snabb takt går mot ett försvinnande. Människans indelning i arter är mycket ålderdomlig, och de huvudsakliga raserna på jorden är blott de framgångsrika överlevarna av denna långa kamp. Många arter, underarter och raser har försvunnit fullständigt, med undantag för återgående karaktärsdrag som vi finner i de större raserna.

Det enda nordiska folket i Mindre Asien var, så vitt vi vet, frygierna som kom över Hellesponten omkring 1400 f.Kr. som en del av samma folkförflyttning som förde achaierna till Grekland; kimmerierna som kom längs samma rutt och även genom Kaukasus omkring 650 f.Kr. och än senare, 270 f.Kr., gallerna som, kommande från norra Italien genom Thrakien, korsade Hellesponten och grundade Galatien. Så långt som vår nuvarande information når kvarstår få eller inga spår av dessa invasioner i de existerande befolkningarna i Anatolien. Persernas spridningar och

förrariskandet av deras rike, och erövringarna av de nordiska folken öster och söder om Aralsjön, kommer att avhandlas i samband med spridningen av de ariska språken.

11 - De Rasliga Anlagen

SÅDANA är de tre raserna, den alpina, medelhavsrasen och den nordiska, som ingår i sammansättningen av de europeiska befolkningarna av idag, och i olika kombinationer omfattar den stora massan av vita människor över hela världen. Dessa raser skiljer sig intellektuellt och moraliskt just som de gör fysiskt. Moraliska, intellektuella och andliga särdrag är lika ihållande som fysiska karaktärsdrag, och är överförda oförändrade från generation till generation.

Då vi betraktar kraniumets olika beskaffenheter måste vi komma ihåg att storleken och formen på huvudet, medan de är utvisande rörande oberoende härstamning, inte är nära besläktade med hjärnkapacitet. Aristoteles var av medelhavsras och hade en liten, lång skalle, medan Humboldt hade en stor och karaktäristisk nordisk skalle, men lika dolikocefal. Sokrates och Diogenes var tydligen rätt så icke-grekiska och representerar kvarlevor av någon tidig ras, möjligen av den paleolitiska människan. Deras livshistorier visar klart och tydligt att de, båda två, till viss del var sedda på som främlingar av sina landsmän, på samma vis som judarna klart och tydligt såg på Kristus, på något oklara grunder, som icke-judisk.

Själsligt andliga och moraliska drag är nära associerade med de fysiska skillnaderna mellan de olika europeiska raserna, även om dessa andliga särdrag, liksom de somatologiska karaktärsdragen, många gånger har gått förlorade. Nog återstår dock för att visa att specifika raser har särskilda anlag för särskilda sysslor. Den alpina rasen är alltid och överallt en ras av bondefolk, en jordbrukande och aldrig maritim ras. Faktiskt så sträcker den sig endast till saltvatten vid Adriatiska havets nordligaste avsnitt.

Kust och sjöfararbefolkningarna i norra Europa är överallt nordiska, så långt som till Spaniens kuster, och bland européerna är denna ras överlägset passande för maritima sysslor.

De nordiska folken är, över hela världen, en ras av soldater, sjömän, äventyrare och upptäckare, men framförallt av regenter, organisatörer och aristokrater i skarp kontrast till den i all väsentlighet bondelika karaktären av de alpina folken. Hövlighet och ridderlighet, och deras än överlevande men väldans försvagade motsvarigheter, är säregna nordiska drag, och feodalism, skillnader i klass och respekten för rasens betydelse bland européer går för det mesta att spåra till de norra regionerna.

De andliga karaktärsdragen av medelhavsrassen är väl kända, och denna ras, medan underlägsen både den nordiska och den alpina i fysisk styrka, är troligtvis överlägsen båda, med all säkerhet de alpina folken, i intellektuella färdigheter. Inom konstens område är dess överlägsenhet gentemot båda de andra europeiska raserna oomtvistlig.

Innan vi lämnar detta intressanta ämne, överensstämmelsen mellan de andliga och moraliska dragen och de fysiska karaktärsdragen, bör vi notera att de här inflytandena är så djupt rotade i det vardagliga medvetandet att den genomsnittlige romanförfattaren eller pjäsförfattaren inte skulle missta sig med att göra sin hjälte till en lång, blond, hederlig och något enfaldig ungdom, eller sin skurk till en liten, mörk och exceptionellt intelligent individ av vriden moralisk karaktär. Gudarna på Olympen var nästintill alla beskrivna som blonda, och det skulle vara svårt att föreställa sig en grekisk konstnär måla en brunhårig Venus [41]. I kyrkobilderna idag är alla änglar blonda, medan invånarna av de undre regionerna förslösar sig i djupa bruna drag. De ålderdomligaste gobelängerna visar en blond adelsman på hästryggen och en mörkhårig man som håller i betseln, och i skildrandet av korsfästelsen tvekar ingen konstnär att framställa de två skurkarna som brunhåriga i motsats till den blonde Sotern [42]. Detta senare är någonting mer än en konvention, då de kvasi-autentiska traditionerna som vi har av vår Gud antyder hans nordiska, troligen grekiska, fysiska och moraliska särdrag.

Dessa och andra liknande traditioner visar tydligt på relationen raserna emellan under antiken, medeltiden och nu i våra dagar. Hur mycket de kommer modifieras av demokratiska institutioner och majoritetens styre kvarstår att se.

Krigen under de senaste tvåtusen åren i Europa har nästintill uteslutande varit krig mellan de olika nationerna av denna ras, eller mellan de styrande av nordiskt blod.

Från en raslig synvinkel är den nuvarande europeiska konflikten i all väsentlighet ett inbördeskrig, och så gott som alla officerare och en stor andel av människorna på båda sidor är medlemmar av denna ras. Det är samma gamla historia av ömsesidig slakt och ömsesidig förstörelse mellan nordiska folk, på samma vis som den nordiska adeln i Renässansens Italien ter sig ha varit besatta av en blodmani att döda varandra. Det är den nutida varianten av de gamla bärsärkarnas blodsvall, och är klass-själv-mord av gigantiska proportioner. Det är svårt att säga på vilken sida det finns ett övervägande av nordiskt blod då Flandern och norra Frankrike är mer teutoniskt än södra Tyskland, och ryggraden av armétrupperna som England skickat ut i strid, tillsammans med de av hennes kolonier, är nästintill rent nordiska, medan en stor andel av de ryska arméstyrkorna är av samma ras.

Författaren har i det här avsnittet noga avhållit sig från användandet av orden "teutonisk" och "germanisk", med undantag för deras mest begränsade bemärkelser, då benämningarna för nuvarande är använda i ett endemiskt och inte i ett rasligt avseende, för att visa på befolkningarna av de centrala rikena. Ett sådant bredare användande skulle inbegripa miljoner som är helt och hållet icke-teutoniska, och samtidigt utesluta miljoner av rent teutoniskt blod som befinner sig utanför de politiska gränserna av Österrike-Tyskland.

12 - Arierna

Då vi har visat på existensen i Europa av tre underarter av skilda ursprung och en enda övervägande typ av språk kallad den ariska eller den syntetiska gruppen, kvarstår det att undersöka till vilken av de tre raserna som äran kan tillskrivas att ha uppfunnit, utarbetat och introducerat denna allra högst utvecklade form av mänskligt språk, och våra utredningar kommer att visa att fakta otvivelaktigt pekar gentemot ett ursprungligt enande mellan den nordiska, eller snarare den proto-

nordiska, rasen och det proto-ariska språket eller det renodlade, ålderdomliga ariska modersmålet.

Av de tre aspiranterna på äran att vara den ursprungliga skaparen av den högsta formen av syntetiskt språk, känd som den ariska språkgruppen, kan vi med ens avfärda medelhavsrasen. Medlemmarna av denna ras vid Medelhavets sydkuster, berberna och egypterna, talar nu, och har alltid talat, icke-ariska tungomål. Också i Asien talar flertalet folk av denna ras icke-ariska tungomål. Vi vet också att de ursprungliga pelasgernas språk inte var ariskt, att kvarlevor av för-ariska språk framhärdade på Kreta framtill omkring 500 f.Kr., och att det helleniska språket var introducerat till de egeiska länderna norrifrån. I Italien var liguriska och etruskiska i norr, och messapiska i söder, icke-ariska språk; och den ålderdomliga formen av latinskt språk i skepnaden av umbriska och oskiska kom genom Alperna från länderna där bortom.

Till Spanien var det keltiberiska språket introducerat norrifrån omkring 600 f.Kr., men med så svag kraft bakom sig att det var oförmöget att helt och hållet ersätta det icke-ariska språket av ursprungsbefolkningen, vilket står sig än i våra dagar som baskiska.

I Britannien var ariskt språk introducerat omkring 800 f.Kr. och i Frankrike något tidigare. I centrala och norra Europa hävdar sig inga bestämda spår av icke-ariska språk som en gång i tiden talats där, förutom bland lapparna och i området kring Finska Viken där de icke-ariska finska språken idag talas av finländarna och esterna.

Vi känner således till den ungefärliga tidsperioden för introduceringen av ariska språk till västra och södra Europa, och att de kom in genom den nordiska rasen. På den södra kusten av inlandshavet, inbegripande Egypten, talade befolkningen under forntiden, och talar fortfarande, icke-ariska språk; och i Spanien och i de angränsande delarna av Frankrike fortsätter nästan en halv miljon människor tala ett agglutinerande språk kallat baskiska eller euskara. I skullform överensstämmer dessa basker nära med de arisktalande befolkningarna runt om dem, varande dolikocefala i Spanien och brakycefala i Frankrike. I fallet med både de långskalliga och de rundskalliga baskerna är den nedre delen av ansiktet långt och smalt med en säregen och spetsig haka. Med andra ord visar deras ansikten vissa

sekundära rasliga karaktärsdrag som genom urval har blivit tvingade uppå ett folk som till en början utgjordes av två raser av oberoende ursprung, men som sedan länge varit isolerade på grund av de språkrelaterade begränsningarna.

Förutom det baskiska språket finns det i västra Europa få kvarlevor av för-ariska språk, och dessa står i huvudsak att finna i Ortsnamn och i några få obskyra ord.

Kvarlevor av icke-ariska språk förekommer här och där alltigenom det europeiska Ryssland, men flertalet av dem kan spåras till historiska invasioner. Innan vi når huvudgruppen av de Ural-altaiska språken i östra Ryssland kan endast esterna och finländarna, med befryndade men små grupper av liver och tjuder, göra anspråk på äran att fördatera det ariska språket inom moskovitens territorium, men den fysiska typen av alla dessa stammar är tydligt nordisk. I det här sammanhanget kan lapparna och besläktade grupper i det yttersta norr utelämnas.

Problemet med finländarna är ett svårt sådant. Finlands kust är, förstås, rent svensk, men den stora massan av befolkningen i inlandet är brakycefal, men annars genomgående nordisk till sin typ. Det förefaller som om de alpina inslagen i det här fallet var de mer ålderdomliga.

Mest betydande av alla icke-ariska språk i Europa är magyariskan i Ungern, men den vet vi var introducerad öster ifrån under slutet av det nionde århundradet.

På Balkan har turkarnas språk aldrig varit vernakulärt som det är i Mindre Asien. I Europa talades det endast av soldaterna och de civila överhetspersonerna, och av mycket glesa kolonier av turkiska bosättare. Turkarnas mani efter vita kvinnor, som är sagd att ha varit ett av motiven som ledde till erövringen av det Bysantinska riket, har omedvetet resulterat i utplånandet av den mongoliska typen hos de ursprungliga asiatiska angriparna. Ihållande rasblandning med cirkassiska och georgiska kvinnor, liksom med slavar av varje ras i Mindre Asien eller i Europa med vilka de kom i kontakt, har gjort den europeiska turken av idag omöjlig att särskilja från sina kristna grannar i de fysiska karaktärsdragen.

Turkarna av seldjukiskt och osmanskt ursprung var aldrig i flertal och sultanens arméer var och är i stor omfattning utgjorda av islamiserade anatoler och européer.

Också i Persien och Indien var de ariska språken introducerade norr ifrån under kända tidsperioder, så i synen av alla dessa omständigheter kan inte medelhavsrassen göra anspråk på äran att vare sig ha uppfunnit eller spridit de syntetiska språken.

Det huvudsakliga yrkandet av den alpina rasen i Centraleuropa och västra Asien rörande uppfinnandet av den proto-ariska formen av språk, och introducerandet av den till Europa, vilar uppå omständigheten att så gott som alla medlemmar av denna ras i Europa talar väl utvecklade former av ariska språk, i huvudsak i form av slaviska. Denna omständighet i sig behöver inte ha mer betydelse än omständigheten att medelhavsrassen i Spanien, Italien och Frankrike talar romanska språk, men det är icke desto mindre ett argument av viss betydelse.

Utanför Europa talar armenierna och andra armenoida brakycefala folk i Mindre Asien och de iranska högländerna, alla av alpin ras, tillsammans med några få isolerade stammar i Kaukasus, ariska språk, och dessa folk är belägna på huvudvägen längs vilken kunskapen om metaller och andra kulturella utvecklingsskeenden kom in i Europa.

Om det ariska språket var uppfunnet och utvecklat av detta armenoida alpina folk torde vi vara ålagda att anta att de introducerade detsamma tillsammans med bronskulturen till Europa omkring 3000 f.Kr. och lärde ut till de nordiska blonda folken både deras språk och deras metallkultur. Det finns dock i västra Asien flertalet alpina folk som inte talar ariska språk och ändå är av alpin typ, så som turkmenerna, och i Mindre Asien är också de så kallade turkarna, i stort sett, ett islamiserat alpint folk av den armenoida underarten som talar turkiska. Det finns inget spår av ariskt språk söder om Kaukasus förrän efter 1700 f.Kr., och det hettitiska språket som talades före den dateringen i centrala och östra Mindre Asien var, även om det ännu inte är helt och hållet dechiffrerat, så vitt vi nu vet icke-ariskt. Hettiterna själva var troligtvis föregångare till de nu levande armenierna.

Vi är alltigenom bekanta med språken i alla de mesopotamiska länderna och vi vet att språket i Akkad och Sumer, i Susa och Medien, var agglutinerande och att språken i Assyrien och i Palestina var semitiska. Kassiternas språk var ariskt och språket av det kortlivade mitanniska imperiet vid bergsutlöparna söder om Armenien är det enda av den karaktären som det kan förekomma en viss tvekan om, men med största sannolikhet var det ariskt. Där är följaktligen mycket bestridande bevisning mot förekomsten av ariska språk i denna del av världen tidigare än dess kända introducering av nordiska folk.

Om den sista stora utbredningen till Europa från Asien av den alpina rasen förde med sig det ariska modersmålet, liksom kunskapen om metaller, måste vi anta att alla medlemmar av den nordiska rasen därpå antog syntetiskt språk från de alpina folken.

Vi vet att dessa alpina folk nådde Britannien omkring 1800 f.Kr., och troligtvis tidigare hade besuttit stora delar av Gallien, så om dessa folk ska tillskrivas introduceringen av de syntetiska språken till västra Europa är det svårt att förstå varför vi inte har några kända spår av någon form av ariskt språk i Centraleuropa eller väster om Rhen före 1000 f.Kr., medan vi har en del, även om marginella, spår av icke-ariska språk.

Ens om vi antar att de alpina folken faktiskt introducerade detta syntetiska språk till de dolikocefala folken vid Östersjöområdet, tillsammans med konsten att framställa metaller, är vi avtvingade att tro att de nordiska folken, utrustade med detta syntetiska språk och med vapen av brons, inledande sina fantastiska utbredningsbanor ett helt årtusende efter den alpina erövringen, först attackerade och erövrade sina alpina läromästare och sedan vällde ner norr ifrån i successiva vågor till medelhavsrasens verksamhetsområde, passerade under vägen genom brakycefala länder och införlivade i sig varierande andelar alpint blod.

Det kan sägas till fördel för detta anspråk av den alpina rasen att vara de ursprungliga uppfinnarna av det syntetiska språket att språk alltid är ett mått på kultur, och de högre civilisationsformerna är mycket hämmade av språkbegränsningar ålagda genom de inte lika högt utvecklade språken, nämligen de monosyllabiska och de agglutinerande, som inbegriper så gott som alla icke-ariska språk i världen.

Det ter sig inte troligt att barbarer, av hur fin fysisk typ de än må vara och hur välförsedda de än är med intellektuell och moralisk utvecklingspotential, vistades som jägare i det grådaskiga och torftiga norr längs med kanten av de försvinnande isarna och som nomadiska herdar på de ryska gräsmarkerna, skulle kunna ha utvecklat en mer komplicerad och högre form av artikulerande språk än invånarna i sydvästra Asien, som flera tusen år tidigare var högt civiliserade och är kända för att ha uppfunnit konsterna rörande jordbruk, bearbetning av metaller och domesticerandet av djur, liksom rörande skriftkonst och krukmakeri. Icke desto mindre ter sig så vara fallet.

För att sammanfatta så visar en studie av medelhavsrassen att den, så långt från att vara rent europeisk, är lika mycket afrikansk och asiatisk, och vid den begränsade kustremsan i södra Persien, i Indien och än längre österut försvinner de sista inslagen av denna ras gradvis in i de negroida folken genom förlängd rasblandning, och en liknande studie av ursprunget och spridningen av den alpina typen visar tydligt på det grundläggande asiatiska ursprunget av denna typ, och att den vid dess östligaste gränsområden i Centralasien går in i den rundskalliga mongolen.

13 - De ariska språkens ursprung

GENOM elimineringsprocessen förelagd i de föregående kapitlen är vi tvingade att anse att den starkaste aspiranten på äran att vara rasen av de ursprungliga arierna är den långa, blonde nordmannen. En studie av de olika språken av den ariska gruppen yttrar en ytterlig mångfald som bäst kan förklaras genom hypotesen att de existerande språken idag är talade av folk uppå vilka ariska språk har blivit påtvingade utifrån. Denna teori överensstämmer till punkt och pricka med den kända historiska omständigheten att de ariska språken, under åtminstone de senaste tre eller fyratusen åren, åter och åter har blivit påtvingade av nordiska folk uppå befolkningar av alpint och medelhavsrasligt blod.

Inom det nuvarande spridningsområdet av den nordiska rasen, och i den verkliga mitten av ett typiskt isolerat område, finner vi den mest renodlade medlemmen av den ariska gruppen, nämligen lettiskan, eller

äldre litauiskan, belägen vid Rigabukten, och nästintill proto-arisk i sin karaktär. Nära till hands låg den nära besläktade prusiskan eller ostpreussiskan, just nyligen utdöd. Dessa ålderdomliga språk står relativt nära sanskrit och är belägna i reell kontakt med de icke-ariska språken av esterna och finländarna.

De icke-ariska språken i östra Ryssland är ugriska, ett slags språk som sträcker sig långt in i Asien och som ensamt av alla agglutinerande tungomål inbegriper inslag som förenar det med syntetiskt språk, och som följaktligen är dunkelt flyktigt till sin karaktär. Med andra ord kan, enligt åtskilliga filologer, en primitiv form av ugriska ha givit upphov till den proto-ariska stamfadern av de existerande syntetiska språken.

Denna hypotes, om upprätthållen av vidare undersökningar, kommer att tillhandahålla ytterligare belägg för att platsen för utvecklandet av de ariska språken, och av den nordiska typen, var i östra Europa, och i en region som står nära i kontakt med de mest ålderdomliga syntetiska språken och det mest närliggande besläktade icke-ariska språket, den agglutinerande ugriskan.

Det ariska tungomålet var introducerat till Grekland genom achaierna omkring 1400 f.Kr., och senare, omkring 1100 f.Kr., genom de verkliga hellenerna, som förde med sig antika dialekter som doriskan, joniskan och aeoliskan.

Dessa ariska språk ersatte deras icke-ariska föregångare, pelasgiskan. Från språket av dessa tidiga angripare kom illyriskan, thrakiskan, albanskan, den antika grekiskan och den fördärvade moderna grekiskan, en avkomling av den joniska dialekten.

Ariskt språk var introducerat bland de icke-ariska etruskerna på Apenninska halvön genom umbrerna och oskerna omkring 1100 f.Kr. Dessa språk var till sist ersatta av latin, en sidogren av dessa tidiga ariska tungomål i norra Italien som senare spred sig till de yttersta gränsområdena av Romarriket. Dess arvtagare idag är de romanska tungomålen talade inom de gamla imperiska gränserna, portugisiskan i väst, kastilianskan, katalanskan, provensalskan, franskan, vallonernas langue

d'oïl, liguriskan, rätoromanskan, ladinskan, friuliskan, tuskiskan, kalabriskan och rumänskan.

Problemet med existensen av ett språk, det rumänska, i de östra Karpaterna, avskuret av slaviska och ungerska språk från de närmaste romanska språken, men icke desto mindre tydligt härstammande från latin, framhåller svåra bryderier. Rumänerna själva hävdar två förhållanden; det första, som vi tvivelsutan kan bortse från, är en obruten lingvistisk härstamning från en grupp av ariska språk som befolkade hela detta område av Europa, från vilken latinet härrör, och från vilken albanskan också är en kvarleva.

Rumänernas mer realistiska yrkande är emellertid det rörande språklig och raslig härstamning från de militära kolonisationserna utplacerade av Kejsare Trajanus på den stora dakiska slätten. Detta är möjligt vad anbelangar språket, men det finns några tunga invändningar mot det.

Vi har ingenting som styrker, och mycket som går emot, förekomsten av rumänskt språk norr om Donau i nära tusen år efter det att Rom övergav denna avlägsna region. Dakien var en av de sista provinserna som var befolkade av Rom, och var den första från vilken legionerna drogs tillbaka uppå upplösandet av riket. Vidare utgör de norra Karpaterna, dit rumänerna hävdar att de tagit sin tillflykt under de barbariska invasionerna, en del av det slaviska hemlandet och det var i dessa samma berg, och i de rusinska områdena i östra Galizien, som de slaviska språken utvecklades, troligtvis genom sarmaterna och venethi, och från vilka de spreds i alla riktningar under århundradena som följer direkt på Roms fall. Så det är nästintill omöjligt att tillskriva överlevandet av ett gränssamhälle av romaniserade infödda, stationerade inte endast i vägen för de stora invasionerna av Europa, öster ifrån, utan också på självaste platsen där de slaviska språken under den här tiden var under utveckling.

Det rumänska språket besitter ett stort område utanför det nuvarande rumänska kungadömet, i ryska Bessarabien, österrikiska Bukovina och framförallt i ungerska Transsylvanien, som alla var en del av det gamla Dakien, och som nu är att "räddas" av rumänerna.

Detta lingvistiska problem är vidare invecklat genom existensen vid Pindosbergen i Thessalien av en ytterligare större grupp av vlacher som talar rumänska. Hur detta senare samhälle också har kunnat överleva från romerska tider fram till idag, orört endera av det grekiska språket av det Bysantinska riket eller av den turkiska erövringen, är ett annat svårlöst problem. Lösningen på dessa frågor erhåller ingen hjälp från antropologin då dessa rumänstalande befolkningar, både vid Donau och i Pindosbergen, på intet vis skiljer sig fysiskt från några av sina omgivande grannar. Genom vilken kanal de än erhöill sitt latinska språk kan dagens rumäner inte göra något berättigat anspråk på härstamning, ens i ett mycket avlägset hänseende, från de sanna romarna.

De första ariska språken kända i västra Europa var den keltiska gruppen som först förekommer väster om Rhen omkring 1000 f.Kr.

Det har endast gått att finna några få vaga spår av för-ariskt språk på de brittiska öarna, detta varande i huvudsak i Ortsnamn. I Britannien var keltiskt språk introducerat i två successiva vågor, först av de gaeliska kelterna, eller "Q-kelterna", som tydligtvis förekom omkring 800 f.Kr., och denna språkform existerar till denna dag som iriska på västra Irland, som manxiska på Isle of Man och som gäliska på de skotska högländerna.

De gaeliska kelterna härstammade från en bronskultur. Då de nådde Britannien måste de där ha funnit en befolkning övervägande av medelhavstyp med talrika kvarlevor av än tidigare raser av Paleolitikum, och också vissa rundskalliga alpina folk av de runda gravkullarna, som sedan dess har försvunnit bort från den befintliga befolkningen. Då nästa invasion, den kymriska, förekom hade de gaeliska kelterna blivit väldans absorberade av dessa underliggande medelhavsrasliga ursprungsfolk som hade antagit den goideliska formen av keltiskt språk, just som gallerna på kontinenten hade blandat sig med infödda alpina och medelhavsrasliga folk genom att tvinga på de erövrade sitt eget språk. Faktiskt så var de gaeliska kelterna och gallerna, i Britannien, Gallien och Spanien, i huvudsak en styrande militär klass medan den stora massan av befolkningen kvarstod som oförändrad, även om ariefierad till sitt språk.

De britonska eller kymriska stammarna, eller "P-kelterna", följde omkring femhundra år senare, drivande de gaeliska kelterna västerut genom

Tyskland, Gallien och Britannien, vilket är visat genom spridningen av Ortsnamn, och denna befolkningsrörelse pågick fortfarande då Caesar korsade engelska kanalen. Den britonska gruppen gav upphov till den samtida korniskan, utdöd inom ett århundrade, kymriskan i Wales och bretonskan i Bretagne.

I Centraleuropa finner vi spår av dessa samma två former av keltiskt språk, med den goideliska som överallt den äldre och den kymrisk som den mer sentida.

Då de två keltisktalande raserna råkade i konflikt i Britannien hade deras ursprungliga förhållande till varandra blivit högst otydligt genom korsandet av de gaeliska kelterna med den underliggande mörka medelhavsrassen av neolitisk kultur, och av korsandet av belgierna med teutoner. Resultatet av allt detta var att britonerna inte gjorde någon skillnad på de ljushåriga gaeliska kelterna och de brunhåriga men förkeltiskade medelhavsfolken, då de alla talade goideliska tungomål.

På samma sätt fann de teutoniska stammarna, då de kom till Britannien, folk som alla talade keltiska i någon form, antingen goideliska eller kymrisk, och kallade dem alla på en gång för walesare (främlingar). Dessa walesare var övervägande av medelhavstyp med viss uppblandning med ett blont goideliskt inslag och ett mycket eftertryckligare blont inslag av kymriskt ursprung, och dessa samma inslag existerar idag i England. Medelhavsrassen är lätt att urskilja, men de fysiska typerna som härstammar från de goideliska och britonska motsvarigheterna är sammanförda och förlorade i de senare översvämningarna av rent nordiskt blod, angliskt, saxiskt, danskt, norskt och normandiskt. I denna primitiva, mörka befolkning, med successiva lager av blonda nordiska folk tvingade uppå sig, var och ett av dem mera rent nordisk, ligger hemligheten och lösningen bakom antropologin på de brittiska öarna. Detta iberiska underskikt var i stånd att i stor utsträckning uppta de tidigare keltisktalande erövrarna, både gaeliska kelter och britoner, men det är endast i början av att på allvar hota de teutoniska nordiska folken, och att åter hävda dess ålderdomliga bruna karaktärsdrag efter tretusen år av en nedåtgående trend.

I nordvästra Skottland finns det ett gaelisktalande område där alla Ortsnamn är skandinaviska och de fysiska typerna rent nordiska. Detta är den enda platsen på de brittiska öarna där keltiskt språk har återerövrat ett område från de teutoniska språken, och det var platsen för en av de tidigaste erövringarna av de nordiska vikingarna, troligen under de tidigare århundradena av vår tidsålder. I Caithness i norra Skottland, liksom på några isolerade platser på den irländska kusten, stod sig språket av dessa samma nordiska sjörövare framtill inom ett århundrade från nu. Under det femte århundradet av vår tidsålder och efter uppbrytandet av romerskt styre i Britannien var där mycket raslig oro, och en återvåg av gaeliska kelter kom från Irland och antingen introducerade eller förstärkte det gaeliska språket på högländerna. Senare var det goideliska språket gradvis drivet norr och västerut av lågländernas påträngande engelska, och var till sist tvingat över detta ursprungligen nordisk-talande område.

Vi har på annat håll i Europa bevis på liknande skiftningar i språk utan medföljande förändringar i befolkningens blod.

Förutom på de brittiska öarna och i Bretagne har de keltiska språken inte lämnat några nutida ättlingar, utan har överallt blivit ersatta av språk av nylatinskt eller teutoniskt ursprung. Utanför Bretagne är en av de mer senkomna, om inte en av de allra sista, upplysningarna om keltiskt språk i Gallien det historiska utlåtandet att "keltiska" stammar, liksom "armoriker", deltog i Châlons i den stora segern år 451 e.Kr. över Attila, hunnen, och hans union av underkuvade nationer.

På kontinenten är de enda nu levande befolkningarna av keltiskt språk de primitiva invånarna i centrala Bretagne, en befolkning känd för sin religiösa fanatism och för andra karaktärsdrag kännetecknande ett underutvecklat folk. Detta keltiska språk är sagt att ha blivit introducerat under de tidigare århundradena av vår tidsålder av britoner som flydde från saxarna. Dessa flyende folk, om där nu var några sådana, måste ha varit dolikocefala av antingen medelhavsras eller nordisk ras, eller båda. Vi ombedes av denna historia att tro att kraniumets form av dessa britoner var förlorat men att deras språk var antaget av den alpina befolkningen i Armorika. Det är mycket mera troligt att de kymrisktalande alpina folken i Bretagne i denna isolerade hörna av Frankrike blott har kvarhållit en form av keltiskt språk som var förhärskande alltigenom norra Gallien och

Britannien före det att dessa provinser var erövrade av Rom och föll under inflytandet av latinet. Caesar påpekade att det var en liten skillnad på språken av belgierna i norra Gallien och i Britannien. I båda fallen var språket kymriskt.

Långt efter erövrandet av Gallien av goterna och frankerna var teutoniskt språk övervägande bland de styrande klasserna, och vid tiden då det dukade under för det latinska språket av de romaniserade infödda folken hade de gamla keltiska språken blivit helt och hållet bortglömda utanför Bretagne.

Ett exempel på en liknande förändring i språket går att finna i Normandiet där landet ursprungligen var befolkat av de nordiska belgierna, som talade ett kymriskt språk innan det språket var ersatt av latin. Denna kust härjades omkring 300 eller 400 e.Kr. av saxiska folk som uppförde bosättningar längs båda sidorna av Engelska kanalen och Bretagnes kuster, som senare var kända som *Litus Saxonicum* [43]. Deras framfart kan bäst spåras genom Ortsnamn, då våra historiska dokumenteringar av dessa räder är sparsamma.

Normanderna kom till Normandiet år 911 e.Kr. De var danska hedniska barbarer som talade ett teutoniskt språk. Religionen, kulturen och språket av de äldre romaniserade befolkningarna utförde ett smärre mirakel i omformandet av allt utom ras under ett enda kort århundrade. Så snabb var förändringen att ättlingarna av samma normander, 155 år senare, kom till England som kristna fransmän, beväpnade med all kultur från sin period. Förändringen var förbluffande, men blodet av den normandiska rasen kvarstod oförändrat och kom till England som en rent nordisk typ.

14 - Det ariska språket i Asien

I den egeiska regionen och söder om Kaukasus förekommer de nordiska folken efter 1100 f.Kr., men det förekom otvivelaktigt invasioner och räder norr ifrån i flera århundraden innan våra första dokumenterade konstateranden. Dessa tidiga folkförflyttningar var troligen inte av tillräcklig kraft för att modifiera blodet av de ursprungliga raserna eller

för att ersätta de ariska språken med de ålderdomliga medelhavsrasliga och asiatiska tungomålen.

Dessa människor från norr kom från Rysslands grässlätter i successiva vågor, och bland de första som vi har en någorlunda överskådlig kunskap om är achaierna och frygierna. Ariska angripare är omnämnda i de dunkla krönikorna av de mesopotamiska rikena omkring 1700 f.Kr., som kassiter, och senare som mitanni. Ariska namn på fångar tillfångatagna bortom bergen i norr, och på ariska gudar framför vilka man svor eden, är dokumenterade omkring 1400 f.Kr., men en av de första definitiva redogörelserna rörande nordiska folk söder om Kaukasus beskriver närvaron av nordiska perser vid Urmiasjön omkring 900 f.Kr. Det förekom många plötsliga angrepp från den tiden och framåt, kimmerierna tågade över Kaukasus så tidigt som 680 f.Kr., och överskred kort därefter hela Mindre Asien.

Den östliga utbredningen av de ryska stäpperna norr om Aralsjön i Turkestan, så långt som till Pamirs utlöpare, var befolkad av sakafolket eller massagetera, som också var nordiska och besläktade med kimmerierna och perserna. I flera århundraden drev grupper av nordiska folk som nomadiska herdar över Kaukasus och in i det mediska riket, introducerandes på så sätt det ariska språket som senare utvecklades till fornpersiska.

538 f.Kr. hade dessa perser blivit tillräckligt talrika för att omkullkasta sina härskare, och under ledarskapet av den store Kyros organiserade de det persiska riket, en av de mer varaktiga av de orientaliska rikena. Grunden av befolkningen av det persiska riket vilade på de rundskalliga mederna som tillhörde den armenoida underavdelningen av de alpina folken. Under ledarskapet av magerna och deras prästerliga ståndsklass revolterade dessa meder om och om igen mot sina nordiska härskare innan de två folken smälte samman.

Från 525 till 485 f.Kr., under Dareios I regim, vars skulpterade avbildningar visar en man av rent nordisk typ, hade de långa, blonda perserna blivit nästintill uteslutande en klass av stor härskaradel och hade lagt undan anspråkslösheten av deras herdar till förfäder. Deras språk tillhörde den östra eller iranska avdelningen av ariska språk och var känt

som fornpersiska, som fortsatte att talas framtill det fjärde århundradet före vår tidsålder. Från den härstammade pehlevi, eller parthiskan, och den nutida persiskan. Den stora boken av de gamla perserna, Avesta, som var skriven på zoroastristiska, också ett iranskt språk, går inte tillbaka till Dareios I styre och var omgestaltad efter vår tidsålder, men Dareios I fornpersiska var nära besläktad med Baktriens zoroastristiska och med Hindustans sanskrit. Från zoroastristiska, också kallat mediska, stammar ghalcha, baluchiska, kurdiska och andra tungomål.

De dolikocefala arisktalande persernas hemförande av imperisk makt hade till stor del sin grund i genialiteten av dess ledare, men deras förariskande av västra Asien är ett av de mer häpnadsväckande skeendena i historien. Hela regionen blev helt och hållet omvandlad vad angick de erövrades accepterande av språket och religionen av perserna, men blodet av den nordiska rasen spädades snabbt ut och försvann några få århundraden senare från historien.

Vid tiden för de stora krigen mot Grekland var det rena persiska blodet fortfarande intakt och under kontroll, och i litteraturen från denna tid finns lite som visar på någon rasantagonism mellan de grekiska och de persiska ledarna, även om deras motstridiga kulturer stod i skarp kontrast till varandra. Under Alexander den Stores tid var det rena persiska blodet till synes begränsat till adeln, och Alexander hade för avsikt att hellenesera perserna och slå samman sina greker med dem. Mängden av rent makedonskt blod var inte nog för att återförstärka den nordiska persiska rasen, och det kvarstående resultatet var den allomfattande förlusten av den grekiska härstamningen.

Frågan är huruvida armenierna i Mindre Asien erhöll sitt ariska språk från denna invasion av de nordiska perserna, eller om de erhöll det tidigare från frygierna, och västerifrån. Dessa frygier tog sig in i Mindre Asien genom Dardanellerna och splittrade det hettitiska riket. Deras språk var ariskt och troligen besläktat med thrakiskan. Till fördel för teorin rörande introducerandet av det armeniska språket genom frygierna västerifrån, snarare än genom perserna österifrån, står den högst betydande omständigheten att grundstrukturen av det språket visar att dess släktskap ligger mer åt den västra, snarare än åt den östra, ariska språkgruppen, och även detta trots ett mycket stort persiskt vokabulär.

Armenierna själva, likt alla andra invånare på platåerna och på högländerna så långt österut som till Hindukushbergen, medan av ariskt språk, är av den armenoida underavdelningen, i skarp kontrast till de övervägande typerna söder om bergen i Persien, Afghanistan och Hindustan som alla är dolikocefala och av medelhavsrasligt frändskap, men yppar på det hela taget spår av en blandning med än mer ålderdomliga raser av negroida ursprung, framförallt i Indien.

Vi kommer nu till den sista och östligaste utsträckningen av ariska språk i Asien. Som nämnts ovan sträcker sig gräsmarkerna och stäpperna i Ryssland norr om Kaukasusbergen och Kaspiska Havet till det gamla Baktrien, nuvarande Turkestan. Hela detta land var besuttet av det nordiska sakafolket och de nära besläktade massagetera. Under ett mycket tidigt stadium, troligen omkring början av det andra årtusendet f.Kr., eller möjligen än tidigare, korsade de första nordiska folken de afghanska passagerna, tog sig ut på Indiens slätter, och uppförde ett rike i Punjab, "de fem flodernas land", förande med sig ariskt språk till en befolkning troligtvis av medelhavstyp och idag representerad av draviderna. Det nordiska sakafolket anlände senare till Indien och introducerade Vedaskrifterna [44], religiösa poem, som först var överförda muntligen och som var reducerade till skriven form på äldre sanskrit av brahminerna vid den relativt sena dateringen 300 e.Kr. Från denna klassiska sanskrit stammar alla nutida ariska språk i Hindustan, liksom singalesiska på Ceylon och de huvudsakliga språkvarianterna av Assam.

Det finns mycket delade åsikter i frågan om tiden för den första ankomsten av de här arisktalande stammarna till Punjab, och enigheten av dessa yttranden pekar mot en period mellan 1600 och 1700 f.Kr. eller till och med något tidigare. Emellertid torde det mycket nära släktskapet mellan sanskrit och fornpersiskan av Dareios I, och vidare avestiskan, starkt antyda att den slutgiltiga introduceringen av ariska språk i formen av sanskrit förekom långt senare.

Om nära släktskap mellan språk tyder på överensstämmelse i tid så skulle sakafolkets inträde i Indien förefalla att ha varit nästintill

sammanfallande med korsandet av Kaukasus av de nordiska kimmerierna och deras persiska efterföljare.

Förhållandet mellan avestiskans och sanskrits Veda är så nära som det mellan högtyska och lågtyska, och följaktligen förhindrar ett så nära släktskap oss att skjuta tillbaks daterandet för brytningen mellan perserna och sakafolket mer än några få århundraden.

En sammanfallande folkvandring söderut av nomadiska herdar på båda sidorna av Aralsjön skulle givetvis förekomma i en allmän förflyttelse söderut, och sådana folkvandringar kan ha förekommit ett flertal gånger. Högst troligen förekom dessa nordiska invasioner, den ena efter den andra, i tusen år eller mer, med de senare fördunklande och utsuddande minnet av deras föregångare.

Då herdestammar lämnar sina gräsmarker och attackerar sina jordbrukande grannar är anledningen så gott som alltid hungersnöd orsakad av förlängd torka, och anledningar som dessa har om och om igen under historien satt de nomadiska stammarna i rörelse över stora områden. Under flera århundraden välde nya stammar sammansatta av nordiska folk, eller under nordiskt ledarskap, men alla arisktalande, över de afghanska passagerna från nordväst och tvingade framför sig de tidigare folken. Tydliga spår av dessa successiva flöden av erövrare står att finna i veddafolket i sig.

Sakafolket och massageterna var, likt perserna, blonda och dolikocefala, och de har lämnat efter sig vaga spår av sitt blod hos de nu levande mongolinfluerade nomaderna i Turkestan, kirgiserna. Det gamla Baktrien kvarhöll sin nordiska och ariska prägel långt efter Alexanders tid, och blev inte mongolinfluerad och erhöll det fördärvliga namnet av Turkestan förrän under det sjunde århundradet då det var det första offret i den omfattande serien av vildsinta invasioner från norr och öster som, under olika mongoliska ledare, förstörde civilisationen i Asien och hotade dess existens i Europa. Detta långa, blåögda, arisktalande sakafolk var de östligaste medlemmarna av den nordiska rasen av vilka vi har dokumenterade spår. Kineserna kände väl till dessa "grönögda djävlar", som de kallade efter deras tatariska namn, "wusun", "de långa", och med vilka

de kom i kontakt med omkring 200 f.Kr. i vad som nu är kinesiska Turkestan.

Den zoroastristiska formen av den iranska gruppen av ariska språk fortsatte att talas av dem från sakafolket som blev kvar i det gamla Baktrien, och från den härrör en hel grupp av nära besläktade dialekter som fortfarande talas i Pamir, av vilka ghalcha är mest känt.

Det mest östliga kända ariska språket har nyligen blivit upptäckt i Turkestan. Det är kallat tokhariska och är otvivelaktigt ett rent ariskt språk, besläktat, egendomligt nog, med den västerländska gruppen snarare än med den indo-iranska. Det har blivit dechiffrerat från nyligen funna inskriptioner och var ett levande språk före det nionde århundradet e.Kr. Detta utgör ytterligare bevisföring rörande omfattningen och varaktigheten av det nordiska befolkandet av Baktrien.

Av sakafolkets alla strålande erövringar återstår endast dessa indiska och afghanska språk som spår efter deras invasioner. Vaga spår av deras blod har, som tidigare påpekats, stått att finna i Pamir och i Afghanistan, men i söder har deras blonda drag försvunnit, även från Punjab. Det kan vara så att längden av några av bergsstammarna och av sikherna, och några ansiktsdrag av de senare, härrör från denna källa, men alla ljusa drag i huden, håret eller ögonen hos det ursprungliga sakafolket har försvunnit fullständigt.

Det långa kraniumet över hela Indien ska tillskrivas medelhavsrassen snarare än denna nordiska invasion, medan för-draviderna och negroida i södra Indien, med vilka de förra är mycket uppblandade, också är dolikocefala.

Kortfattat så representerar introduceringen i Iran och Indien av ariska språk som iranska, ghalcha och sanskrit en lingvistisk, och inte en etnisk, erövring.

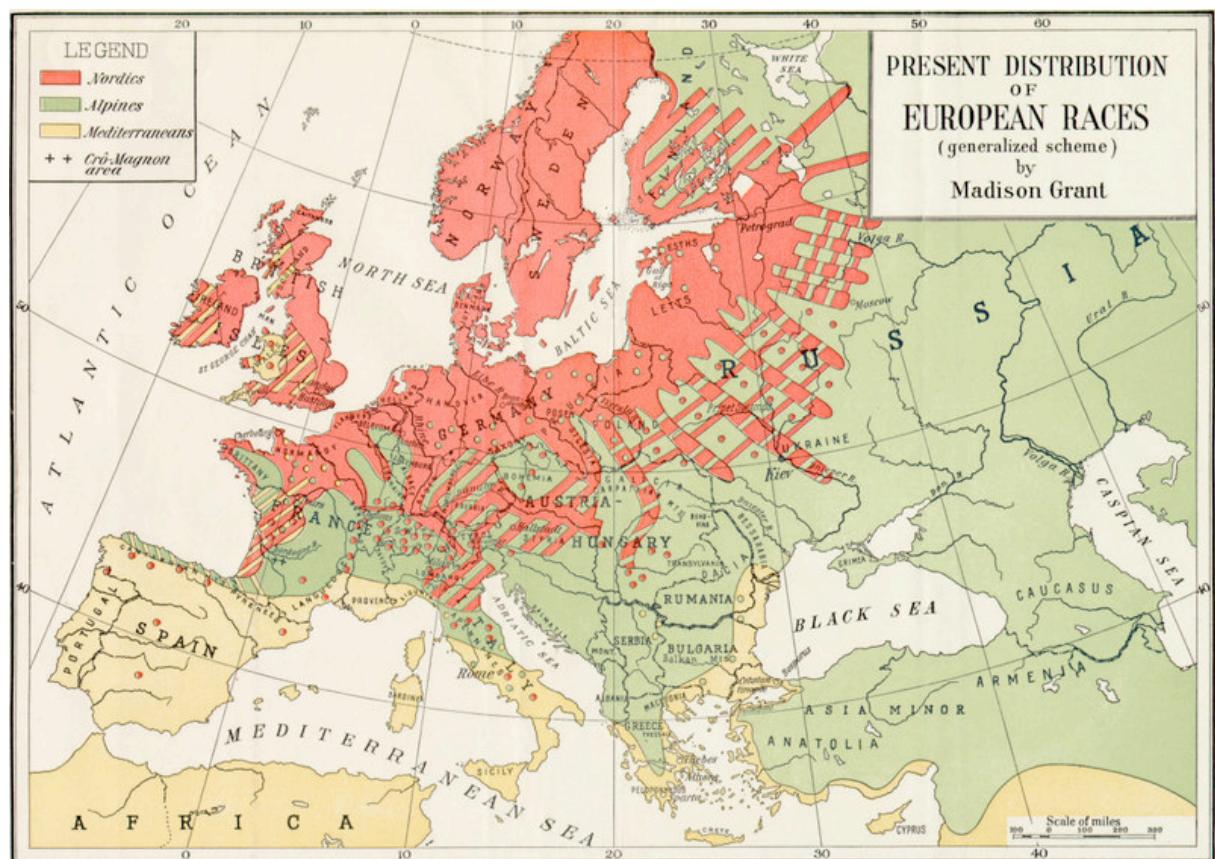
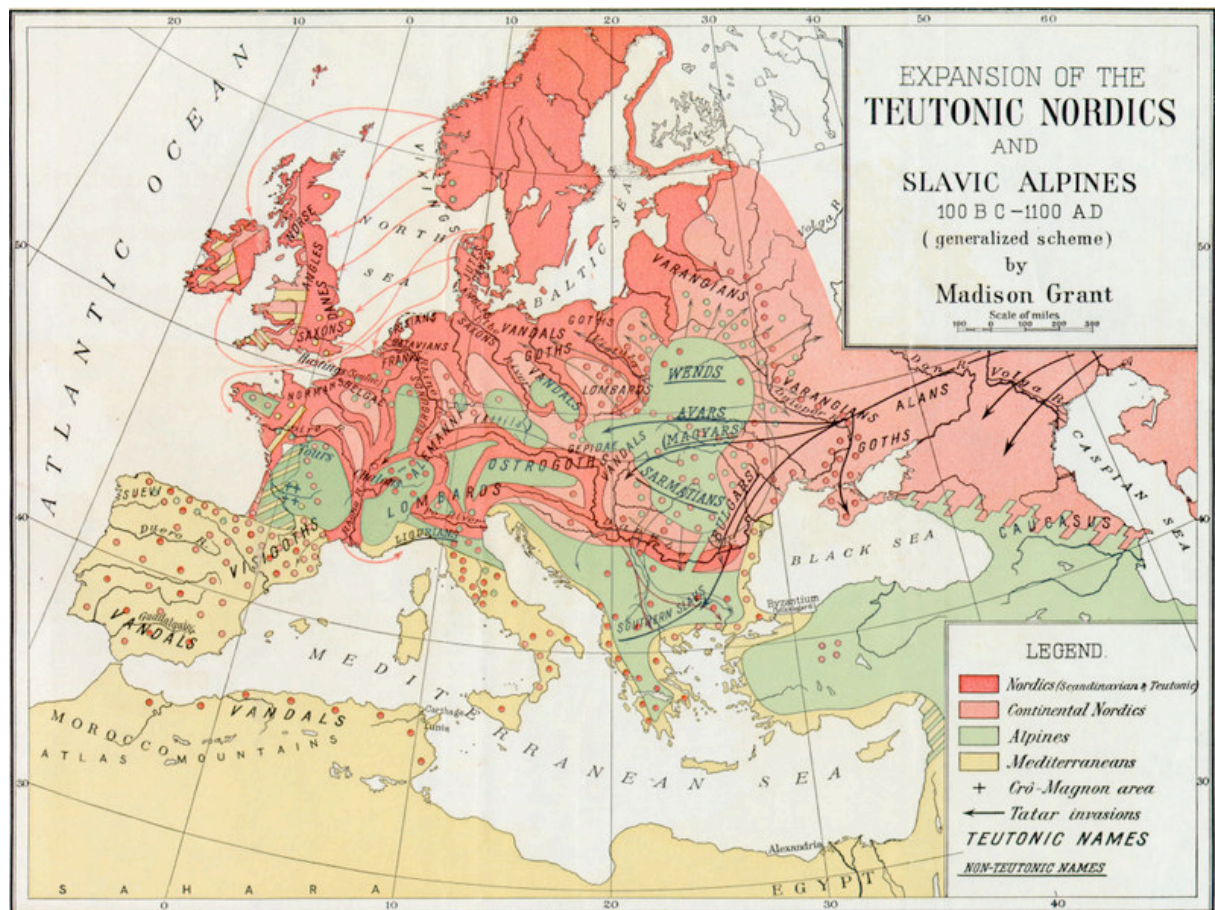
Avslutandes denna omarbetning av de rasliga grundvalarna uppå vilka Europas historia har stått stadgad är det knappast nödvändigt att påpeka att de faktiska resultaten av de spektakulära historiska erövringarna och invasionerna har varit långt mindre varaktiga än dessa av de mer försåtliga

triumferna som härrör från korsandet av två olika raser, och att det relativa övertaget i sådana korsningar av de olika mänskliga underarterna i Europa förefaller att stå i omvänt förhållande till deras samhälleliga betydelse.

Oföränderligheten i fysiska drag och begränsningen av de miljörelaterade effekterna till enbart individer är nu så alltigenom erkända av vetenskapsmän att det på sin höjd är en fråga om tid innan de samhälleliga följderna från sådana korsningar kommer att vara gemensamt uppskattade av den stora allmänheten. Så snart som den egentliga betydelsen och vikten av dessa fakta är värdesatt av lagstiftare, kommer en fullständig förändring i vår politiska struktur oundvikligen äga rum, och vår nuvarande tro på nyttorna av kunskapsförmedling kommer att ersättas av ett återställande baserat på rasliga värden.

Då vi tar hänsyn till den utomordentliga ålderdomligheten av de fysiska och andliga karaktärsdragen och ständaktigheten med vilken de överlever de miljörelaterade inslagen namngivna som språk, nationalitet och regeringsformer, måste vi betrakta dessa omständigheters förbindelse med den amerikanska rasens utveckling. Vi kan vara säkra på att evolutionens framskridande är i full verkan idag under de naturlagar som kontrollerar den, och att den enda säkra guiden mot framtiden ligger i studerandet av dessa lagars verkan i det förgångna.

Vi amerikaner måste inse att de altruistiska ideal som har kontrollerat vår samhälleliga utveckling under det senaste århundradet, och den gråtmilda sentimentaliteten som har gjort Amerika till "en fristad för de förtryckta", driver nationen mot en raslig avgrund. Om Smältdegeln tillåts att koka utan kontroll och om vi fortgår med att följa vår inhemska devis och avsiktligt förblindar oss själva i fråga om alla "skillnader mellan raser, trosbekännelser eller färger" kommer den inhemska amerikanska typen av kolonial härstamning snart vara lika utdöd som atenaren under Perikles dagar och vikingen under Rollos dagar.

-

FOTNOTER/FÖRKLARINGAR TILL DEN SVENSKA UPPLAGAN

[1] - James Ussher, 01-04-1581, Dublin, Irland - 21-03-1656, Reigate, Surrey, England, var en irländsk teologie professor i Dublin, Biskop i Meath, Ärkebiskop i Armagh och Irlands Primas under åren 1625-1656. Han påstod sig kunna datera världsalltets uppkomst till natten före den 23 oktober, å juliansk tid, eller den 21 september, å gregoriansk tid, år 4004 f.Kr.

[2] Boken gavs ut 1916 så kriget som åsyftas är förstas Första Världskriget, 1914-17.

[3A] - Vox Populi är latin för "Folkets röst."

[3B] - Vox Dei är latin för "Guds röst". Vox Populi och Vox Dei förekommer ihop som "Folkets röst [är] guds röst" men uttryckets betydelse var i sitt ursprungliga sammanhang det motsatta då den brittiske kyrkomannen och poeten Flaccus Albinus Alcuinus (också Alcuin av York eller Ealhwine) ska ha rått Karl den Store att "*nec audiendi qui solent dicere vox populi vox Dei quum tumultuositas vulgi semper insaniae proxima sit*", vilket betyder "Och dessa skall inte lyssnas på som fortsätter att säga: '**Folkets röst [är] Guds röst,**' då massans larmande aldrig ligger långt från galenskapen."

[4A] - Ordet Squaw, med betydelsen "gift nordamerikansk indiankvinna", oavsett stam, är ett engelskt låneord och har sitt ursprung i en fonetisk stavning av ett ord från algonkinspråket. Olika stavelser inom olika indianstammar förekommer, som squa, skwa, esqua, sqeh, skwe, que, kwa eller ikwe. En kvinna kallas Squawsuck, en liten flicka Squasese.

[4B] - Pappoose, eller papoose, från algonkinspråkets papoos med betydelsen "barn", är ett engelskt låneord från algonkinspråket med ursprung hos indianstammen Narragansett. Engelskans betydelse är ett "nordamerikanskt indianbarn", oavsett stam.

[5] - En peon är detsamma som en lantarbetare eller bonde. Ordet peon, eller peonage, kommer från spanskans péon och dess huvudsakliga betydelse är beskrivandet av en lantarbetare eller bonde med liten eller ingen kontroll över sina egna arbetsvillkor. I dess föråldrade spanska betydelse stod *péon*, beskrivandes en person som färdas till fots, i

motförhållande till *caballero*, en som färdas till häst, en ryttare eller en riddare, en peon således varande en vandrare eller en fotsoldat. Peon nuförtiden, i spanska språkets betydelse, är detsamma som schackbonde.

[6] - Nya England, eller New England, är en region i nordöstra USA som inbegriper de nutida staterna Massachusetts, Maine, New Hampshire, Vermont, Rhode Island och Connecticut. Nya England var en av de första europeiska bebyggelserna på den amerikanska kontinenten efter Jamestown, Virginia. Engelska protestantiska pilgrimer lade grunden till mycket av vad som idag är USA då de slog ned sina bopålar i Plymouthkolonien, nutida Plymouth i Massachusetts, 1620. Största staden, med råge, tillika kulturellt och historiskt centrum, är Boston i delstaten Massachusetts, som grundades 1630. Andra största staden är Providence, Rhode Island, grundad 1636 av Roger Williams som förvisats av puritanerna i Massachusetts. USA:s första universitet, Harvard University, grundades i Cambridge, Massachusetts, hösten 1636.

[7] - Antebellum, eller snarare ante bellum, är latin och betyder "före kriget" eller "före krig". I USA förekommer termen vanligtvis i samband med ett beskrivande av tillståndet i landet innan det Amerikanska Inbördeskriget. Tiden efter kriget, Rekonstruktionstiden, kallas i ett liknande sammanhang för Postbellum.

[8] - Napoleontiden kallas tiden mellan Napoleon Bonapartes statskupp den 9 november 1799 och slutet på De hundra dagarna den 28 juni 1815, inbegripande hans fall i Slaget vid Waterloo i Vallonien, Belgien, den 18 juni 1815.

[9] - Lågtyska eller plattyska, på tyska Nedderdüütsch eller Plattdüütsch och på nederländska Nedersaksisch eller Nederduuts, är den tyska språkvarianten som i huvudsak talas på låglandet, därav namnet, i norra Tyskland och i östra Nederländerna. Språket ingår i den lågsaxiska språkgrenen. Historiskt talades lågtyska även i delar av Polen och i Estland och Lettland och hade också en viss inverkan på de skandinaviska språken. I idag talas lågtyska dialekter i den tyska diasporan i USA, Kanada, Sydafrika, Argentina, Uruguay, Paraguay och Brasilien.

[10] - Slesvig är detsamma som Jutland; Schleswig på tyska och Sønderjylland på danska, på svenska Södra Jylland.

[11] - Hindustan är ett annat namn för Indien.

[12] - Högtyska, Hochdeutsch, är det språkhistoriska samlingsnamnet på de tyska dialekter som genomgått den högtyska ljudskridningen. Högtyskan talas idag framförallt i södra och mellersta Tyskland och i

Österrike, Schweiz, Luxemburg och Liechtenstein. Högtyska dialekter talas också i delar av Polen, Belgien, Frankrike, Italien och Transsylvanien i Rumänien. I den tyska diasporan talas dessa språkvarianter i delar av Ryssland, USA, Argentina och Namibia. Namnet högtyska kommer från att språket utvecklades i de bergiga områdena i södra och mellersta Tyskland, runt Alperna och på höglandet.

[13] - Amerikas Gulfstater är de fem staterna som har havskust mot Mexikanska golfen; Texas, Louisiana, Mississippi, Alabama och Florida.

[14] - Under lång tid ansågs Godahoppssudden (på engelska Cape of Good Hope; Kaap die Goeie Hoop på afrikaans) vara Afrikas sydligaste udde och av seglare kallades den i vanligt tal endast "the Cape", Udden. Senare har Agulhas visat sig vara Afrikas sydligaste udde. Exakt vilken udde som avses här, boken gavs ut 1916, är inte helt klart.

[15] - Nya Frankrike kallades de kolonier i Kanada och USA som stod under Frankrikes kontroll mellan 1534 och 1763. Sin kulmen nådde Nya Frankrike omkring år 1712 då besittningen omfattade fem stora kolonier, de var Kanada, Akadien (dagens New Brunswick, Nova Scotia och Prince Edward Island), Hudson Bay, Newfoundland och Louisiana.

[16] - Nya Spanien kallades de nord och centralamerikanska kolonierna som stod under Spaniens och den spanske konungens kontroll mellan 1525 och 1821. Nya Spanien omfattade stora delar av dagens USA, de nutida staterna Kalifornien, Nevada, Utah, Colorado, Wyoming, Arizona, New Mexico och Texas, i norr till Guatemala och Costa Rica i Centralamerika i söder, inbegripet de karibiska öarna Kuba, Santo Domingo och Puerto Rico.

[17] - Heloterna var ursprungsinvånare i Lakonien och Messenien och en underkuvad befolkningsklass i den antika grekiska staten Sparta, som var uppkallad efter Spartanerna, som i sin tur var en del av de doriska stammar som besegrade och förslavade heloterna då de intog landet. Heloter här är en liknelse med en talrikare underkuvad befolkning.

[18] - De mörka århundradena i antikens Grekland förekommer från omkring år 1100 f.Kr till omkring år 750 f.Kr. Arkeologiska fynd och historisk beskrivning visar på en civilisationskollaps.

[19] - Menap, eller Menap-istiden, kallas i norra Europa en av de tidiga nedisningarna under den geologiska epoken Pleistocen, Pleistocen som i arkeologiska sammanhang motsvaras av Paleolitikum. Menap-istiden har motsvarigheter i andra geografiska områden. I Alperna går samma istid under namnet Günz-istiden, på de Brittiska öarna Beeston-istiden, efter Beeston Cliffs i Norfolk, och i Nordamerika Nebraskan-istiden.

[20] - Holstein, eller Holstein-mellanistiden, kallas i norra Europa den andra stora mellanistiden under Pleistocen. I Alperna går samma mellanistid under namnet Mindel-Riss-mellanistiden, på de Brittiska öarna Hoxnian-mellanistiden och i Nordamerika Yarmouth-mellanistiden.

[21] - Antropoida apor, eller människolikande apor, kallas de apor som på ett eller annat vis uppvisar drag som påminner om människans. Denna familj inkluderar fyra sorter; gibbonapan i sydöstra Asien, orangutangen på Borneo och Sumatra, gorillan i västra ekvatoriala Afrika och schimpansen i västra och centrala ekvatoriala Afrika.

[22] - Saale-nedisningen, eller Saale-istiden, kallas i norra Europa den tredje stora nedisningen under Pleistocen. I Alperna går samma period av nedisning under namnet Riss-istiden, på de Brittiska öarna Wolston-istiden och i Nordamerika Illinoian-istiden.

[23] - Eem, eller Eem-mellanistiden, kallas i norra Europa den tredje stora mellanistiden under Pleistocen. I Alperna går samma mellanistid under namnet Riss-Würm-mellanistiden, på de Brittiska öarna Ipswich-mellanistiden och i Nordamerika Sangamon-mellanistiden.

[24] - *Eoanthropus dawsoni*, latin för "Dawsons gryningsmänniska", uppkallad efter samlaren Charles Dawson som gjorde fyndet 1912 i Piltdown-stenbrottet inte långt från Uckfield, Sussex. Senare visade sig fyndet dock vara ett falsarium.

[25] - Den sista av de fyra stora nedisningarna under Pleistocen, Weichsel-istiden, har fått sitt namn av den polska floden Wisla, på tyska Weichsel, vilket är detsamma som Vistula. Andra delar av samma istid går under olika namn. I Alperna kallas densamma för Würm-istiden, på de Brittiska öarna Devensian-istiden och i Nordamerika Wisconsin-istiden.

[26] - Maglemosekulturen är uppkallad efter fyndplatsen Mullerup, Maglemose, på västra Själland, Danmark. I Sverige tros Maglemosekulturens befintlighetsområde, efter de fynd som gjorts, ha nått från Bare mosse, Svalövs socken, och Ageröds mosse, vid Ringsjön, i Skåne i söder till Anderstorp och Nennesmo i Småland i norr.

[27] - Campignien är en period uppkallad efter en grupp forntida föremål som upphittades ovan jord i slutet av 1800-talet i Campigny i norra Frankrike.

[28] - Slaget vid Senlac Hill är mer bekant som Slaget vid Hastings och stod mellan anglosaxarna, ledde av kung Harald Godwinson, och normanderna, som tillsammans med bretonska och flandriska styrkor leddes av Vilhelm Erövraren, vid Senlac Hill runt 10 kilometer utanför

Hastings i Sussex i sydöstra England, 14 oktober 1066. Kullen låg på den tiden 84 meter ovan havet och normanderna hade svårt att forcera anglosaxarna och ta sig upp till toppen. Endast då man låtsades dra sig tillbaka, och Haralds trupper följde efter ner, kunde man mötas i strid man mot man. Normanderna segrade och kung Harald Godwinson stupade. Senlac Hill kallades till en början för *Santlache*, "sandflöde", i England, något som normanderna genom en ordlek gjorde om till *Sanguelac*, "blodflöde" [se "blodbad"], vilket senare kom att kortas ned till Senlac.

[29] - Herakles Stoder är detsamma som Gibraltar sund, vattnen där Medelhavet möter Atlanten. I antikens Grekland kallades sundet för Herakles Stoder och bortom dessa ska, enligt Platon, Atlantis ha sjunkit till botten. Ett nordiskt medeltida namn på sundet är Njörvasund.

[30] - Thule, eller Ultima Thule ["Thule vid utkanten"], är ett legendomspunnet historiskt landområde i nordvästra Nordsjön eller östra Atlanten. I grekisk och romersk historiebeteckning är Thule först omtalat av den grekiske utforskaren och handelsresanden Pytheas från Massalia, 380 f.Kr - 310 f.Kr., som på 320-talet f.Kr. reste till Britannien. Enligt Pytheas verk *Om Havet* låg Thule "sex dagsresor norr om Britannien, vid ishavet" och att "natten endast varade 2-3 timmar om dagen under sommaren". Norr om Thule låg "havet fruset" och "solen gick inte ned alls under sommaren". Thules befolkning var enligt Pytheas ett "bondefolk som tillverkade honung, åt frukt och drack mjölk". Om Kassiteriderna, "Tennöarna", och Thule verkligen var samma landområde står höljt i dunkel, om inte under största tvivel. Mer troligt är att Thule är ett mer eller mindre till lika delar fiktivt som verklighetsbaserat beskrivande av antingen Island eller Färöarna. Andra landområden som skulle kunna komma på tal som Thule är Grönland, Shetlandsöarna, Orkneyöarna, Hebriderna eller delar av Nordnorges kustlandskap. Enligt den grekiske astronomen Ptolemaios var Thule ett namn för det nordligaste bebodda landet, på så vis lika, om inte mer, ospecificerat. Thule skulle också kunna ses som en variant på legenden om Atlantis, den sjunkna kontinenten. Tyska ordenssammanlutningen *Thule-Gesellschaft*, Thulesällskapet, grundat av Rudolf von Sebottendorff och Jörg Lanz von Liebenfels 1918-1919 [och sprunget ur Walter Nauhaus "studiegrupp" *Germanenorden*], som var en av de viktigaste förelöparna till *Deutsche Arbeiterpartei (DAP)* och *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP)*, tog sitt namn från legenden om Thule och den stora nordiska rasen som levde där. Flertalet tidiga medlemmar av dessa två senare

organisationer, som var centrala för den tyska nationalsocialismen, var också medlemmar av, eller hade kopplingar till, Thulesällskapet, som exempelvis Karl Harrer, Rudolf Hess, Hans Frank, Alfred Rosenberg, Dietrich Eckart, Karl Fiehler, Wilhelm Frick, Heila von Westarp och Prins Gustav Thurn und Taxis. Andra namn för Thule är exempelvis Thyle, Thile och Tile. Island på gälisk skotska heter "Innis Tile", vilket bokstavligen betyder "Ön Thule".

[31] - Furor Normannorum är latin för "nordmännens raseri". Enligt traditionen ska vikingarnas plundringståg på de Brittiska öarna under 700-talet och 800-talet ha framkallat en stor oro hos den inhemska befolkningen och de fredliga kristna munkarna i klostren i England ska, enligt samma tradition, ha bett till gud om nåd med orden "A furore Normannorum, libera nos Domine", vilket betyder "Å du milde Gud, bevara oss nordmännens raseri".

[32] - La Tène-kulturen är en kultur associerad med järnåldern i norra Europa. Den är uppkallad efter fyndplatsen La Tène, belägen norr om Neuchâtel sjön i Schweiz. Det var under en torka som fick sjöns vattennivå att sjunka betydligt som fritidsarkeologen Hansli Kopp, 1857, gjorde fynden bestående av uråldriga järnvapen och större timmerkonstruktioner. Mer fynd gjordes senare i hela området.

[33] - Ceylon är detsamma som nutida Sri Lanka.

[34] - Hellas är, förstås, detsamma som Grekland. Här återges Grekland som Grekland och Hellas som Hellas trots att de, i historisk liksom i nutida andemening, är två olika namn för samma sak.

[35] - Cisalpina Gallien, på latin *Gallia Cisalpina*, med betydelsen "Gallien på den här sidan av Alperna", var ett geografiskt område som omfattade norra Italien, inbegripande de nuvarande regionerna Emilia-Romagna, Friuli-Venezia Giulia, Ligurien, Lombardiet, Piemonte, Trentino-Alto Adige/Sydtyrolen och Veneto. Området befolkades sedan 300-talet f.Kr av galler och gick också under namnet Hitre Gallien, på latin *Gallia Citerior*, och *Provincia Ariminum*, på svenska Provinsen Rimini. Cisalpina Gallien var en romersk provins i omkring fyrtio år, mellan 81 f.Kr - 42 f.Kr.

[36] - Magna Graecia är latin för Stora Hellas, eller Stora Grekland. Magna Graecia omfattade de områden i södra Italien, inkluderat Sicilien, som koloniserades av greker från 800-talet f.Kr. De första grekiska kolonierna i Italien var *Pithekusai*, också *Pithekoussai* eller *Pithecussae*, kallad *Aenaria* av romarna, vilket är detsamma som nutida *Ischia*, en vulkanö i Tyrrenska havet strax utanför Neapelbukten, Kampanien; *Kyme*

[*Cumae*], också det i Kampanien; och *Syrakusa* [*Siracusa*] och *Naxos* på Sicilien. Andra betydande grekiska kolonier som senare kom att inbegripas i Magna Graecia var exempelvis *Metapontion* [*Metaponto*], *Taras* [*Taranto*], *Neapolis* [*Napoli*, *Neapel*], *Posidonia* [*Paestum*], *Kroton* [*Crotone*], *Kapue* [*Capua*], *Subaris* [*Sibari*], *Rhegion* [*Reggio Calabria*], *Arpi*, *Brentesion* [*Brindisi*], *Kallipolis* [*Gallipoli*], *Katana* [*Catania*], *Akragas* [*Agrigento*], *Mylae* [*Milazzo*], *Tauromenion* [*Taormina*] och *Zankle* [*Messina*]. Grekiska kolonier i andra delar av Italien inbegriper också exempelvis *Hatria*, nutida *Atri* i Abruzzo, en viktig grekisk hamnstad som givit namn åt Adriatiska havet, *Ariminum*, nutida *Rimini* i Emilia-Romagna, och *Ankon*, nutida *Ancona* i Marche. Den grekisk-helleniska kulturen införlivades genom århundradena med den italienska och kom att utgöra en del av den romersk-latinska civilisationen.

[37] - Lakedaimon, också Lakedemon eller Lakedaemon, var ett annat namn för staten Sparta under Antiken. Homeros och Herodotos talade alltid om Sparta som Lakedaimon. Greklands sju vise, från Platons dialog *Protagoras*, tog efter Lakedaimons vanor. Som ordet "spartansk" har sitt ursprung i statens Spartas lag att krigarna endast fick ha det allra erforderligaste till hands har ordet "lakonisk", från deras vana att tala för sig kort och koncist, sitt ursprung i samma stat men från dess andra namn. Ett exempel på en sådan kortfattad mening är "måtta i allt." De sju vise omtalade av Platon i *Protagoras* är Thales av Miletos, Pittakos av Mytilene, Bias av Priene, Arkont Solon av Aten, Kleobulos av Lindos, Myson av Chene och Chilon av Sparta. Andra har också omtalats i samband med De sju vise, exempelvis Periandros av Korint.

[38] - Konstantin XI Palaiologos, eller Konstantinos Draganis Paleologos, 09-02-1404, Konstantinopel, Bysantinska riket - 29-05-1453, Konstantinopel, Bysantinska riket.

[39A] - Propontis är det historiska grekiska namnet på Marmarasjön, innanhavet som genom Hellesponten i söder och Bosporen i norr ansluter Medelhavet till Svarta Havet.

[39B] - Micklagård var de svenska vikingarnas namn på den dåtida romerska och bysantinska huvudstaden Konstantinopolis [Konstantinopel], nuvarande Istanbul. Staden grundades av grekerna omkring 600 f.Kr. som Byzantium, eller Byzantion. Då romarna gjorde staden till sin 330 e.Kr. kallades densamma Nova Roma, "Nya Rom", fram till år 337 e.Kr.

[40] - Kriget som refereras till här är konflikten mellan Frankrike och Tukolor-riket i nuvarande Senegal, Guinea och Mali, en islamistisk gudsstat

grundad av El-Hadj Oumar Tall, 1797-1864. Frankrike slog ner på och besegrade Tukolor-riket som upphörde att existera inte långt därefter.

[41] - Venus i romersk mytologi motsvaras av Afrodite i grekisk mytologi, kärlekens och fruktbarhetens gudinna. Hon ska enligt legenden ha uppstigit ur havets skum och ordet afrodite på grekiska betyder också "uppstigen ur skum".

[42] - Soter är grekiska för Frälsare, Sotern således Frälsaren som i det här fallet är liktydigt med Jesus Kristus.

[43] - Litus Saxonicum, eller Litoris Saxonici, på svenska "Saxiska kusten", är samlingsnamnet på de många förskansningarna som Romarriket uppförde på båda sidorna av Engelska kanalen, i Britannien och Gallien, under det tredje århundradet e.Kr. Exempel på sådana förskansningar i England är *Gariannonum* i byn Burgh Castle, Norfolk; *Portus Dubris* i nutida Dover, Dover Castle, Kent; *Anderitum* i Pevensey, Pevensey Castle, East Sussex och *Portus Adurni* i Portchester, Portchester Castle, Hampshire.

[44] - Vedaskrifterna, hinduismens allra ålderdomligaste heliga skrifter som går tillbaka till 1000-1500 f.Kr., är vanligtvis indelade i fyra böcker, Rigveda ["versernas veda"], Samaveda ["sångernas veda"], Yajurveda ["offerformlernas veda"] och Atharvaveda ["atharvernas veda"], och är författade på mycket ålderdomlig fornindisk sanskrit.

-

BIBLIOGRAFI

Följande listade arbeten är till behjälplighet för sådana läsare som må önska att undersöka de antropologiska aspekterna avhandlade i denna bok.

Avebury, Lord - *Prehistoric Times*. 1913.

Beddoe, J. - Diverse arbeten.

Boule, M. - *Revue d'Anthropologie*. 1888, 1905 och 1908.

Breuil, I' Abbe H. - Diverse arbeten.

Broca, Paul - Diverse arbeten.

Cartailhac, E. - Diverse arbeten.

Chamberlain, Houston Stewart - *Foundations of the XIXth Century*.

Collignon, R. - Diverse arbeten.

Darwin, Charles - *Descent of Man*.

Davenport, Charles Benedict - *Heredity in Relation to Eugenics*. 1911.

Deniker, J. - *The Races of Man*. 1901.

Duckworth, W. L. H. - *Morphology and Anthropology*. 1904. *Prehistoric Man*. 1912.

Flinders-Petrie, W. M. - *Revolutions of Civilization*. 1912.

Galton, Sir Francis - *Hereditary Genius*. 1892.

Gowland, W. - *Metals in Antiquity*. Jour. Roy. Anth. Inst., XLII, 1912, sid. 245 et seq.

Haddon, A. C. - *Wanderings of Peoples*. 1912. *Races of Man. The Study of Man*. 1898.

Harle, E. - Diverse arbeten.

Hauser, O. - Diverse arbeten.

Hrdlicka, Dr. A. - *The Most Ancient Skeletal Remains of Man*. 1914.

Huntington, Ellsworth - *Pulse of Asia*. 1907. *Palestine and Its Transformation*. 1911. *Civilization and Climate*. 1915.

Johnston, Sir Harry H. - *Views and Reviews*. 1912. *Colonization of Africa*. 1905. *The Opening Up of Africa*. 1911.

Keane, A. H. - *Man, Past and Present*. 1900. *Ethnology*. 1901.

Keith, Arthur - *Antiquity of Man*. 1915.

Klaatsch, H. - *Homo Aurignacius Hauseri*. 1909.

Klaatsch, H., och Hauser, O. - *Archiv fur Anthropologie*. 1908.

MacCurdy, G. G. - *The Eolithic Problem*. 1905.
The Antiquity of Man in Europe. 1910.

Metchnikoff, Elie - *Nature of Man*. 1903.

Mierow, Chas. C. - *The Gothic History of Jordanes*.

Morgan, Thomas Hunt - *Heredity and Sex*. 1914. *Heredity and Environment*. 1915.

Munro, John - *Story of the British Race*. 1907.

Munro, R. - *Paleolithic Man and the Terramara Settlements*.

Obermaier, H. - *L'Anthropologie*. 1908 och 1909.

Osborn, Henry Fairfield - *Age of Mammals*. 1910. *Men of the Old Stone Age*. 1915.

Payne, Edward John - *History of the New World Called America*. 1899.

Penck, A. - *Zeitschrift fur Ethnologie*. 1908.

Peyrony, M. och Capitan, L. - *Bulletins de la Societe d'Anthropologie de Paris*. 1909-1910.

Quatrefages, A. de - Diverse arbeten.

Rathgen, F. - *Die Metalle im Alterthum*. 1915.

Reid, G. Archdall - *Principles of Heredity*. 1905. *Laws of Heredity*. 1910.

Retzius, A. A. - Diverse arbeten.

Retzius, M. G. - Diverse arbeten.

Ridgeway, W. - *Early Age in Greece*. 1907. *The Thoroughbred Horse*. 1905.

Ripley, W. Z. - *Races of Europe*. 1899.

Rutot, A. - Diverse arbeten.

Salisbury, R. D. och Chamberlain, T. C. - *Geology*. 1905.

Schoetensack, O. - *Der Unterkiefer des Homo heidelbergensis*. 1908.

Schwalbe, G. - *Vorgeschichte des Menschen*. *Zeitschrift für Morphologie und Anthropologie*. 1906.

Sergi, Giuseppe - *The Mediterranean Race*. 1901.

Smith, G. Elliot - *The Ancient Egyptians*. 1911. Och andra arbeten.

Sollas, W. J. - *Ancient Hunters*. 1911.

Taylor, Isaac - Diverse arbeten.

Villari, Pasquale - *The Barbarian Invasions of Italy*. 1902.

Woodruff, Charles Edward - *Effects of Tropical Light on White Men*. 1905. *Expansion of Races*. 1909.

Woods, Frederick Adams - *Heredity in Royalty*. 1906.

Woodward, A. S. - Diverse arbeten.

Zaborowski, S. - *Paris. Les Aryens en l'Asie et l'Europe*.

PERSONINDEX

A

Akilles

Alcuinus, Flaccus Albinus; Alcuin av York; Ealhwine

Alexander den Store; Alexander III av Makedonien

Anak

Aristoteles

Augustus, Kejsare; Gaius Octavius Thurinus; Gaius Julius Caesar

Octavianus

Avebury, Lord

B

Beddoe, J.

Bias av Priene

Boule, M.

Brennus

Breuil, I' Abbe H.

Broca, Paul

C

Caesar, Gaius Julius

Capitan, Louis

Cartailhac, E.

Chamberlain, Houston Stewart

Chamberlain, T. C.

Chilon av Sparta

Collignon, R.

D

Dante, Alighieri

Dareios I av Persien; Dareios den Store; Darius

Darwin, Charles
Davenport, Charles Benedict
David
Davison, Charles Stewart
Dawson, Charles
De Geer, Baron Gerard Jacob
Deniker, J.
Diogenes
Dominian, Leon
Duckworth, W. L. H.

E

Eckart, Dietrich
Elisabet I, Drottning

F

Fiehler, Karl
Filip
Flinders-Petrie, William Matthew
Frank, Hans
Frans I av Frankrike
Frick, Wilhelm

G

Grant, Madison
Galton, Sir Francis
Gowland, W.

H

Haddon, Alfred Cort
Harald; Harald II av England; Harald Godwinson
Harle, E.
Harrer, Karl
Hauser, O.

Henrik VIII av England
Henrik Fågelfångaren; Henrik I av Sachsen
Herodotos
Hess, Rudolf
Homeros
Hrdlicka, Dr. A.
Humboldt, von
Huntington, Ellsworth

J

Johnston, Sir Harry H.

K

Karl I av Spanien; Kejsare Karl V
Karl den Store
Keane, A. H.
Keith, Arthur
Klaatsch, H.
Kleobulos av Lindos
Konstantin; Konstantin XI Palaiologos
Kopp, Hansli
Kristus, Jesus
Kyros

L

Lanz von Liebenfels, Jörg
Ludvig XIV

M

MacCurdy, George Grant
Marius, Gaius
Martell, Karl
Mendel, Johann Gregor
Metchnikoff, Elie

Michelangelo; Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni
Mierow, Charles Christopher
Morgan, Thomas Hunt
Munro, John
Munro, R
Myson av Chene

N

Napoleon; Napoleon Bonaparte
Nauhaus, Walter

O

Obermaier, H.
Osborn, Henry Fairfield

P

Payne, Edward John
Penck, A
Periandros av Korint
Perikles
Peyrony, M. Elie
Pittakos av Mytilene
Platon
Prokrustes
Ptolemaios
Pyne, M Taylor
Pytheas från Massalia

Q

Quatrefages, Armand de

R

Rafael; Raffaello Sanzio

Ripley, William Z.
Rathgen, F.
Reid, G. Archdall
Retzius, Anders Adolf
Retzius, Magnus Gustaf
Ridgeway, W.
Rollo av Normandiet; Rollo Vikingen
Rosenberg, Alfred
Rutot, A.

S

Salisbury, R. D.
Schoetensack, Otto Karl Friedrich
Schwalbe, G.
Sebottendorff, Rudolf von
Sergi, Giuseppe
Smith, G. Elliot
Sokrates
Sollas, W. S.
Solon, Arkont av Aten

T

Taylor, Isaac
Tall, El-Hadj Oumar
Thales av Miletos
Thurn und Taxis, Prins Gustav
Tizian; Tiziano Vecellio
Trajanus, Kejsare

U

Ussher, James

V

Venus; Afrodite

Vilhelm Erövraren
Villari, Pasquale
Vinci, Leonardo da

W

Westarp, Heila von
Williams, Roger
Woodruff, Charles Edward
Woods, Frederick Adams
Woodward, A. S.

Z

Zaborowski, S.